„E timpul să vă îndrăgostiți de Suzanne Enoch!“
LISA KLEYPAS

LASĂ-MĂ SĂ TE IUBESC

SUZANNE ENOCH

SUZANNE ENOCH

Lasă-mă să te iubesc

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Lasă-mă să te iubesc
Suzanne Enoch

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE
Lasă-mă să te iubesc / Suzanne Enoch;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4568-5

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SUZANNE ENOCH

Lasă-mă să te iubesc

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA®
2019

Pentru Kelly-Leigh Proellocks, care a propus prenumele Nathaniel, pentru Elizabeth Butler, care mi-a sugerat numele Stokes, și pentru Christina, care s-a gândit la Westfall.

Felicitări, doamnelor, ați creat un erou!

capitolul 1

Modalitățile stupide prin care se amăgeau oamenii, contrar rațiunii și judecății lor, încetaseră de mult să-l surprindă pe Nathaniel Stokes.

De exemplu, nu i se părea că o întâlnire bine documentată în mijlocul Hyde Park, în toiul zilei, era discretă. Nici nu s-ar fi gândit că o enormă pălărie galbenă și o mantie nefiresc de greoaie puteau trece neobservate, dar, oricum, nu aranjase el întâlnirea. Onoarea îi aparținea feței prelungi și sprâncenelor triunghiulare de sub pălărie. Și degetelor cu mănuși negre ieșind pe geamul enormei trăsuri negre, care îl invitau să vină mai aproape, asemenea unor păianjeni. Ah, foarte subtil!

Desigur, își luase propriile măsuri de precauție pentru a se asigura că locuitorii Londrei, în general, și cei din Mayfair, în special, vedeau exact imaginea pe care și-o dorea el. Prin urmare, în timp ce descălecă de pe Blue, armăsarul lui de un cenușiu-închis, își aranjă ochelarii pe care îi purta pe podul nasului și scoase bastonul de abanos din tocul la modă aflat în șa.

Nu avea nevoie nici de una, nici de cealaltă, dar îi trebuiau amândouă. Sau mai degrabă erau necesare pentru genul lui de îndeletnicire, pe care o învățase printr-o observare atentă, un anumit aer distrat și seriozitate demnă de încredere. Ochelarii realizau asta cu un efort minim, în timp ce bastonul îl făcea să pară inofensiv, mai ales când era însoțit de un ușor șchiopătat provocat de un nasture îndesat în gheata stângă. Nimeni nu trebuia să vadă floreta foarte ascuțită din interiorul lemnului de abanos, dar *el* știa că se afla acolo. Și știa cum să o folosească.

- Lord Westfall, şopti femeia de sub pălărie, ascunzându-se în cotloanele umbrite ale trăsurii, te rog să mi te alături.

În plus, era vorba şi de deghizarea lui. Lui Nate i se părea ironic că oamenii cu sânge albastru din Mayfair îl consideraseră vrednic să le asculte cele mai întunecate secrete numai după ce devenise conte de Westfall - nu pentru că titlul nu era în mod legitim al lui, după cum susţinuse o armată de avocaţi, ci din cauza că, dintre toate deghizările afişate vreodată, cea de aristocrat i se potrivea cel mai puţin. Şi părea să fie singura pe care nu putea să o scoată şi să o îndese în dulap la sfârşitul zilei.

Protejându-şi piciorul stâng, urcă în trăsură şi închise portiera după el.

- Eşti sigură că reputaţia ta este în siguranţă cu mine, Lady Allister? întrebă el cu un zâmbet, scoţându-şi pălăria de castor de un albastru-închis şi aşezând-o lângă el, pe bancheta elegantă de piele.

Vicontesa văduvă chicoti, cu o îmbujorare în obrajii palizi.

- La vârsta mea, o să-mi asum riscul, răspunse ea, continuând pe acelaşi ton scăzut de complicitate pe care îl folosise la fiecare dintre cele şase discuţii pe care le avuseseră. Ai avut succes?

Nate încuviinţă din cap, căutând în buzunarul greşit de la haină, apoi în cel corect ca să scoată o broşă veche din fildeş cu margini aurite. Gravura era destul de delicată, cu silueta unei tinere doamne cu un chip alungit şi părul ondulat prins într-un coc în creştetul capului.

- Te las pe tine să decizi dacă vrei să afli unde am găsit-o, spuse el şi o întinse spre degetele înmănuşate în negru ale lui Lady Allister.

- Oh, Dumnezeule! spuse ea, privind lung broşa înainte să-şi strângă degetele în jurul ei şi să o ţină la piept. Urăsc să fiu sentimentală, dar este singura imagine

cu mine tânără care mi-a rămas. Focul mi-a răpit portretul pe care îl comandase tatăl meu. Pictat de însuşi Gainsborough, să ştii!

– Este o piesă superbă. Măiestria şi subiectul sunt remarcabile.

Părea să fie exact ce ea îşi dorea să audă. Cum el îşi petrecuse ultima săptămână analizând vreo cincizeci de obiecte, în timp ce căutase o broşă mică prin centrul Angliei, nu ştia cât de experimentat era ca să facă acea apreciere.

Ochii de un albastru-deschis se ridicară şi îi întâlniră pe ai lui.

– O să întreb doar atât: a fost vândută din averea fiului meu sau a fost furată?

El descoperise răspunsul la acea întrebare puţin mai devreme. Datoriile la jocurile de noroc şi un stil de viaţă extravagant îl lăsaseră pe actualul viconte de Allister cu mai puţine fonduri decât de dorit. În timp ce privi ochii umezi ai mamei îngrijorate a lui Allister, expresia i se concentră într-o încruntare.

– Furată, mă tem. Un grup de tâlhari tineri, care au fost deja duşi la judecată pentru fărădelegile lor.

Umerii femeii se coborâră.

– Deci este aşa cum a spus el. Femeia îşi drese glasul. Şi onorariul tău, Westfall? Cu siguranţă îl meriţi cu vârf şi îndesat.

– 25 de lire, aşa cum ne-am înţeles, milady.

– În schimbul efortului tău şi al discreţiei tale.

Şi iată din nou cuvântul acela, atât de rar rostit. Nu-şi putea imagina că îi păsa cuiva cât negru sub unghie dacă Lord Allister vânduse sau nu brăţara mamei lui, dar femeia se convinsese că întreaga reputaţie a familiei ei se baza pe tăcerea lui. Aşa să fie!

– Desigur.

Ea îi puse monedele în mână, apucându-i în treacăt degetele.

– Îți mulțumesc, Lord Westfall.

Nate deschise portiera trăsurii.

– Și eu îți mulțumesc, Lady Allister. Apoi făcu o grimasă teatrală. Ah, pălăria mea!

Întinzându-se, își recuperă ultima piesă din costumație și coborî.

El se dădu la o parte, în timp ce trăsura o luă din loc. Prima dată când un nobil îl rugase să găsească ceva, făcuse greșeala să acționeze gratis. După ce aproape că declanșase un duel cu un amic, își dăduse seama de propria greșeală. Dacă nu cerea comision, însemna că un client – așa cum ajunsese să-i numească – îi datora o favoare. Însemna că, indiferent cât de banală era fapta sau fărădelegea, el deținea o parte din viața lor privată, din reputația lor. Plata pentru serviciile prestate îi făcea să fie chit. Și astfel, indiferent dacă le cerea ceva în plus ori dacă plata era pe măsura muncii depuse sau a cheltuielii făcute în realitate, el stabilea un preț, iar ei îl plăteau. Și cu cât mai prețios era secretul pe care voiau să-l păstreze, cu atât mai mare era prețul pe care i-l plăteau.

Băgă banii în buzunar, luă bastonul și îl încălecă pe Blue. Dacă bătrâna contesă văduvă credea sau nu povestea despre periplurile broșei, el îi spusese ce își dorise ea să audă. Uneori, acest lucru părea să fie mai important pentru clienții lui decât recuperarea lucrului pierdut. Ceea ce însemna că în mintea lui se adunau tot mai multe minciuni, dar, după viața pe care o trăise și poveștile pe care le spusese, unele adevăruri, care uneori curmaseră viața oamenilor, iar alteori schimbaseră în bine caracterul fiului, vărului sau unchiului cuiva, nu-i diminuaseră prestigiul.

Ușa de la intrare în reședința Teryl se deschise în timp ce el urcă ultima treaptă.

– Bun venit acasă, milord! spuse Garvey cu o încuviințare din cap, dându-se la o parte ca să-i permită să intre.

Aveţi o scrisoare pe masa de pe coridor şi un musafir în salonul de zi.

Nate ridică scrisoarea şi rupse sigiliul.

– Cine a venit? îl întrebă pe majordom, în timp ce desfăcu biletul ca să-l citească.

În mod evident, fratele lui mai mic obţinuse o vacanţă forţată de la Oxford. Abia dacă aruncă o privire pe bilet; oricum nu era adevărat. Urma să afle *adevărul* din discuţia faţă în faţă cu Laurie.

– Domnul nu a spus, milord.

„Ah, încă unul dintre aceia." Încuviinţând din cap, Nate băgă scrisoarea într-un buzunar.

– Trimite nişte ceai, te rog. Şi o să fie nevoie să se pregătească o cameră de oaspeţi. Laurence vine mai devreme pentru sezon.

– Foarte bine, milord. O să fie minunat să-l avem din nou în preajmă pe stăpânul Laurence. Este foarte... plin de viaţă.

Nate nu era sigur că ar fi făcut aceeaşi descriere, dar nu avea de gând să piardă vremea dezbătând cu Garvey care erau termenii mai potriviţi – *plin de viaţă* şi *admirabil* sau *plicticos* şi *complicat*.

– Da, aşa e, spuse el, apoi îşi scoase mănuşile şi pălăria şi i le întinse majordomului care aştepta.

În general, prefera să ştie cu cine urma să discute înaintea unei întâlniri, dar, practic vorbind, acela era un lux. Iar la urma urmei, chiar îi plăcea întregul proces al descoperirii. Cu asta în minte, îşi puse la loc ochelarii, lovi podeaua cu bastonul şi deschise uşa salonului de zi.

Musafirul lui stătea în dreptul ferestrei din faţă, cu privirea aţintită spre stradă. Cu o rapiditate dobândită prin exerciţiu, dar şi din necesitate, Nate îl studie din cap până în picioare – cizme înalte lustruite, o haină de un verde-închis foarte elegantă şi fără nici o urmă de cută sau de încreţitură de-a lungul umerilor drepţi,

un inel mare cu sigiliu pe mâna dreaptă, poziția cu brațele încrucișate și picioarele bine înfipte în podea. Părul blond și tăiat scurt și cea mai scurtă barbă pe care putea să o aibă o față. Un bărbat obișnuit să fie privit de oameni, unul cu destui bani ca să arate așa cum își dorea.

– Bună ziua, rosti Nate și închise ușa în urma lui.

Silueta se întoarse, ochii negri și întunecați privindu-l cu aceeași seriozitate pe care tocmai o arătase el vizitatorului.

– Am auzit câteva lucruri despre tine, Westfall, spuse individul în cele din urmă, cu un accent din sud-vestul Angliei. Sunt adevărate?

– Este o discuție foarte amplă, răspunse Nate pe cel bun ton rece și nepăsător, ușor distrat. Ai vrea să dezvolți?

– Bineînțeles. Cine sunt eu?

„Ah, un test!“ În cel mai bun caz, îi cunoștea din vedere pe egalii lui. Date fiind vârsta musafirului, ținuta și modul de exprimare, ar fi zis că era fie vicontele de Delshire, fie, ținând cont de aroganța evidentă a bărbatului, marchizul de Ebberling. Totuși, după felul în care individul venise la reședința lui fără a da un nume și după suspiciunea cu care cei mai mulți clienți îi tratau capacitatea de deducție, Nate îl privi chiorâș și își aranjă ochelarii.

– Deci ți-ai pierdut memoria, domnule? Cunosc mulți doctori competenți. Am o slăbiciune pentru găsirea lucrurilor, dar a amintirilor cuiva... Hm, ar fi un demers interesant. Ba chiar fascinant.

– Nu contează asta. Sunt Ebberling – marchizul de Ebberling – și vreau să apelez la serviciile tale.

Din când în când, se gândi Nate în treacăt în timp ce li se aduse ceaiul și îi făcu semn lui Lord Ebberling să se așeze, ar fi fost distractiv să fie surprins. Dar de genul de surpriză plăcută, nu de una cu pistolul îndreptat

spre el. De îndată ce lacheul plecă, își umplu o ceașcă și adăugă două bucățele de zahăr.

– Atunci ce ai pierdut, Ebberling? întrebă el, observând că marchizul stătea perfect drept în centrul scaunului confortabil, cu greutatea în echilibru și fără nici o urmă de șovăială în postură.

Din moment ce evitase o dată să fie împușcat, întrucât observase că partenerul lui de cină ținea un picior în jurul părții laterale a scaunului, nu pe podeaua din fața lui, Nate era atent la orice. Iar din ce își dădea seama, marchizul pierduse ceva valoros. Vital chiar. Și nu era deloc fericit să caute ajutor pentru găsirea lui.

– Ce garanție am pentru discreția ta, Westfall? întrebă Lord Ebberling, ignorând ceaiul.

– Îmi place să găsesc lucruri. De fapt, nu mă interesează *pentru ce* și *de ce* o fac. Și întrucât doresc să mă ocup în continuare de pasiunea de a găsi lucruri, n-am de gând să trădez încrederea celui care mă angajează. Este de ajuns?

Pentru o clipă, marchizul îl privi lung.

– Presupun că trebuie să fie. Foarte bine atunci. În urmă cu cinci ani, soția mea a angajat o tânără să lucreze ca guvernantă pentru fiul meu, George. Acum trei ani, un colier cu diamante foarte valoros a dispărut de pe măsuța de toaletă a soției mele, împreună cu guvernanta.

– Un colier furat, spuse Nate cu o încuviințare din cap. Se plictisise un pic de vânătoarea de bijuterii pierdute, dar înalta societate din Londra părea să aibă degete alunecoase. Cred că mă pot descurca.

– Asta nu e tot, se împotrivi marchizul, aplecându-se câțiva centimetri. În după-amiaza în care a dispărut domnișoara Newbury, soția mea a fost ucisă într-un accident de călărie. El își drese glasul. De fapt, calul s-a întors la grajd fără Katherine, și toată lumea a plecat în căutarea ei. Am găsit-o într-un șanț, cu gâtul rupt. Abia mai târziu

mi-am dat seama că domnişoara Newbury nu se aflase printre căutători. Când m-am întors acasă, lucrurile ei dispăruseră împreună cu colierul şi cu fata însăşi.

– Aşadar, crezi că domnişoara Newbury a ucis-o pe Lady Ebberling? întrebă încet Nate, studiindu-şi foarte atent clientul.

Mâini încleştate, maxilar încordat, ochi mijiţi – furie. O furie profundă pentru că guvernanta scăpase fără să plătească pentru fărădelegile ei.

– Doctorul a declarat căzătura lui Katherine ca fiind un posibil accident. Ce *cred* eu este că s-a întâmplat ceva imprevizibil. Probabil Katherine a văzut-o pe domnişoara Newbury cu bijuteria sau... nu ştiu. Dar, dacă poţi să găseşti colierul de diamante, atunci o să dai şi de Rachel Newbury. Iar eu aş plăti 3 000 de lire pentru recuperarea uneia sau a alteia.

În urmă cu patru ani, salariul anual primit de Nate din partea Coroanei fusese de 300 de lire. În prezent, în calitate de conte de Westfall, venitul lui anual era în jur de 8 000 de lire. În teorie, desigur, bărbatul ar fi plătit toată suma pentru a-l găsi pe ucigaşul soţiei lui. Dar spera ca bărbatul pe care îl angaja să nu accepte o asemenea ofertă.

– Milord, 3 000...

– Şi alte 5 000 de lire dacă o aduci la mine şi-mi permiţi să contactez eu autorităţile.

Pentru Nate, atât comentariul, cât şi valoarea sumei oferite spuneau totul. Ebberling îşi dorea foarte mult să o găsească pe acea femeie, iar când avea să o facă, probabil domnişoara Newbury nu avea să mai ajungă niciodată la autorităţi. Dar, dacă Nathaniel avea de gând să facă mofturi, ratase ocazia cu foarte mult timp în urmă. Ştia foarte bine că femeile erau capabile să devină depravate şi criminale. În multe privinţe, erau mai periculoase decât bărbaţii – cine le-ar fi suspectat de asemenea fapte respingătoare?

Dincolo de discuţia privind moralitatea chestiunii, era fascinat de ideea de a pleca pe urmele cuiva care dispăruse în neant cu trei ani în urmă. Pentru numele lui Dumnezeu, i-ar fi prins bine o afurisită de provocare! În unele dimineţi, se trezea simţindu-şi mintea plictisită peste măsură.

- Pot să întreb de ce ai decis să te aventurezi în povestea asta acum? spuse el, aranjându-şi ochelarii aşa cum făcea când voia să nu pară deloc ameninţător. Au trecut trei ani, după cum ai spus.

- Am avut răbdare foarte mult timp, răspunse Ebberling, aşteptând ca poliţiştii şi magistraţii locali să-şi facă treaba. Dar acum mi-am făcut planuri să mă recăsătoresc. Iar ideea că femeia care ar putea avea de-a face cu moartea lui Katherine - şi care a furat de la mine şi mi-a înşelat încrederea - se află încă undeva prin lume, poate aşteptând să ne facă din nou rău mie şi familiei mele, este de nesuportat. Nu vreau să mă mai simt ameninţat.

Părea un răspuns la fel de bun ca oricare altul.

- O să am nevoie de orice informaţie pe care mi-o poţi oferi despre această Rachel Newbury. Vârsta, înfăţişarea, originea, educaţia, unde s-a născut - oricare dintre detaliile acestea ar putea fi cheia descoperirii locului unde se află, zise el după o clipă. Şi de detaliile legate de colier.

Ebberling încuviinţă din cap.

- Soţia mea a angajat-o, fireşte, dar cred că vârsta ei actuală ar trebui să fie între 23 şi 25 de ani. Era o femeie înaltă, cam cu nasul pe sus, de parcă se credea mai deşteaptă decât oricine altcineva. Avea ochii căprui, părul blond, care părea să se onduleze în toate direcţiile, cu toate că întotdeauna îl purta într-un coc perfect la ceafă. Destul de drăguţă, presupun, şi foarte cuviincioasă. Şi îmi amintesc că avea o slăbiciune pentru căpşune şi îi plăcea să călărească. Şi să citească. Avea întotdeauna o carte în mână.

Ridicându-se, Nate se îndreptă spre birou şi scoase o foaie de hârtie.

– Mă pricep la desenat, spuse el, apoi luă un creion şi se aşeză din nou. O să încerc să-i schiţez portretul dacă o să-mi dai indicaţiile necesare.

– Excelent, răspunse marchizul, întinzându-se, în sfârşit, spre ceaşca de ceai. Rycott a spus că eşti omul potrivit pentru slujba asta.

Auzul numelui îl făcu să tresară.

– Rycott? repetă el şi se întoarse spre noul lui client. Îl cunoşti pe Jack?

– Vrei să întrebi dacă ştiu că l-ai servit pe Wellington ca spion? răspunse Ebberling, umplându-şi ceaşca şi apropiindu-se de birou. Am legăturile mele. Am cerut pe cineva care să poată îndeplini sarcina asta cu succes. Jack Rycott a spus că tu ai fi acela. Şi n-am văzut sau auzit ceva spus de tine care să mă facă să mă îndoiesc de opinia lui. El făcu un gest spre hârtie. O faţă ovală, din câte îmi amintesc.

– Ţi-a spus Rycott că am lucrat pentru Wellington? întrebă Nate, lăsând jos creionul şi apelând la ultima fărâmă de voinţă pe care o avea ca să nu-l doboare pe marchiz şi să nu-l reducă definitiv la tăcere înainte să apuce să-şi dea drumul la limbă de faţă cu altcineva. Mă îndoiesc de asta.

– Ei bine, nu a spus-o direct. De fapt, mi-a spus că a auzit că noului conte de Westfall îi place să găsească pisici pierdute. Apoi a adăugat: „Habar n-am de ce ar trece un bărbat de la lei la pisici, dar asta e. O să facă treaba pentru tine. Şi ceva în plus". Când eu am dedus restul, el nu a negat.

Asta chiar părea replica lui Jack Rycott.

– Atunci, nu o să neg nici eu, spuse Nate, însă o să precizez că l-am *sfătuit* pe Wellington în timpul războiului. Este o mare diferenţă între a urmări un leu şi a intra cu unul într-o cuşcă. Oricum părea credibil, se gândi el.

Pisicile – şi femeile – sunt, din experienţa mea, mult mai uşor de controlat.

Şi având în vedere ce credea marchizul de Ebberling că ştia, cu cât Nate o găsea mai repede pe acea femeie şi termina cu povestea aceea, cu atât mai bine. Apoi putea să se ducă la Brighton ca să aibă o mică discuţie cu fostul lui camarad şi să-i aducă aminte colonelului Rycott cât de puţin aprecia faptul de a fi bârfit. Sau măcar menţionat. El găsise, prinsese şi ucisese partea lui de lei. Mai mult decât partea lui, în opinia francezilor. Iar acum pisicile, femeile şi ocazionalele bijuterii pierdute i se potriveau de minune.

De îndată ce marchizul fu mulţumit că desenul o reprezenta cu precizie pe domnişoara Rachel Newbury – sau, în orice caz, imaginea ei din urmă cu trei ani –, îi întinse un teanc frumuşel din suma convenită, alături atât de adresa lui din Londra, cât şi cea de la conacul Ebberling din Shropshire. Nate se lăsă pe spate şi studie portretul schiţat în creion. Era frumoasă cu acea bărbie ridicată pe care o descrisese Ebberling. De fapt, putea să fie oricine şi să locuiască oriunde în Anglia. Totuşi, dată fiind bănuiala că nu îşi dorea să fie găsită, el nu găsise niciodată un loc mai bun în care să se piardă cineva decât străzile aglomerate ale Londrei.

O străină într-un sat mic ar fi fost remarcată. Oamenii ar fi pus întrebări. Rachel Newbury n-ar fi vrut să le răspundă la întrebări şi nici să fie ţinută minte. Poate se putea angaja pe un post liniştit, neînsemnat, unde era puţin probabil să întâlnească pe cineva din viaţa ei anterioară – de exemplu, croitoreasă sau ajutor de brutar, ajutor de vânzător sau chiar doamna de companie a unei lady în vârstă.

Păr bălai, ochi căprui, arogantă şi foarte inteligentă. Nu era prea mult pentru a începe. Dar el găsise oameni în Europa în mijlocul unui război. Povestea aceea fusese

o chestiune de viață și moarte, de securitate pentru Anglia. *Povestea aceasta* avea să fie distractivă.

În clipa în care Lord Ebberling plecă, Nathaniel își chemă valetul.

– Franks, adu-mi sacul din mansardă. O să călătoresc puțin.

Valetul strâmbă din nasul lui lung.

– Milord? Cât timp o să fiți plecat? Nu se poate să împachetez într-un sac atât de mic hainele potrivite și obiectele de toaletă. Permiteți-mi să vă aduc o valiză potrivită.

– O valiză nu se poate prinde în șa, răspunse Nathaniel, hainele sufocante de conte începând să-l strângă din nou – nu că i s-ar fi potrivit vreodată prea bine.

Pentru numele lui Dumnezeu, până în urmă cu doi ani, practic trăise cu un sac atârnat de șa, achiziționând lucrurile necesare și descotorosindu-se de ele de îndată ce nu-i mai erau de folos. Totuși, un aristocrat nu șterpelea cămăși de pe sârmele cu rufe.

– Vă rog să vă mai gândiți, milord. Oriunde vă duceți, o să aveți nevoie de cămăși călcate și de lavaliere scrobite. O să...

– Bine. Înjurând în șoaptă, Nathaniel îi făcu servitorului semn spre ușă. O valiză mică. Și spune-i lui Garvey că o să iau faetonul. Spre Shropshire și împrejurimile sale, din moment ce acum trebuie să informez lumea de sosirile și plecările mele.

După expresia lui, Franks nu prea știa ce să răspundă la replica lui, dar Nate nu avea chef să dea explicații. Își făcuse datoria față de Coroană, iar acum își făcea datoria față de familie preluând titlul pe care vărul lui, Gerard, i-l lăsase după ce căzuse dintr-o barcă în Lake District. Ceea ce încă îl mulțumea era dorința de a face din nou ceva pe placul lui, ceva pentru curiozitatea și interesul propriu. Iar în clipa aceea, îl mulțumea să călărească – nu, să conducă faetonul – spre Shropshire

şi satele învecinate ca să dea de urma domnişoarei Rachel Newbury. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, avea de gând să o găsească!

capitolul 2

Baia era cea mai simplă încăpere de la clubul Tantal. Chiar şi bucătăria avea diverse vase şi tigăi vechi aliniate pe pereţi. Dar baia avea doar un scaun de lemn, un dulăpior pentru prosoape şi săpunuri şi o cadă de bronz în mijloc. O fereastră mică dădea spre aleea trăsurilor, dar după ce câţiva bărbaţi fuseseră surprinşi încercând să se uite înăuntru, fereastra fusese ridicată atât de sus, încât acum dădea spre cer.

Ţinând cont de reputaţia clubului Tantal de a angaja femei frumoase şi inaccesibile, Emily Portsman era cumva surprinsă că fereastra nu fusese astupată în întregime. Credea că era vorba despre fascinaţia de a fi inaccesibil. Dar, după cum îşi dăduse seama de mai multe ori în ultimii trei ani, explicaţia aceea nu era întru totul adevărată.

Ca de obicei, duminica şi joia, Emily era ultima care folosea baia. Cum ea stabilea programul, îi era mai uşor. Deja apa călduţă devenise rece şi neplăcută, dar îi fusese de folos. Iar ea avea nevoie de timpul suplimentar de care se putea bucura ultima persoană de pe listă. Nu pentru că simţea nevoia să se spele temeinic; de fapt, ieşise din cadă cu aproape o oră în urmă.

În clipa aceea, stătea pe scaunul simplu de lemn de lângă cadă, cu un halat călduros din lână înfăşurat în jurul ei şi cu cel mai recent roman gotic de groază deschis pe genunchi. *Vărul scoţian* prezenta un complot atât de complicat încât nu înţelegea ce se întâmpla cu adevărat. Trecuse de bariera imposibilului în urmă cu cinci capitole, dar continua să o distreze. Şi tocmai aceea era ideea.

În cele din urmă, ceasul mic, de mâna a doua, așezat pe dulap bătu ora trei, iar ea lăsă cartea deoparte și se ridică. Îndreptându-se din nou spre apa rece, îngenunche lângă cada de bronz și, fără să se mai gândească, își scufundă capul. Imediat apa se făcu roșie-maronie, culoarea împrăștiindu-se de la firele ei lungi de păr, până ce toată cada căpătă nuanța unui ceai slab. Emily își trecu degetele prin părul ciufulit, clătind bine, apoi se întinse după prosopul maroniu pe care îl folosea întotdeauna și îl înfășură strâns în jurul cascadei de șuvițe ude.

Imediat, se duse la bolul cu apă curată pe care îl pusese deoparte și își spălă cu grijă mâinile cu cel mai aspru săpun pe care reușise să-l găsească. Nu avea nici un sens să treacă prin toată corvoada aceea de două ori pe săptămână și apoi să-și lase degetele pătate cu maroniul care să o dea de gol. Așezându-se din nou pe scaun, își șterse părul, apoi îl pieptănă până când deveni neted și lucios. Trebuia să aștepte să se usuce înainte să-l îndrepte cu fierul – doar o dată făcuse greșeala de a pune metalul pe păr cât încă era ud și fusese obligată să poarte un turban de matroană timp de o săptămână, până când nuanța de verde se decolorase.

Acum, după ce pasta groasă de henna, ceai și suc de lămâie fusese îndepărtată, avea un păr cu o nuanță drăguță, chiar dacă nu ieșea în evidență, de culoarea întunecată a castanei. Era culoarea unui cal sur, după cum spusese o dată una dintre prietenele ei apropiate. Cu siguranță, nu era ceva despre care să se scrie un poem, dar exact asta își dorea.

Ușa zăngăni din țâțâni, iar ea tresări.

– Aproape că am terminat, strigă ea, apoi se întinse să-și ia cămășuța și și-o trase peste cap.

– Sunt Jenny, spuse o voce de femeie cu un accent franțuzesc. Am noua rochie pe care ai comandat-o la Gaston.

Emily aruncă o privire spre apa de culoarea ceaiului, apoi se duse tiptil cu picioarele goale să descuie uşa şi o deschise.

– Ştii că n-am comandat o rochie nouă la Gaston, spuse ea cu o voce joasă, permiţându-i femeii majordom a clubului să intre în baie, apoi închise din nou uşa.

Genevieve Martine, cu părul ei blond strâns bine într-un coc, care vorbea mai degrabă ca o guvernantă decât ca a doua persoană importantă dintr-un club exclusivist şi absolut neconvenţional pentru bărbaţi, ridică din umeri.

– A sunat plauzibil, nu-i aşa? Nu că aş crede că i-ar păsa cuiva să audă că îţi vopseşti părul, Emily.

– Este o chestiune de mândrie, minţi Emily cu o urmă de zâmbet. Nu avem toate un păr auriu absolut splendid.

Îşi pipăi vârfurile aproape uscate.

– Hm...

De fapt, ar fi preferat chiar un castaniu banal, dar henna avea tendinţa să transforme totul în roşu înainte să devină castaniu. Ceaiul şi sucul de lămâie ajutau, dar ca părul ei să nu-şi schimbe culoarea în fiecare zi, trebuia să aplice colorantul de două ori pe săptămână.

– Deci există vreun motiv pentru care ai vrut să intri aici? Apa de baie nu mai este caldă de vreo oră.

– M-am gândit că aş putea să te ajut să cari găleţile şi să le goleşti, răspunse Jenny, din moment ce o să supraveghezi cina peste o oră.

Emily clipi.

– Am făcut deja programul. *Tu* supraveghezi cina din seara asta.

– Supravegheam, se împotrivi Jenny. Acum m-am oferit să vorbesc la o întâlnire pentru femeile care doresc să aibă propriile afaceri.

– Dar...

– Da, ştiu. Nu deţin eu clubul Tantal. Diane îl deţine. Ea m-a rugat să particip, fiindcă nu vrea să meargă.

Jenny făcu o grimasă. Şi eu aş refuza, dar femeile care îşi închipuie că deţin propriile afaceri sunt cele care îşi permit să parieze aici în seratele dedicate doamnelor. Pentru a servi propriilor noastre interese, pot să fiu diplomată pentru o seară.

– Tu eşti întotdeauna diplomată, Jenny. Este talentul tău.

De data asta, domnişoara Martine zâmbi larg.

– Unul dintre nenumăratele talente. Apropiindu-se, luă o găleată, o scufundă în apa din cadă, apoi se îndreptă spre uşă. Le goleşti în grădina din spate, nu-i aşa?

– Se pare că trandafirilor le place henna. Sau ceaiul. Sau sucul de lămâie. Nu ştiu care dintre ele. Se încruntă în timp ce puse pe ea o rochie simplă de muselină albastră, pe care o adusese cu ea în baie. Dacă trebuia să supravegheze cina, avea nevoie să se schimbe în ceva mai seducător. Părea o nebunie să fie remarcată, dar, aceea era o casă cu femei frumoase. O femeie simplă ar fi arătat ca o cioară în mijlocul păunilor. Nu trebuie să mă ajuţi, Jenny. Mă descurc.

– Aiurea! Dacă eşti îngrijorată pentru discreţia mea, să ai în vedere faptul că ştiu de peste doi ani că îţi vopseşti părul, draga mea. Şi asta este prima dată când spun un cuvânt despre acest subiect. Dacă vrei, o să fie şi ultima.

Sigur Genevieve Martine nu credea că Emily îşi schimba culoarea părului din vanitate, aşa cum Jenny şi Lady Haybury ştiau că avea un trecut despre care refuza să vorbească.

– Prefer ca subiectul să rămână închis, zise ea încet, gândindu-se că, deşi ar fi fost bine să aibă pe cineva cu care să discute oricând voia, acea persoană ar fi aflat informaţii pe care ea se chinuise să le îngroape în ultimii trei ani.

– Atunci rămâne închis. Jenny aşteptă până când Emily îşi încheie rochia de muselină, apoi deschise uşa. Şi o să te ajut să cari apa la trandafiri.

Emily zâmbi ştrengăreşte.

– Poate că într-o zi o să vorbim despre henna, spuse ea cu voce joasă, dar pentru moment prefer să-mi păstrez secretele.

– Aşa cum am şi eu o mulţime. Te înţeleg.

Având în vedere ce ştia despre Jenny Martine, despre abilităţile ei de a vorbi mai multe limbi străine şi referirile ocazionale pe care le făcea Diane la *aventurile* prietenei ei celei mai dragi în Europa, în timpul războiului peninsular, Emily nu se îndoia nici o clipă de adevărul spuselor ei. Se întreba totuşi dacă vreunul dintre secretele lui Jenny implica şi crima. Dar aceea era o conversaţie pe care nu avea de gând să o poarte vreodată.

După o săptămână de hoinărit prin Shropshire, pentru Nathaniel Stokes era foarte clar un lucru: Rachel Newbury ştia cum să se facă de negăsit.

Nici unul dintre servitorii marchizului de Ebberling nu ştia unde s-ar fi putut duce. Nici unul dintre ei nu ştia cine sau unde puteau fi părinţii ei. Scrisoarea de recomandare pe care o prezentase ca să se angajeze la conacul Ebberling se dovedise a fi falsă; cel puţin în lista nobililor din *Debrett's* nu era nici o menţiune despre Lady Sebret. Nu-i scăpă nici faptul că, modificând o singură literă din numele misterioasei angajatoare, se putea citi *Secret*.

– A fost o călătorie de succes, milord? întrebă valetul lui, în timp ce Nate se aşeză pe marginea patului ca să-şi scoată cizmele.

Nasturele se prăbuşi pe podea, învârtindu-se, iar el puse piciorul pe afurisitul obiect ca să-l oprească.

– Nu, Franks, nu a fost, răspunse el, îndoindu-şi picioarele obosite. Indiferent cât de necesare erau acele slăbiciuni afişate, încă o zi sau două fără să-şi odihnească piciorul, iar şchiopătatul avea să devină real. Voi, servitorii, vorbiţi unul cu altul, nu-i aşa?

– În general, chiar luăm masa împreună.

– Știți despre familia, rudele, locul de naștere ale fiecăruia, nu-i așa?

Valetul continuă să golească valiza de călătorie a lui Nate.

– În general, da. Unii sunt mai reținuți decât alții, iar eu nu pot să spun că știu sau că-mi amintesc fiecare detaliu, dar vorbim.

– Și ce ai spune dacă una dintre colegele tale n-ar divulga nimic despre trecutul ei? Și nu ar spune nici un cuvânt despre ceva care s-a întâmplat înainte de momentul în care a venit să-și ocupe postul?

– Aș spune că fuge de ceva neplăcut sau trist. Franks se încruntă. Sau ilegal. Caz în care ar fi de datoria majordomului să descopere dacă a fost comisă o crimă, căci asta ar afecta negativ întreaga gospodărie.

– Este exact lucrul la care m-am gândit și eu.

Majordomul lui Ebberling nu știuse nimic folositor despre domnișoara Newbury, doar susținuse declarațiile marchizului că femeia era foarte tânără, drăguță, educată și destul de arogantă. „Cu nasul pe sus", după cum declarase majordomul.

– Rămâneți în seara asta, milord?

El se scutură ușor, îndepărtându-și ochelarii și aruncându-i pe pat.

– Da, cred că da. Anunț-o pe doamna Blanchard.

– Cu siguranță, mi...

– Aici erai!

O voce caldă de bărbat se auzi din ușă. Nate întoarse capul, rezistând impulsului de a se întinde după pistolul din sertarul noptierei.

– Laurie!

„La naiba!" Uitase complet de sosirea iminentă a fratelui lui. Nu s-ar fi întâmplat asta dacă nu devenea la fel de distrat pe cât pretindea că era.

– Mă așteptam la o mustrare severă când am sosit, rosti tărăgănat băiatul de 19 ani, intrând în cameră. Memorasem un discurs sfidător. Nici nu mă așteptam să nu fii în Londra ca să-l auzi.

Frecându-și maxilarul, Nate aruncă o privire scurtă spre slujitor.

– Asta e tot, Franks.

– Prea bine, milord.

– Ai fost la una dintre partidele tale de vânătoare, nu-i așa? întrebă Laurence Stokes, închizând ușa în urma slujitorului. Ce a fost de astă dată? Un inel pierdut? Vreun câine vagabond? Știi că ești conte acum. Noii tăi semeni o să te privească de sus dacă le permiți să te angajeze ca să le găsești toate măruntișurile și fleacurile.

– Ești sigur că pentru tine este cel mai bun moment ca să critici felul în care aleg să-mi ocup timpul? ripostă Nate. Probabil speri că o să fiu atât de ocupat să-mi apăr onoarea încât o să uit de ce te afli aici.

Laurence flutură disprețuitor o mână spre el și se prăbuși într-unul dintre scaunele așezate în fața șemineului gol.

– Am învățat de mult că tu nu uiți niciodată nimic. Ai o bibliotecă în loc de creier, cu fiecare subiect indexat cu dibăcie pentru o situație ulterioară.

– Iar tu ai o sită în loc de creier, nu reții absolut nimic. Nate se ridică, dar își simțea picioarele prea obosite ca să meargă. În schimb, se lăsă într-un scaun așezat în unghi drept cu cel al fratelui lui. În scrisoare ai spus că ai avut o neînțelegere cu unul dintre profesori. Spune-mi cel puțin că era ceva academic, nu vreo confruntare de ordin moral, ca să afli dacă ar trebui sau nu să ți se permită să primești o prostituată în camerele tale.

Laurie strâmbă din nas.

– Ai idee cât de obositor este să te am pe tine ca frate? spuse el în cele din urmă, cu un suspin în voce. Indiferent cât de isteț am impresia că devin, tu pur și simplu

tai toate pânzele de păianjen ale minciunii, îți pui mâinile în șold și expui faptele.

Ignorând faptul că nu expusese nimic și că, în mod evident, fratele lui *chiar* fusese prins cu o femeie în camerele lui, Nate înălță capul.

– Pânzele de păianjen ale minciunii? repetă el.

– Urma să spun istețele *pânze de păianjen*, dar am folosit deja *isteț*, iar tu ai fi spus că mă repet. Laurence se lovi cu pumnul în coapsă. Știu că nu mă vrei aici și, sincer, aș prefera să mă întorc la Oxford cu prietenii mei, dar am făcut o greșeală. Îmi pare rău.

– Cât durează pedeapsa?

– A ta sau a mea? Laurence ridică din umeri. Termenul este aproape pe sfârșite. O să pierd două săptămâni și examenele finale.

Pentru o clipă, Nathaniel îl privi lung pe fratele lui. Oamenii spuneau că semănau foarte mult, dar, în afară de faptul că aveau aceiași ochi verzi, el nu vedea nimic altceva. Părul lui Laurie era mai întunecat, având un castaniu mai intens decât al lui. El era mai înalt cu doi sau trei centimetri, dar nu era sigur cât timp avea să mai rămână această diferență. Totuși, nimeni nu spusese vreodată că se purtau asemănător. Lucru pentru care el era, în general, recunoscător.

– Să fii exclus de la examenele finale nu este o primă ofensă, Laurence, zise Nate în cele din urmă.

Îi despărțeau zece ani, dar aproape întotdeauna păreau mai mult de o sută.

– Eu...

– Eu sper să-ți dai seama că asta nu este o vacanță. Nu o să-ți petreci timpul la Gentleman Jackson, Haymarket sau Tattersall și nici nu o să te duci la vreun club sau la vreo serată.

– Deci ai de gând să mă ții închis aici? În pivniță, presupun?

– Acum ești moștenitorul unui titlu de conte, iar tu o să fii mai bine pregătit pentru asta decât am fost eu.

– Pregătit cum? întrebă fratele lui, cu ochii verzi îngustându-se bănuitori.

– Pentru început, o să-ți arăt toate conturile și registrele. Apoi, poți să faci socotelile.

– Din capul meu?

– Foarte amuzant. Și totuși, nu sunt deloc tentat să devin empatic.

– Nate, nu este... N-ai oameni care să facă asta? Vărul Gerard ar trebui să aibă, pentru că el nu putea face o adunare nici ca să-și salveze viața.

– Laurence, sper că asta nu a fost o glumă despre moartea prematură și nefericită a dragului nostru văr.

Fratele lui se înroși.

– Nu, sigur că nu. Oricum, s-a înecat. Asta nu are nici o legătură cu registrele. Numai dacă nu le-a aruncat chiar el în lac ca să evite să facă socotelile.

Nathaniel se ridică.

– Acum devin și mai puțin înțelegător față de tine. Sunt de doi ani conte de Westfall. Este timpul să înveți ceva folositor. Să începem cu conturile de acum trei ani, ce zici?

– Nate, eu doar am încercat să te împiedic să țipi la mine din cauza femeii din camerele mele. Nu fi un afurisit de om cu coasa.

Hm, aceea părea chiar o descriere potrivită. Dar nimeni nu-l întrebase vreodată cum avea de gând să se descurce cu moștenirea unui titlu de conte, dar și cu un frate mai mic, fiindcă lumea se aștepta ca el să le gestioneze pe ambele.

– O să-ți fie de folos. Nu ar trebui să te bazezi pe cineva aflat în slujba ta ca să-ți povestească despre finanțele tale. Hai, am face mai bine să începem!

Cu o înjurătură, Laurie se ridică în picioare.

– Ştii, dintr-odată nu mai sunt atât de recunoscător că moştenirea lui Gerard te-a adus în poziţia asta sau că ţi-a permis să-mi plăteşti locul la Oxford. Păşi într-o parte, spre uşă, şi înşfăcă ochelarii lui Nate. Şi cred că nici tu nu eşti, adăugă el, punându-şi ochelarii. Ha! Sticlă, exact cum mă gândeam. De ce pretinzi din nou că eşti nătâng? Ai spus că ţi-ai dat demisia din serviciul de informaţii.

– Nu sunt nătâng, ci distrat. Şi chiar am demisionat din serviciul de informaţii. N-o să te mint în privinţa asta.

Indiferent ce îndatoriri îl împinseseră să-l părăsească pe Wellington, întru câtva fusese uşurat că, în cele din urmă, lăsase deoparte toate minciunile, înşelătoriile şi deghizările. În realitate, nu se aşteptase niciodată să trăiască atât de mult încât să demisioneze din acel serviciu special. În acelaşi timp, existau lucruri care îi lipseau – fiorul dat de faptul că ştia mai multe despre toţi cei dintr-o încăpere, mai mult decât ar fi ştiut ei vreodată despre el, satisfacţia pe care o simţea când căuta un fir de adevăr prin gesturi stupide şi distrageri ale atenţiei.

Dar slujba aceea însemna şi alte lucruri – să pretindă că era prieten cu oameni pe care îi dispreţuia sau, mai rău, cu persoane pe care altfel le-ar fi plăcut. Să mintă în atâtea feluri când trebuia să spună cine sau ce era, încât uneori îi era greu să-şi amintească adevărul. Să se detaşeze de propriile emoţii, dar şi de fratele lui, chiar după moartea neaşteptată a mamei lor, pentru a-i proteja pe amândoi.

– Adu-ţi aminte că nu trebuie să discuţi despre serviciul meu, spuse el într-un târziu.

– Oh, ai fost foarte limpede în privinţa asta!

– Laurie, am curmat vieţi, iar pe altele le-am distrus. Şi acei oameni încă au familii şi prieteni. Dacă s-ar afla vreodată că am avut vreun amestec în asta, că am fost altceva decât un nebun care căuta să păstreze antichităţi în mijlocul războiului, eu...

– Ştiu, ştiu. Umerii fratelui lui se încovoiară. N-am spus niciodată nimic şi nici nu o s-o fac vreodată.

– Bine.

Pentru o clipă, ei merseră în linişte de-a lungul coridorului spre biroul lui.

– Nate?

– Ce este?

– Aş putea oare să te ajut să găseşti ce vânezi?

Pe Nate îl străbătu un fior înainte să-l poată înăbuşi. Ideea de a-l îndrepta pe fratele lui spre acea viaţă...

– Nu. E nevoie de discreţie. Şi este pasiunea *mea*, cum îi spui tu.

Totuşi, expresia pe care o zări pe faţa lui Laurence nu era una supărată şi îndărătnică, aşa cum se aşteptase. Pentru o clipă, fratele lui păru rănit. Dezamăgit cu adevărat. Nate trase aer în piept.

– De ce vrei să ajuţi? Te-am auzit de multe ori spunând că n-ar trebui să mă cobor ca să fac comisioane pentru prietenii mei.

– Nu ştiu. Am crezut doar... Laurie se pierdu. Nu contează. Unde sunt blestematele astea de registre?

Nate se opri.

– La ce te-ai gândit, Laurie?

– Nu m-am gândit la nimic. Asta e ce fac eu, nu-i aşa?

Indiferent dacă petrecuse sau nu mult timp în preajma fratelui lui, Nathaniel ştia să recunoască o pledoarie pentru empatie.

– Dacă vrei să am încredere în tine, spuse el, deschizând uşa biroului şi făcând un gest ca fratele lui să-l urmeze în încăpere, nu o să fie din milă. Ţi-ai legat propriul ştreang şi ţi-ai băgat capul în el. Oamenii fac mereu asta.

Şi acela era exact felul în care avea să o găsească pe Rachel Newbury. Toată lumea făcea greşeli. Se întâmpla doar ca el să fie foarte bun când venea vorba de a le descoperi.

– Ei bine, şi tu eşti om, ripostă Laurie, rămânând în spatele biroului când Nate îşi trase scaunul. Cel puţin eu cred că eşti. În ce ştreang ţi-ai băgat capul?

– Dacă tu crezi vreo clipă că am de gând să-mi expun toate greşelile pentru ca mai târziu să le foloseşti împotriva

mea, ești chiar mai neghiob decât am crezut. Sertarul de sus, registrul de jos.

– Atunci se pare că șmecheria este să-ți păstrezi greșelile pentru tine.

– Presupun că ar fi un început. Deschide-l, Laurie, pentru numele lui Dumnezeu!

Totuși, fratele lui nu se uită la registrul de pe birou. Atenția lui era îndreptată spre altceva aflat în sertarul de sus. Nathaniel se gândi în treacăt la ce lăsase acolo: penițe de scris, hârtie, o riglă, creioane, un cuțit de ascuțit...

– Ce naiba este asta? exclamă Laurence, scoțând un bilet. „Ca membru aflat în relații bune cu clubul Tantal, sunteți cordial invitat la evenimentul nostru anual de degustare de vinuri pe..." Fratele lui ridică privirea. Faci parte din afurisitul de club Tantal?

„La naiba!"

– Da. Este un...

– Vreau să merg.

– Nu.

– Pe Marty Gayle l-a dus acolo unchiul lui semestrul trecut. Și încă nu a încetat să vorbească despre asta. Sunt cu un an mai mare decât Gayle. Este adevărat că nici una dintre doamne nu poartă nimic pe ea?

– Poftim? Nu. Nu este o casă de toleranță, Laurie. Este un club pentru domni.

– Condus de cele mai frumoase femei din Londra! Iar Marty spune că ele sunt cele care aleg bărbații pe care îi plac și îi invită la etaj. Ai fost la etaj?

Nate își drese glasul. La etaj. Sexul însemna intimitate și secrete, lucruri pe care nu se simțea confortabil să le împartă. Ultima femeie cu care se culcase – Dumnezeule, deja trecuseră doi ani? – o predase armatei pentru că încercase să vândă secrete în discuții intime, pe care i le transmisese lui Bonaparte.

– Încetează să mai trăncănești! îi ceru el când își dădu seama că Laurie îl privea fix. Vorbești ca un măgar.

Ai fost pedepsit şi trebuie să înveţi cum să ţii socotelile casei. Deschide registrul!

Laurence îşi puse coatele pe registru şi se aplecă peste birou.

– Deci ai fost la etaj! A fost măreţ? Draperii de beduini şi perne? Ea cine a fost? Se spune că fiecare femeie de acolo este scandaloasă, de viţă nobilă şi frumoasă.

– Nu, n-am fost la etaj la clubul Tantal, pentru numele lui Dumnezeu! L-am vizitat de două ori. Şi nu sunt toate de viţă nobilă. Iar tu tot nu mergi acolo.

Încruntându-se, Laurie se lăsă pe spate în scaun şi se repezi să deschidă registrul.

– Ei bine, îmi doresc ca bărbaţii să aibă un club unde să se ducă să lucreze ca să nu mai fiu chinuit de tine.

– Au! Se numeşte armată.

Nate se sprijini de pervaz. Clubul Tantal era cunoscut pentru faptul că accepta femei educate care fuseseră forţate, dintr-un motiv sau altul, să renunţe la o condiţie materială mai bună. Se îndoia că Rachel Newbury s-ar fi stabilit într-un loc atât de public după comiterea unei tâlhării şi a unei crime, dar locul acela era un punct de plecare mai bun decât ce avusese cu cinci minute înainte – şi, cu siguranţă, nu avusese norocul să dea de urma ei în Shropshire. În orice caz, cineva putea să ştie ceva.

De fapt, chiar exista o anumită logică. Ca femeie frumoase şi educată, s-ar fi potrivit acolo. Totuşi, ca femeie arogantă, probabil că strâmbase din nas la ideea de a găsi un loc de muncă în flirtul cu bărbaţi. Cu toate acestea, din când în când, găsise informaţii în locuri unde se aşteptase cel mai puţin. Iar clubul Tantal putea să fie *neverosimil*, dar cu siguranţă nu era cea mai neverosimilă pistă pe care o avusese vreodată.

– M-am răzgândit, spuse el, ridicându-se iar în picioare. Du-te şi îmbracă-te pentru cină!

Laurie sări în picioare.

– La Tantal?

– Da, la Tantal. Dacă te văd o singură dată că salivezi, te holbezi sau faci ceva indecent, te scot de acolo de urechi. Ne-am înţeles?

– Categoric. Laurie se opri la jumătatea drumului spre uşă. Este vorba despre îndeletnicirea ta?

– Posibil. Dacă te porţi frumos astăzi, poate că o să-ţi spun ceva despre asta.

Probabil avea să regrete că cedase, dar învăţase de foarte mult timp să accepte orice sursă de inspiraţie pe care o avea la dispoziţie. Şi, în mod evident, aceasta îl includea acum şi pe fratele lui.

capitolul 3

– Este aici, spuse Lucille Hampton, aplecându-se să şoptească la urechea lui Emily.

Emily ridică privirea şi brusc o trecu un fior.

– Cine este aici?

– Admiratorul meu.

Înăbuşindu-şi un oftat supărat şi, în acelaşi timp, simţindu-se extrem de uşurată, Emily se întoarse la programul pe care îl întocmea pentru săptămâna ce urma.

– Cine este admiratorul tău săptămâna asta?

– Contele de Westfall. Îndrăznesc să spun că este la fel de chipeş ca Lord Haverly.

– Este cel cu ochelari? întrebă zâmbind altă lady de la masă, numită neverosimil domnişoara April March. Data trecută, a cerut ceai, a luat o înghiţitură şi apoi a spus: „La naiba, am vrut să cer cafea!“

– N-am spus niciodată că este vreun strălucit, răspunse Lucille. Doar chipeş. Şi bogat.

– Aveţi grijă amândouă cum vorbiţi despre membrii clubului! comentă Emily. Dacă aude Diane că sunteţi leşinate după vreunul dintre oaspeţii noştri în timp ce lucraţi, o să ajungeţi să spălaţi vase în bucătărie.

Exact atunci, Diane, Lady Haybury, intră în camera de la etaj pe care o foloseau în comun toate doamnele de la Tantal şi masivii şi formidabilii paznici. Marchiza, îmbrăcată într-o rochie atât de neagră încât sclipea, se îndreptă spre masa pe care pusese stăpânire Emily.

– Bună ziua, Emily.

– Diane. Lady H.

Celelalte doamne îşi luară tălpăşiţa aşa de repede încât marchiza ridică o sprânceană.

– Interesant...

Emily zâmbi.

– Lucille este cu ochii pe un nou admirator şi nu vrea să-i interzici să mai aibă vreo legătură cu cineva.

– Eu nu am nimic împotrivă atât timp cât îi tratează pe toţi membrii noştri la fel, cum se cuvine, în interiorul clubului. Se aşeză în faţa lui Emily pe băncuţa aflată la masă. Oricum, despre cine este vorba?

– De data asta? Despre Lord Westfall. În mod evident, îl crede suficient de aiurit încât să-i cadă în mreje şi să-i ofere o viaţă plină de lux.

Diane ridică din umeri.

– S-a întâmplat şi înainte. Chiar mai des decât m-aş fi aşteptat. Ea zâmbi. Nu-mi pot închipui să fi fost prea cinică în viaţa mea, dar iată că se poate – unele poveşti chiar devin realitate.

Emily nu-şi dorea ca vorbăreaţa şi lăudăroasa Lucille să umble după cineva, dar dacă domnişoara Hampton pusese ochii pe Westfall, atunci Emily avea să îl lase în pace. În ciuda faptului că bărbaţii chipeşi şi aiuriţi erau exact genul ei, dacă avea să scrie vreodată un ghid despre cum să câştigi respectul şi afecţiunea unui bărbat, acesta urma să aibă doar un capitol şi un singur cuvânt în acel capitol: *sex*.

– Slab sau nu, cinismul pare să-ţi fi fost de folos, spuse ea. Şi presupun că eşti aici ca să vezi programul. Am crezut că ne întâlnim la ora două.

Marchiza făcu un semn spre ea.

– Așa trebuia. Am ajuns mai devreme. Haybury vrea să mă ducă la plimbare în după-amiaza asta. Enervant om!

Urma de zâmbet pe care o schiță vorbea despre cu totul altă emoție, iar Emily nu se putu abține să nu zâmbească la rândul ei.

– Mi se pare că arăți absolut uluitor azi. Perfectă pentru o ieșire.

– Probabil o să-mi fie groaznic de cald, dar mi-am dat seama că, în vreme ce înainte eram teribil de scandaloasă pentru că am continuat să port doliu chiar și după ce m-am recăsătorit, acum sunt recunoscută pentru această convenție. Sau pentru lipsa ei. Cine știe? Poate că o să fiu nevoită să port alb doar ca să atrag din nou atenția.

Cu un surâs, Emily întoarse caietul în care scrisese programul de lucru pentru săptămâna următoare pentru ca angajatoarea ei să le vadă.

– Atât timp cât o să conduci clubul Tantal, nu cred că trebuie să-ți faci griji că o să treci neobservată.

– Ei bine, este foarte drăguț din partea ta că spui asta, rosti angajatoarea ei. Continuând să chicotească, Diane luă programul și se uită peste el. Ești sigură că vrei ca Marianne Stuart și Lucille să lucreze pe aceeași tură? Trebuie să recunosc că, deși membrii noștri sunt încântați de entuziasmul lui Lucille, nu sunt convinsă că ea ar trebui să instruiască pe cineva.

– În clipa asta, cred că Marianne ar leșina dacă i-ar arunca cineva o privire, darămite să se uite cu jind la ea. Dar lui Lucille îi place să fie în centrul atenției. Emily șovăi, displăcându-i ideea aceea, chiar dacă angajatorii ei se bazau pe ea pentru acea sarcină importantă. Dacă vrei, pot s-o verific din când în când.

Lady Haybury o privi o clipă în felul acela tulburător, cu o expresie care o făcea să pară mai bătrână și mai înțeleaptă decât era la cei 26 de ani ai ei. Ar fi fost în alte condiții. Se putea ca Emily să fi avut aceeași vârstă ca angajatoarea ei, dar existau momente când se simțea

cu zeci de ani mai tânără şi chiar mai multe când parcă era cu secole mai bătrână.

– Asta ar fi de ajutor, spuse marchiza, în cele din urmă, coborându-şi din nou privirea peste program. Se presupune că majoritatea nobilimii o să se afle azi la Tattersall pentru vânzările de cai, deci este evident că o să fie mai puţini membri aici. Jenny o să supravegheze totul în seara asta, iar eu o să mă întorc mai târziu.

Cu o încuviinţare din cap, încercând să-şi ascundă şovăiala, Emily îi întinse a doua foaie.

– Charity spune că nu poate continua să cumpere piersici la bucată dacă toată lumea recomandă tartele cu piersici. Asta este lista cu cele trei ferme aflate mai aproape de Londra cu care am putea să încheiem un contract pentru fructe.

– Ah, contractele pentru piersici! Încă un lucru la care nu m-am gândit când am început toată povestea asta. Ea privi hârtia. A fost ideea domnişoarei Green?

– Da. N-am întâlnit niciodată o bucătăreasă sau mai degrabă un *chef* care să se priceapă aşa de bine la cifre.

Diane o angajase pe Charity Green doar cu o lună înainte, dar meniul şi mâncărurile nu fuseseră niciodată mai lăudate, iar clubul Tantal era deja la fel de faimos pentru mâncare precum era pentru angajatele lui.

– Să-i dau sarcina asta lui Jenny? Ea chiar pare să aibă talentul de a le dovedi negustorilor care sunt preţurile corecte.

De astă dată, Diane râse.

– Pedeapsa pentru încercarea de a cere prea multe de la o şleahtă de femei – vizita lui Genevieve Martine. Dar cred că o să merg împreună cu Oliver. Oricum, asta o să-i zădărnicească planul ingrat pe care l-a făcut pentru după-amiază.

– Nimic nu mă poate opri să fac asta. Marchizul de Haybury se apropie de masă şi luă loc lângă soţia lui. Şi încotro mergem?

Diane putea să pretindă că vorbea în numele lui Oliver Warren, dar nu exista nimic în hotărârea din ochii lui cenuşii sau în silueta lui subţiratică, dar rezistentă care să fi trădat vreun fel de supunere oarbă. Indiferent ce se întâmplase între cei doi, fusese rezolvat întru binele amândurora, dar calea fusese presărată cu de toate - de la şantaj la pistoale -, iar Emily era conştientă de faptul că nu ştia nici jumătate din cele întâmplate.

– Să negociem pentru piersici la ţară, răspunse Diane.

– Deci în asta s-a transformat viaţa mea. Contracte pentru piersici. El îi oferi soţiei un zâmbet sarcastic. Se putea şi mai rău, presupun, chiar dacă planificasem în detaliu o după-amiază de înotat dezbrăcaţi. Mergem cu trăsura sau călare?

– Călare, fără doar şi poate.

Marchizul se ridică din nou, punându-şi mâinile pe umerii soţiei şi aplecându-se să o sărute. Deşi marchizul şi marchiza erau cunoscuţi pentru faptul că nu evitau manifestările afectuoase în public, Emily întoarse privirea. Avusese o grămadă de iubiţi în ultimii ani, dar nu îi sărutase - acela era motivul. Un sărut nu avea legătură cu sexul, ci cu afecţiunea. Iar Lord şi Lady Haybury se adorau cu înflăcărare unul pe celălalt.

– Emily, nu uita că supraveghezi prânzul de azi, continuă Diane, ridicându-se şi împingându-şi uşor soţul spre uşă. Îmi cer scuze că ţi-am cerut să supraveghezi atât de multe în ultimul timp.

Pe Emily o traversă un fior când o auzi vorbind despre îndatoririle ei.

– Nu este nici o problemă. Sunt bucuroasă să-mi fac treaba.

Nu era nimic nou; se ducea în zonele publice ale clubului Tantal cel puţin o dată pe săptămână. Dar asta nu însemna că era ceva care îi făcea plăcere.

– Atunci s-o luăm din loc. Negocierea pentru piersici este o problemă delicată, sunt sigur de asta, spuse Haybury.

Diane făcu o grimasă în timp ce se îndreptară spre uşă.

– O să spui asta toată după-amiaza?

– Foarte posibil.

După ce plecară, Emily aruncă o privire spre ceas. Trebuia să coboare la parter. Din fericire, înghesuiala de la prânz dura doar câteva ore, apoi Jenny avea să intervină înainte de lăsarea serii ca să se ocupe de evenimentele de dinaintea seratei şi de cele de după teatru, care se întindeau mult după miezul nopţii.

De îndată ce fixă programul de joi până luni pe peretele acoperit cu plută din sala comună, coborî la parter. Un coridor privat şi îngust ducea în partea de est a sălilor de joc şi de mese, având uşi de acces spre fiecare dintre ele. Asta le permitea angajatelor să vină şi să plece cu un plus de mister, dar le oferea şi o cale de ieşire rapidă dacă vreunul dintre nenumăraţii membri devenea... supărător. Zăbovi o clipă în spatele uşii care dădea spre Demeter, cea mai mare sală de mese.

Emily se cutremură. În ultimii ani, învăţase cât de puţină atenţie îşi acordau oamenii unul altuia şi cât de puţin avea de câştigat dacă îşi făcea griji în legătură cu ce credea lumea. Supravieţuise, reuşise să găsească de lucru la clubul Tantal doar prin propriile puteri. Cât despre ce se întâmplase până atunci şi ce se petrecea în afara zidurilor acelea, nu-i păsa. Nici măcar un pic dacă nu aveau legătură cu ea; lucru care nu avea să se întâmple pentru că nu trecuse niciodată dincolo de uşa principală.

Totuşi, trebuia să păşească prin uşa aceea şi să intre în sala de mese. Lipindu-şi pe chip un zâmbet rece, care tindea să ţină bărbaţii la distanţă, trase aer în piept, deschise zăvorul şi păşi înăuntru.

La fiecare două săptămâni, miercurea era desemnată ziua doamnelor la Tantal pentru că Lady Haybury descoperise că femeilor le plăceau jocurile de noroc la fel de mult ca oricărui bărbat, iar ele aveau mult mai puţine

locuri unde să se distreze. Dar în acea zi de miercuri sala Demeter era plină ochi cu domni. Gata cu distracţia de la Tattersall!

Sala avea vreo 30 de mese, cele mai râvnite locuri aflându-se în centru ori sub cele trei ferestre înalte, care dădeau spre grădina clubului. Sala Demeter era cea mai mare din club; în mod evident, când domnii luau cina, preferau să o facă în văzul cunoscuţilor. În ce privea sălile de jocuri – Persephone, Psyche şi Ariadne –, acestea erau un pic mai intime, dar şi mai numeroase, desigur. În urmă cu trei ani, odată cu deschiderea clubului, se aşteptase ca sala Athena să fie cel mai puţin folosită, dar astăzi până şi biblioteca devenise un loc cu multă lume, care fuma trabucuri şi citea în linişte.

Totuşi, Emily nu avea timp să se gândească la succesul neaşteptat al clubului Tantal. Lucille stătea aplecată peste una dintre mese, iar Marianne Stuart era chiar în spatele domnişoarei Hampton, care avea o expresie îngrozită pe chipul ei drăguţ şi palid. La naiba, se gândi Emily şi se îndreptă de spate în timp ce înaintă.

– Domnişoară Hampton, eşti bine? întrebă ea, oprindu-se de cealaltă parte a mesei.

Lucille se îndreptă, cu un zâmbet larg pe faţă.

– Mă uitam la noul ceas cu lanţ al lui Lord Westfall, răspunse ea.

Înăbuşindu-şi enervarea, Emily se întoarse cu faţa spre bărbatul aşezat în stânga ei.

– Îmi cer scuze, Lord Westfall. Pot să vă ofer dumneavoastră şi invitatului încă o sticlă de vin?

Din spatele unei perechi de ochelari cu ramă metalică, ochii de un verde-deschis îi întâlniră pe ai ei. Încadraţi frumos sub un păr castaniu şi ciufulit şi deasupra unui nas drept şi al unei guri care se arcui în treacăt într-un zâmbet indiferent, ochii clipiră.

– Hm? Domnişoara Hampton a spus că ceasurile cu lanţ sunt pasiunea ei. Eu colecţionez cărţi, dar presupun că ceasurile cu lanţ ocupă mai puţin spaţiu.

– Îmi pot imagina, răspunse Emily, afişându-şi propriul zâmbet politicos.

El nu avea cum să fie atât de prost încât să nu-şi dea seama că Lucille îi făcea avansuri. Iar dacă era, foarte bine. Tantal prospera în parte graţie politicii prin care invitaţilor nu li se permitea să se atingă de femei. Fetelor de la Tantal, aşa cum erau cunoscute, li se permitea să primească vizitatori la etaj dacă în primul rând era ideea doamnei, iar în al doilea rând, dacă asta nu le afecta îndatoririle. Era inacceptabil ca femeia să facă avansuri unui bărbat care pur şi simplu îşi dorea să mănânce.

– Nu-l băga în seamă, comentă însoţitorul lui Westfall, apoi se ridică. El întinse mâna. Laurence Stokes, spuse el. Chipeşul frate mai tânăr al lui Westfall.

Emily strânse mâna întinsă.

– Emily Portsman, fată de la Tantal.

Cei doi bărbaţi chiar semănau mult, acum că se gândea mai bine, chiar dacă, în mod evident, Laurence încă nu căpătase silueta subţiratică şi puternică a fratelui său. Totuşi, chiar părea să aibă mai mult umor şi farmec decât fratele lui mai mare. Dacă i-ai fi combinat pe cei doi – înfăţişarea unuia şi maturitatea cu zâmbet fercheş a celuilalt –, rezultatul ar fi fost chiar foarte ispititor.

– Acest loc este al n...

– Laurie! interveni contele cu o încruntare.

– Vreau să spun că este al naibii de minunat, continuă tânărul Stokes, cu obrajii uşor îmbujoraţi. Să ştii că se vorbeşte despre locul ăsta şi la Oxford.

Cu un zâmbet, Emily îşi retrase mâna.

– Numai până la Oxford? O să trebuiască să ne străduim mai mult. Ea îl privi din nou pe conte. Preferaţi vinul alb sau roşu?

– Roşu, vă rog, răspunse el, împingându-şi ochelarii pe podul nasului. Chiar dacă nu este nevoie.

– Ceea ce îl face cu atât mai plăcut, replică ea. Emily o luă pe Lucille de mână. Marianne o să se ocupe de dumneavoastră, milord. Am nevoie de domnişoara Hampton.

Fără să aştepte un răspuns, o conduse pe Lucille, care se împotrivea, spre uşa privată a sălii de mese şi o împinse peste prag. De îndată ce uşa se închise, Lucille îşi eliberă braţul.

– Ce naiba a fost asta? protestă ea. Era cât pe ce să-l invit sus.

– Da, şi toată lumea din sala Demeter – dacă nu din întregul Mayfair – ştia asta.

– Tu ai avut bărbaţi la tine în cameră, Emily. Am acelaşi drept să fac şi eu asta.

– Da, ai acelaşi drept. Dar n-ai dreptul să faci avansuri cuiva când te refuză şi amândoi arătaţi ca nişte proşti. Nu fi atât de directă! Şi adu-ţi aminte unde te afli! Asta nu este o casă de toleranţă. Dacă vrei doar să fii pipăită, te rog să fii la fel de amabilă cu bărbaţii care plătesc pentru a fi membri.

Lucille îşi schimonosi chipul într-o grimasă.

– Atât Sophia, cât şi Camille şi-au prins soţi în plasă din rândul membrilor. De ce nu pot să fac şi eu la fel?

Emily oftă în sinea ei. Nici nu putea să-şi imagineze cum ar fi fost să-şi pună toate speranţele în ceva atât de puţin probabil, chiar presupunând că altcineva ar fi putut să se ocupe mai bine de propriile ei interese. Dar ea gândea aşa, iar Lucille era cu siguranţă... Lucille.

– Poate că şiretlicul era că nici una dintre ele nu căuta, de fapt, o partidă, spuse ea fermă. Nu face de ruşine clubul Tantal, Lucille! Spre binele tuturor.

Era convinsă că nici o femeie nu venea la Tantal pentru că era în căutarea unui soţ, dar ea venise acolo pentru că nu avusese unde să se ducă altundeva decât

pe stradă. Lucille nu voia să audă de așa ceva, așa că nu se mai obosi să-i spună.

– Folosesc miere ca să prind muște, spuse Lucille cu încăpățânare.

– Mai puțină miere și mai multă moderație. Și mai puțină disperare.

După privirea ofensată a domnișoarei Hampton, Emily hotărî că nu ar fi trebuit să spună ultima parte. Dar se putea să fi fost mai rău; să fi putut să spună că șansele ca Lucille să-și găsească soț acolo erau la fel de mici ca ale ei. Ceea ce ar fi fost crud.

– Marianne o să se ocupe de masa lui Westfall pe toată durata cinei, încheie ea.

– Oh, nu poți să faci asta! Marianne o să leșine sau o să verse ceva. Nu poate nici măcar să așeze o farfurie fără să se înroșească.

Lucille chiar avea dreptate.

– Atunci o să mă ocup *eu* de masa contelui, contracară Emily cu un oftat. Indiferent cât de puțin îi plăcea ideea, era mai bine decât să permită sânilor sau prânzului altei persoane să ajungă în poala contelui. Hai să ne întoarcem la treabă, ce zici?

– Închide gura, Laurie! Arăți ca un păstrăv înecat.

Fratele lui Nathaniel se aplecă în față peste masa cea mică.

– Dar fata aia se dădea la tine, șopti el. Aproape că ți-a căzut la picioare. Să știi că am visat la asemenea lucruri.

Da, aproape că îi căzuse la picioare, iar el chiar nu apreciase pe deplin atitudinea. Nu pentru că nu o considera atrăgătoare – toate doamnele de la clubul Tantal erau foarte drăguțe –, dar se obișnuise cu mai multă subtilitate. Cu cât știau mai puțini oameni ce făcea el, cu atât era mai bine, iar cu o femeie care îi făcea avansuri

de pe partea cealaltă a mesei, lăsa puţin loc imaginaţiei cuiva, inclusiv fratelui său.

– Lucrul ăsta, în general, nu este privit cu ochi buni aici, spuse el apăsat, întorcându-se spre plăcinta cu carne de oaie. După cum ai văzut din felul în care cealaltă doamnă s-a repezit la noi.

– Dar Marty Gayle a spus că doamnele te pot invita să mergi sus!

Laurence părea atât de dezamăgit încât era aproape amuzant. Iar acea scurtă întâlnire cu Lucille Hampton ar fi fost mult mai interesantă dacă domnişoara Portsman n-ar fi intervenit, iar el ar fi putut pune întrebări elocvente despre femeile angajate ale clubului.

– Ele pot, Laurie. Dar cum eu nu mă duc nicăieri în timpul prânzului şi câtă vreme sunt însoţit de fratele meu mai tânăr, este mai bine aşa, nu crezi?

– Asta, pentru că tu tratezi totul ca pe un fel de strategie într-un meci de şah, răspunse fratele lui. Uneori, este vorba doar de a-ţi dori ceva şi de a lua ceea ce îţi doreşti.

Ca să câştige puţin timp, Nathaniel îşi ridică paharul de vin şi examină culoarea de un roşu aprins.

– Eşti un pic prea tânăr ca să fii atât de mercantil, nu? întrebă el, în cele din urmă, încuviinţând din cap în timp ce domnişoara Portsman se întoarse cu noua sticlă de vin.

– Eu *sunt* mercantil? ripostă Laurie, schiţând o încruntare exasperată. Tu eşti cel care m-a adus aici doar ca să descoperim care dintre femeile astea a furat vreun fleac sau altul, nu-i aşa?

„La naiba!“ Ar fi fost în regulă ca nici o femeie să nu ştie că el nu se afla acolo ca să ia prânzul cu fratele lui netot. Nathaniel ridică privirea spre domnişoara Portsman şi descoperi că ochii ei rotunzi şi căprui se făcuseră un pic mai mari decât fuseseră cu o clipă mai devreme. Buzele ei se strânseră, apoi se arcuiră într-un zâmbet.

– Vă servesc, Lord Westfall, sau doriți să păstrez sticla pentru vizita următoare?

Era extrem de frumoasă, decise el. Cu siguranță, merita o vizită sus mai mult decât femeia aceea directă, Lucille. Într-un târziu, Nate își aminti să-și împingă ochelarii pe nas.

– Oh! La următoarea vizită, cred. Noi aproape că am terminat, nu-i așa, Laurie?

– Dar...

– Totuși, mă întreb dacă ați putea s-o chemați înapoi pe domnișoara Hampton, spuse el peste împotrivirile lui Laurie. Nu m-am simțit deloc jignit.

Zâmbetul ei se crispă ușor.

– Cu siguranță, milord.

În clipa când ea se dădu înapoi, el se întinse peste masă ca să atingă ușor degetele fratelui său.

– Până când revine domnișoara Hampton, mai spune o dată, murmură el.

– Ce să mai spun o dată?

– Cum te-am adus aici ca să ne dăm seama cine a furat ceva, zise el repede, zărind părul negru și creț al lui Lucille Hampton, în timp ce femeia practic fugea în direcția lui. Să te asiguri că te aude!

Fratele lui se încruntă, dar își întoarse privirea spre pahar când Lucille se afla doar la o masă depărtare.

– Suntem aici ca să-ți dai seama care dintre aceste doamne a furat o bijuterie, nu-i așa? rosti el tare și apăsat.

„Oh, minunat!“

Dacă Nathaniel avusese îndoieli în privința talentului actoricesc al fratelui lui, toate se risipiră.

– Taci! rosti el tare și schiță un zâmbet spre Lucille. Bună, draga mea!

Pe fruntea ei netedă se desenă o încruntare adâncă.

– Nu lucrezi pentru cei de pe Bow Street, nu-i așa? întrebă ea. Pentru că noi nu suntem hoațe. Suntem doamne independente, cu educație, care pur și simplu nu aveau unde să se ducă.

Nate își scoase iute ochelarii și făcu un spectacol din curățatul lentilelor cu batista înainte de a și-i pune la loc.

– Nimic de genul ăsta, domnișoară Hampton. Oamenii mă roagă din când în când să găsesc anumite lucruri, dar eu mă aflu aici pentru prânzul vostru delicios și să-i dau fratelui meu șansa de a gusta un pic din luxul orașului.

– Al naibii șarpe! murmură Laurie în șoaptă, dar Nathaniel îl ignoră.

În timp ce continuă să discute cu liniștita Lucille, atenția lui se îndreptă spre doamna din celălalt colț al încăperii.

Spre deosebire de vorbăreața domnișoară Hampton, domnișoara Portsman nu întrebase ce naiba punea el la cale, de ce dintre toate locurile se afla acolo ca să caute hoți. Desigur, exista o mică șansă ca ea să nu fi auzit comentariul lui Laurie, dar el nu credea asta. Din experiența lui, oameni nu puneau întrebări din două motive: fie nu voiau să atragă atenția asupra lor, fie știau deja răspunsurile.

– De când lucrezi aici, Lucille? continuă el într-un stil familiar, în timp ce îl îndemnă pe Laurie să ceară una dintre faimoasele tarte cu piersici ale bucătăresei.

– De aproape doi ani, răspunse ea prompt. Nu chiar de la începuturile clubului Tantal, dar pe aproape.

– Mai sunt aici doamne care au fost angajate de Lady Haybury încă de la început? continuă el, amintindu-și că acel club se deschisese în urmă cu aproape trei ani, în aceeași perioadă în care domnișoara Newbury plecase din Shropshire.

– Firește. Emily, de exemplu. Și Madeline, cea de acolo, care stă cu Lord Benwick. Încă vreo douăsprezece, dar majoritatea celor care se află aici de mai mult timp preferă să lucreze seara în sălile de jocuri.

– De ce?

Ea îi oferi un zâmbet fermecător.

– Pentru că domnii care beau mai mult sunt mai generoşi cu bacşişul. Şi pentru că, dacă le cad cu tronc unui bărbat, este mai uşor să se cunoască mai bine.

– Simt că o să leşin, şopti Laurie răguşit, trăgându-se de lavalieră.

– Ei bine, continuă Nathaniel, atunci poate că eu şi fratele meu o să revenim aici pentru cină.

– Şi poate că eu o să fac un schimb cu cineva ca să vă servesc cina.

Lucille îi făcu foarte subtil cu ochiul, apoi plecă în grabă ca să-i arate lui Lord Benwick meniul de prânz şi propriile ei farmece abia acoperite.

– Te rog să-mi spui că nu glumeai adineaori, şuieră fratele lui, aplecându-se peste masă. Pentru că s-ar putea să-ţi dau o ciomăgeală dacă ai glumit.

– Şi crezi că te-aş fi pus să mă însoţeşti sus dacă eu mă duceam? Nu fi ridicol, Laurie! Ai vorbit când nu trebuia despre treburile mele, iar eu am încercat să folosesc boacăna ta în avantajul meu.

– Ticălosule!

– Hm... Dacă vrei să mă ajuţi, trebuie să fii mai subtil. Acum taci din gură şi mănâncă tarta! Eu observ.

Se putea ca fratele lui să fi mormăit ceva, dar măcar o făcuse în linişte. Domnişoara Portsman o chemă alături de ea şi îi spuse ceva care o făcu pe însoţitoarea ei brunetă să întoarcă privirea în direcţia lui şi să zâmbească larg. Deci spusese ceva legat de el sau mai degrabă de discuţia lui.

De îndată ce Emily Portsman se întoarse la sarcina ei de supraveghere a sălii, el se instală să o urmărească. Cu părul ei frumos, drept, castaniu cu nuanţe de roşu în lumina candelabrului, nu prea se potrivea cu descrierea fostei guvernantei blonde descrise de Ebberling. Ochii ei căprui se potriveau, dar nu era sigur în privinţa celorlalte detalii. Nu încă. În schiţa făcută de el după

indicaţiile marchizului, Rachel Newbury era mai înaltă şi mai slabă, cu bărbia mai prelungă şi cu ochii mai mici şi mai reci. Dar, în timp ce era prea devreme ca să parieze că domnişoara Portsman era prada căutată sau chiar dacă o cunoştea pe femeia pe care el o căuta, avea o bănuială că ea ştia ceva. Sau cel puţin că ascundea un secret. Lui îi plăceau secretele dezvăluite.

Privirea lui coborî spre şoldurile ei. Secretele nu erau singurul lucru de care ar fi fost tentat să se bucure când venea vorba despre Emily Portsman. Nate se mişcă, aşezându-se un pic mai în faţă înainte să se surprindă tânjind. Clipi. În general, secretele nedescoperite presupuneau un alt fel de plăcere. Mai mult o satisfacţie raţională.

Poate că trecuse prea mult timp de când fusese provocat cu adevărat şi era exagerat de nerăbdător să prindă prada. Sau anii aceia doi de celibat tocmai îşi făcuseră simţită prezenţa. Indiferent despre ce era vorba, în clipa aceea, se concentra asupra ei. Cât de interesantă putea să fie runda aceea de întrebări... Ei bine, totul depindea de ea.

Când ea trecu pe lângă masa lui, el ridică mâna.

– Domnişoară Portsman, m-am răzgândit. Până la urmă, poţi să-mi aduci sticla aceea?

Ea încuviinţă din cap.

– Desigur.

– Lucrăm din nou? întrebă Laurence, înghiţind în grabă ultimele bucăţi din tarta lui cu piersici. Ar trebui să fac şi eu ceva?

– Da. Plimbă-te prin sălile de jocuri. Nate scoase 5 lire din buzunar. Pierde nişte bani.

Laurie sări în picioare.

– Îmi pare rău pentru comentariul neinspirat.

– Este prea devreme. Ai treizeci de minute.

În timp ce fratele lui plecă arătând exact ca un băiat necopt, aşa cum de altfel era, domnişoara Portsman se apropie din nou.

– Poftim, milord.

– Ai vrea să o deschizi, te rog?

– Desig...

– Şi ia loc lângă mine. Fratele meu a plecat să-şi încerce mâna la faro sau la alt joc, iar eu o să arăt ca un nătâng dacă stau aici vorbind de unul singur.

Pentru o clipă, el îşi ţinu respiraţia, întrebându-se dacă ea avea să menţioneze că era de serviciu şi că avea alte lucruri de care să se ocupe sau dacă avea să ia loc şi să-l întrebe ceva despre sarcina lui. Totul putea însemna ceva; iar partea mai interesantă, dar şi mai dificilă era să descifreze ce, cum şi când.

Ea scrută sala din priviri.

– Pot să stau o clipă, rosti, trăgând scaunul liber al fratelui lui şi aşezându-se. Aproape că s-a terminat aglomeraţia.

Aşadar, măcar era curioasă. El refuză să citească mai mult decât ce era deja evident; acea nebunie îi costase viaţa pe unii oameni. Informaţia era doar informaţie, până când devenea mai mult. Şi numai nevoia de informaţie era cea care îl făcea să observe că ea mirosea a lămâie.

– Lucille spune că ai fost angajată la Tantal de la bun început.

Avea să se retragă, să atace ori să nege? Domnişoara Portsman coborî în treacăt privirea pentru o clipă, apoi îi zâmbi.

– Da, milord. De aproape trei ani. Dar, dacă ai încurajat-o pe Lucille doar cu scopul de a întreba despre mine, ei bine, o să-i răneşti inima bietei fete. El îşi aşeză coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în palme. Crede că orice bărbat care o priveşte o să-i ceară mâna şi o să fugă cu el departe în castelul lui.

– Şi tu ce crezi?

– Eu cred că sunt fericită să evit astfel de lucruri. Zâmbetul ei se adânci. Deci de ce ai întrebat despre mine? Sperai să primeşti o invitaţie la etaj?

Logica, inteligenţa şi o parte din instincte însoţite de noroc îi fuseseră întotdeauna de folos lui Nate Stokes. Însă în clipa aceea ştia că nici unul dintre acele lucruri nu-i făcea mădularul să zvâcnească şi să prindă viaţă.

Femeia voia să-i distragă atenţia. Poate că o făcea pentru ea sau pentru una dintre colegele de la Tantal, dar el era mai degrabă interesat să descopere dacă era o cacealma şi cât de departe părea dispusă să meargă pentru a acoperi orice secret. Ea era pe cale să afle că el nu avea nici o problemă dacă trebuia să-şi folosească abilităţile ca să găsească răspunsurile. Mai ales când pachetul în care erau învelite era atât de delicios ca ea.

Straturi peste straturi... El nu putea să-şi amintească dacă viaţa lui fusese vreodată atât de simplă încât să vadă o femeie pe care să o dorească şi să o cucerească. Şi nici nu avea să se întâmple în acea zi, indiferent cât de credul îl considera ea. Sau indiferent cât de atrăgătoare o găsea el. Numai dacă nu reuşea să-şi oprească rotiţele din minte pentru o clipă şi să facă pur şi simplu ce îşi dorea trupul lui.

– La etaj? Mi-a trecut prin minte, răspunse el. În treacăt, desigur.

– Oh! Atunci a trecut mai departe sau mai zăboveşte?

– Zăboveşte. De fapt, chiar are o mare vigoare.

Când vorbi, fu conştient că zonele lui intime încercau să preia controlul asupra conversaţiei. Îşi încleştă maxilarul. Creierul lui făcu un efort să intervină din nou, deşi păru neputincios. Dacă ea îl bănuia că era pe urmele ei sau ale cuiva la care ţinea, intenţiona să păstreze distanţa faţă de el sau să aştepte un moment potrivit pentru a-l înjunghia în gât. Dar nu avea să fie prima dată când cineva avea oricare dintre acele reacţii. Iar el o dorea pe Emily Portsman.

– Chiar aşa? întrebă ea cu un murmur intim. Se întâmplă să-mi termin tura peste douăzeci de minute, dacă

vreţi să rezolvaţi situaţia. O cută i se desenă pe frunte. Totuşi, ce o să faceţi cu fratele cel mic?

Cât de hotărâtă era să dea curs aluziilor? La urma urmei, el avea să urmeze paşii valsului numai atât timp cât ea interpreta muzica... şi orice îşi dorea el în privat, în secret.

– O să-l trimit acasă cu trăsura.

– Atunci ne întâlnim la uşa aceea, spuse ea, în timp ce arătă cu un deget elegant spre una dintre uşile private şi renumite ale clubului, cunoscute drept porţile raiului, după cum îşi amintea el. Peste douăzeci de minute.

În timp ce ea se ridică, el întinse mâna, căutând parcă un semn care făcea din episodul acela o parte din ancheta lui. Ceva care să-i demonstreze că undeva, în ultimele două minute, n-o luase razna.

– Ce facem cu domnişoara Hampton? Nu vrem să-i rănim inima.

Zâmbetul ei deveni ceva mai ştrengăresc şi intim.

– Atunci, să o rog să ni se alăture?

Răspunsul îi arătă un lucru: şansele domnişoarei Portsman de a fi aroganta domnişoară Newbury erau considerabil diminuate. Iar el probabil era distrat şi uşor plictisit, la naiba, deşi ea chiar îl fascina mai mult decât consecventa domnişoară Hampton! Însă nu ştia sigur de ce, pentru că, în aparenţă, ambele femei sugeraseră acelaşi lucru. Totuşi, nimic din toate acele lucruri nu se referea la aparenţe.

– Eu... Nu. Cred că ne descurcăm în doi. Cel puţin de data asta.

– Bine.

Din experienţa lui, rareori afacerile şi plăcerea se amestecau. Iar dacă ea avea de gând să-i facă vreun rău, ei bine, era un risc pe care el dorea să şi-l asume. Astfel, putea obţine un răspuns pentru ancheta lui. Totuşi, dacă se ajungea la o luptă pentru supravieţuire, şansele ca ea să ajungă din nou în mâinile lui Lord Ebberling

erau considerabil reduse. Terminându-și paharul de vin, Nathaniel se ridică și plecă să-l găsească pe Laurie. Cel mai probabil, fratele lui avea să îl facă din nou în toate felurile, dar cum tocmai experimentase cel mai rar dintre lucruri, nu-i păsa prea mult ce epitete putea folosi Laurence. Pentru că tocmai fusese surprins.

capitolul 4

Făcând tot posibilul să nu grăbească pașii, Emily se întoarse la postul ei din spatele pupitrului de lângă ușa principală. Contele de Westfall era motivul acelui fior de neliniște de care se simțise cutremurată în dimineața aceea?

Firește, era un nonsens total. Ea nu mai credea în prevestiri sau semne primite de sus de la vârsta de cinci ani. Dar fratele lui mai tânăr menționase ceva despre căutarea unor hoți la Tantal, ceea ce fusese suficient ca inima ei să înceapă să bată cu putere. Dacă nu se referea la ea, era bine, dar cu siguranță era vorba despre cineva – foarte posibil despre cineva de *acolo*. Nici una dintre fetele de la Tantal, așa cum obișnuiseră membrii clubului să le numească, nu era un înger neprihănit. Totuși, erau prietenele ei. Familia ei mică, ciudată și scandaloasă. Și nu se cădea ca vreo amenințare să se îndrepte spre una dintre ele atât timp cât ea avea ceva de spus în toată povestea.

Dacă protejarea lor însemna să-l păcălească pe contele cel chipeș și ușor plictisitor și să-l facă să creadă că avea de gând să se culce cu el pentru a descoperi exact ce urmărea... Ei bine, invitase bărbații mai puțin atrăgători în camera ei și chiar se culcase cu ei. Privi în treacăt spre masa lui, dar el plecase deja din sala Demeter, fără îndoială ca să scape de fratele lui. Plictisit, chipeș și cu vedere slabă. Dacă el nu se afla acolo ca să facă scandal, iar ea reacționa într-un mod exagerat – ceea ce spera

cu disperare să fie cazul –, el putea fi perfect pentru ea. Oftă, încercând să ignore căldura care se răspândi înăuntrul ei. Trecuse o vreme, dar trebuia să descopere ce știa contele. Suspiciunea și sexul nu erau bune prietene.

Când termină de numărat oaspeții de la masă și cantitatea de alcool consumată, o zări pe Lucille privind cu toată speranța în direcția sălii Persephone, cea mai apropiată sală de jocuri. Nu-și făcuse niciodată un obicei din a fura bărbații amicelor ei – Dumnezeu știa că avea de unde alege –, iar acela nu era întocmai furt. Totuși, așa avea să pară pentru Lucille.

Dacă descoperise un lucru în ultimii ani, acela era că bărbații se bucurau să vorbească despre ei înșiși, mai ales când erau relaxați, complimentați și neatenți. Fusese o coincidență fericită, în mare parte exact ce urmărise cu partenerii ei de pat... Ei bine, nu știa sigur ce urmărise, dar se bucura de bărbați și de compania lor. În ciuda condițiilor ciudate.

Trăgându-și sufletul, Emily se duse până la Lucille pentru a treia oară în după-amiaza aceea.

– Trebuie să vorbesc cu tine, murmură ea, luând-o de braț pe domnișoara Hampton.

– Ce s-a mai întâmplat acum? Abia dacă am vorbit cu cineva. Cu excepția lui Westfall, dar el m-a invitat să vorbesc.

– Da, știu. Eu... Lord Westfall vine sus. Cu mine.

Lucille se încruntă, iar chipul i se întunecă.

– Nu este cinstit, Emily. Ți-am spus că eram cu ochii cu el. Cum ai putut să faci asta?

– El mi-a cerut, răspunse ea, deși el doar sugerase, iar ea lansase invitația.

– Ai spus că a menționat că investiga un furt. Trebuie să știu dacă vreuna dintre prietenele noastre are probleme.

– Atunci întreabă-l de cine este interesat!

– Nu pot să fac asta, şi tu o ştii prea bine. Trebuie să fiu puţin mai subtilă, pentru numele lui Dumnezeu!

Chiar dacă nu era ea cea vizată, dar mai ales dacă se dovedea că era aşa.

– Nu-mi place. Îl furi.

– Deloc. Poţi să-l ai mâine înapoi, dacă nu descopăr că trebuie să-l ţinem departe de club. Ea făcu o pauză. Ai vrea să te duci la Lady H. şi să-i spui că ai avut legături intime cu un bărbat, iar acum e nevoie să i se interzică accesul în club?

– Nu, aş prefera să fii tu aceea, răspunse Lucille în silă. Dar dacă ajunge să te ceară, o să fiu foarte supărată.

– Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru asta, Lucille. În orice caz, n-am de gând să fiu cu el. El doar trebuie *să creadă* că o să fim împreună.

– Nu este cinstit.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea de gând să petreacă toată după-amiaza discutând motivele şi metodele ei cu Lucille Hampton! Mai ales când era aproape sigură că alternativa era să-l roage să urce la etaj. Dar i-ar fi luat prea mult timp ca să-l îmbete, decise ea. Şi nu aveau să facă nimic – sau, oricum, ea nu intenţiona să facă nimic. La urma urmei, un bărbat putea fi distras dacă îţi foloseai strategic complimentele şi mâinile. Dacă se ajungea la aşa ceva.

Abia dacă rezistă să nu privească peste umăr spre conte. Bietul de el poate că nici măcar nu cerea mai mult decât o privire seducătoare şi o şoaptă care, desigur, lui i-ar fi de folos ca să pună întrebări, dar pentru ea... Ei bine, dacă se dovedea că doar se prefăcea că ştia ceva pentru a părea mai interesant, putea oricând să-l invite din nou pentru o legătură adevărată.

Emily trase aer piept. Putea să-l invite să se întoarcă, ceea ce depindea de capacitatea ei de a-i distrage atenţia lui Lucille spre altceva.

– Uite, spuse ea fermă, făcând un semn din bărbie. Lord Burkiston se uită fix la tine.

Chiar dacă nu era întru totul adevărat, era un detaliu care o ajuta atât să o domolească pe domnișoara Hampton, dar și să o trimită valvârtej în direcția opusă. Lucille putea să fie o parteneră de pat mai bună pentru Lord Westfall decât ea, dar se putea ca el să vrea să le omoare pe toate noaptea, iar bruneta săltăreață n-ar fi observat-o niciodată atâta vreme cât el îi spunea că avea ochi frumoși. Emily știa că era mult mai prevăzătoare. Și, cu siguranță, avea un nas mai fin când venea vorba de adulmecat probleme.

Cum limbile ceasului se îndreptară spre ora așteptată, ea îi întinse registrul lui Jenny Martine și își croi drum spre ușa privată a sălii de mese. Pentru o clipă, crezu că Westfall se răzgândise pentru că spațiul de lângă intrare era gol. Ceea ce putea să fie o problemă, mai ales dacă el chiar aflase ceva. La urma urmei, lui Lucille îi plăcea să pălăvrăgească. Furnicăturile din degete i se întețiră când se gândi cât de ușor putea să-l convingă să vorbească.

În schimb, chiar cu ochelarii alunecoși pe care îi purta, Lord Westfall nu era deloc neplăcut la vedere. Își coborî privirea o clipă. Lucille putea cu ușurință să găsească alt aristocrat bogat pe care să se concentreze și la care să viseze. Însă Emily trebuia să se străduiască. Chiar dacă bărbații ușor de manipulat erau plictisitori, ei ajutau la risipirea umbrelor nopții. Dar nu în seara aceea. Nu până ce nu era sigură că domnul acela mai degrabă cuviincios nu mai avea nevoie și de altceva.

– Să ne prefacem că ne-am întâlnit din întâmplare sau să-mi confirm prezența?

Emily tresări la vocea scăzută care se auzi direct în spatele ei. Pentru numele lui Dumnezeu, era silențios, mai ales pentru un bărbat care șchiopăta și avea baston!

– Doar urmează-mă, spuse ea și deschise ușa.

Ea fu cât pe ce să dea peste Pansy în coridorul îngust, dar domnișoara Bridger nu le dădu atenție, doar îi aruncă

prietenei ei o privire bănuitoare. Şi cum în general Pansy avea o antipatie deosebită faţă de specia masculină, nici unul dintre cei pe care îi aducea Emily în zona privată a clubului nu ar fi câştigat aprobarea încruntată a prietenei ei.

Cu Westfall în spatele ei, urcară scările, apoi ocoli sala comună agitată şi se îndreptă spre dormitorul ei aflat în capătul coridorului. Colega ei de cameră, Lily Banks, încă se afla la una dintre mesele cu ruletă, dar, în timp ce se strecură în camera mică, Emily se întinse să tragă o eşarfă din jurul clanţei din interior şi o înfăşură spre exterior.

- Ai mai făcut asta, comentă Westfall, urmărindu-i gestul cu privirea.

- Dacă te aşteptai la virginitate, o să fii nevoit să vizitezi o casă de toleranţă şi să plăteşti în plus, răspunse ea.

Pentru o clipă, el păru surprins. Apoi expresia amuzată şi ambiguă reveni pe chipul lui prelung şi atrăgător, în timp ce sprijini bastonul de scaunul cu spătar din cameră.

- Eşti foarte cinică, anunţă el brusc. Deci cum procedăm acum?

Ea îl privi o clipă, de la părul lung, de culoarea mahonului până la ochelari, de la arcuirea plăcută a gurii la felul în care trebuia să ridice privirea ca să observe totul. Trebuia să aibă cel puţin doi centimetri peste un metru şi optzeci, o excepţie pentru unul care făcea parte din mica aristocraţie incestuoasă. Dar oricum arăta mai mult a profesor decât a conte - un profesor chiar în formă.

- Tu *nu* eşti virgin, nu-i aşa?

Dacă ar fi fost, cu siguranţă lucrurile ar fi fost mai uşoare.

Westfall făcu o grimasă.

– Nu, nu sunt. Am vrut doar să spun că totul pare foarte... ordonat. Ne sărutăm cu pasiune? Te dezbrac sau mă dezbrac doar eu? Ne aruncăm pe patul tău îngust sau ne prăbuşim nebuneşte la podea?

Emily râse, apoi îşi înăbuşi sunetul cu o tuse. Existau perioade – desigur, scurte – când îşi dorea să poată să invite pe cineva interesant la etaj. Un bărbat chipeş şi în formă era de ajuns ca să-i încălzească patul, dar un maxilar puternic nu ducea neapărat la o conversaţie plăcută. Iar conversaţia putea să ducă doar la necazuri. Şi întâlnirea aceea era menită să-l facă să vorbească; propria ei plăcere putea să aştepte pe cineva care nu căuta necazul.

Făcu un pas spre el şi îi trase haina de pe umeri. „Hm...“ Nimic în plus acolo; avea numai muşchi. Înainte să înceapă să-i maseze umerii sau să-i facă altceva, ea îşi îndreptă atenţia spre lavaliera lui, dezlegând un nod destul de simplu şi scoţând-o din jurul gâtului.

– Cum a reacţionat fratele tău când l-ai trimis la plimbare cu trăsura? întrebă ea şi îşi coborî degetele spre nasturii vestei de un albastru-închis.

– Cu o indignare ofensată, răspunse el cu privirea aţintită spre mâinile ei. Dar nu este nimic nou, aşa că am fost de neclintit.

– Eşti şi acum de neclintit? continuă ea, descheind vesta şi trăgând-o peste braţele lui.

Într-o clipă sau două, el avea să-i răspundă la orice întrebare.

– Tu ce crezi?

Mişcându-se după mai multe clipe de tăcere, Westfall se întinse, trase de una dintre mânecile ei, o coborî pe umăr şi îi expuse sânul drept. Înainte ca ea să apuce să reacţioneze, degetele lui lungi şi elegante trecură peste sfârcul ei, apoi îl ciupiră uşor.

Un tremur neaşteptat îi traversă şira spinării. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Lord Westfall trebuia să fie

confuz și ușor de manipulat. Încercând să-și domolească răsuflarea, Emily se liniști în gând. Era în stare să se descurce cu o ciupitură sau două în schimbul informației de care avea nevoie.

– De ce nu-ți scoți ochelarii? sugeră ea. Dacă nu putea să vadă, trebuia să-l deruteze mai mult. Nu vrem să-i spargem, nu-i așa?

Ochii de un verde-deschis se îngustară pentru cea mai mică fracțiune de secundă, apoi el scoase ramele metalice și le așeză pe dulapul lui Lily aflat lângă ușă. În timp ce îi studie din nou chipul, ea decise că-l prefera cu ochelari. Fără ei, părea mai puțin inofensiv. Mai... ager. Mai agresiv. Trase aer în piept și făcu un pas înapoi, în timp ce ochii aceia luminoși îi întâlniră privirea. Totuși, senzația care îi coborî pe coloană nu era de teamă sau de neliniște. Era mult prea plăcută.

Dintr-odată, el clipi și își frecă podul nasului.

– Ai naibii, murmură. Nu fac deosebirea dintre un nasture și un gândac fără ei, dar sunt foarte obositori.

– O! Fără îndoială, rosti ea. Tu...

– Trebuie să mă orientez, o întrerupse.

Strecurându-și un deget pe după funda care îi era legată în jurul taliei, Westfall o trase spre el. Înainte ca ea să apuce să spună că prefera să evite sărutul, el își coborî capul și îi captură gura. O traversă un fior de înflăcărare. Nu era un sărut provocat de sentimente; în timp ce limba lui o întâlni pe a ei, fierbinte, insistentă și foarte pricepută, îl simțea cuprins de o pasiune pură și convingătoare. „Dumnezeule mare!“

El își alunecă mâinile peste coapsele ei și o trase mai aproape de trupul lui suplu. Umflătura mare care i se apăsa în pântec o făcu să-și țină răsuflarea. Când el coborî capul, își apăsă limba peste sfârcul sensibil al sânului expus. Lui Emily i se tăie respirația.

Cu siguranță, nu era vreun virgin stângaci. Asta ar fi trebuit să o determine să caute altă strategie prin care

să-l facă să vorbească. Peste o clipă. Mai întâi, îi scoase cămaşa din pantaloni. Când el ridică braţele, ea îi trase materialul alb şi foarte fin peste cap, apoi îl azvârli la podea. La urma urmei, nu putea să-l seducă dacă avea mai multe haine decât ea.

Chiar complet îmbrăcat, păruse suplu şi în formă, iar ea nu observase nimic care să-i schimbe acea primă părere. Emily îşi trecu palmele de pe umerii lui pe piept şi le coborî spre mijloc. Muşchii tari se încordară sub pielea lui, făcând ca propriul ei trup să se cutremure. Indiferent cât de studios părea, cu siguranţă îşi folosea trupul la fel de bine ca mintea. Ea răsuflă întretăiat. Trebuia să-şi adune gândurile şi să decidă cum era mai bine să obţină răspunsuri la întrebările ei. Avea nevoie să se retragă, să...

– Întoarce-te! îi porunci el, cu vocea scăzută şi răguşită.

Înainte să mai apuce să obiecteze că nu primea ordine, Emily se trezi cu spatele la Lord Westfall. Cu degete abile, el dezlegă funda care îi strângea rochia de un verde-închis sub sâni, apoi trase mătasea fină peste umeri, peste braţe şi peste şolduri.

Rochia ateriză la podea. Undeva în adâncul minţii, ştia că ea era cea care trebuia să îl seducă şi că lui ar fi trebuit să-i fie greu să gândească coerent. Totul se întâmpla numai din cauza sărutului, pentru că nu era obişnuită cu săruturile. Acela trebuia să fie motivul pentru care se înfioră, în timp ce mâinile lui i se strecurară prin păr, aruncând pe podeaua de lemn acele şi agrafele. Părul ei lung, de un şaten roşcat, îndreptat cu grijă, se dezlănţui peste umeri până aproape de talie.

Westfall o întoarse cu faţa spre el şi cu spatele spre uşă şi aproape că o ridică de pe podea cu forţa sărutului. Mâinile lui îi tachinară sfârcurile, ciupindu-i şi dezmierdându-i până când ea gemu. Oh, era prea mult! Prea neaşteptat. Prea înflăcărat.

Ea îl apucă de betelie, descheindu-i cu disperare pantalonii, înfiorându-se din nou când el îi linse urechea,

iar degetele lui rătăcitoare alunecară peste pântecul ei, trecură de buclele feminității și o atinse între coapse. Membrul tare din pantalonii lui o împiedica să-i descheie cu ușurință, iar când el își închise gura peste un sân, ea se smuci și aproape rupse ultimul nasture.

În cele din urmă, îi împinse pantalonii peste coapsele. „Ușurel, Emily!", își strigă ea în gând, căutând calmul, logica și rațiunea, chiar când degetele lui se afundară înăuntrul ei.

- Foarte frumos, reuși ea să rostească, trecând un deget tremurător pe lungimea lui tare și proeminentă.

- Asemenea, murmură el, întorcându-se astfel încât să o împingă spre pat.

Sau era patul lui Lily? La naiba, nu-i mai păsa!

Cu cizmele încă în picioare și cu pantalonii în jurul coapselor, el se lăsă peste ea, sărutând-o din nou până când ea abia mai reuși să răsufle. Când el continuă să coboare peste trupul ei, trecându-și limba mai întâi peste un sân, apoi peste celălalt, Emily își încurcă degetele în părul lui întunecat și ciufulit, apoi scoase un geamăt care îi scăpă pe neașteptate. Mai mult. Își dorea mai mult.

Continuând să coboare, Westfall o apucă de genunchi, îi ridică și îi depărtă înainte să se mute mai departe și să o lingă acolo unde degetele lui se jucaseră mai devreme. Emily tresări, senzația de căldură și fiorii coborau și urcau pe șira spinării. Zvârcolindu-se, își înfipse degetele în părul lui și se întrebă cum se putea ca un bărbat care arăta ca un erudit să aibă mai mult de zece degete și o limbă și unde învățase să le folosească atât de bine.

În cele din urmă, el se îndreptă, ștergându-se la gură cu dosul palmei, în timp ce reveni asupra ei. Ochii lui aveau din nou acea privire agresivă, dar, de data aceasta, privirea o făcu să se umezească. Bâjbâind, Emily se întinse spre noptieră și scoase un intestin de capră legat la un capăt cu o fundă neagră și deschis la celălalt capăt.

– Dacă vrei, reuşi ea să spună cu voce tremurătoare.

Fără să spună nimic, el şi-l fixă pe mădular, legând panglica pentru a-l ţine pe loc, apoi îşi puse mâinile pe umerii ei. Emily răsuflă întretăiat, în timp ce mădularul lui impresionant îi atinse interiorul coapselor. Westfall se aşeză peste ea, coborî capul şi o muşcă uşor de umăr, în timp ce îşi arcui şoldurile înainte şi se strecură adânc înăuntrul ei.

Cu un alt geamăt neputincios, Emily îşi înfipse degetele în umerii lui şi îşi arcui spatele. Iubea senzaţia aceea, împlinirea înflăcărată a excitaţiei bărbăteşti, greutatea lui peste şoldurile ei, apăsarea caldă a respiraţiei lui în urechea ei. Se încordă tot mai tare, în timp ce el o penetră, scârţâitul ritmic al patului, răsuflarea lor greoaie şi dansul pielii pe piele accentuându-i propria excitaţie.

În cele din urmă, ea atinse culmile plăcerii, îngropându-şi strigătul în umărul lui tare. Westfall încetini ritmul, apoi se ridică, sprijinit pe genunchi, şi îi strânse picioarele în jurul şoldurilor lui, în timp ce îşi continuă asaltul. Ea ridică privirea spre el, la expresia înfierbântată şi privirea care se concentra pe locul în care se întâlneau trupurile lor, atinse iar orgasmul şi se încordă din nou. Mâinile lui se strânseră pe sânii ei, în timp ce el se legăna adânc înăuntrul ei. Cu un geamăt uşor, el se eliberă înfiorat.

Aproape imediat, se retrase dinăuntrul ei şi se aşeză pe spate lângă ea. Pentru o clipă, Emily ascultă sunetul răsuflării lui întretăiate şi îşi simţi bătăile puternice şi repezi ale inimii. Fusese ceva cutremurător. Clipi. Era... Avea nevoie să... Era ceva... Avea nevoie să descopere. „Gândeşte!" Trebuia să se gândească.

– Era cât pe ce ca azi să mă duc la White pentru masa de prânz, spuse el, cu ochii închişi şi încă răsuflând din greu.

Întrebări. Ea avea întrebări. Reuşind să chicotească, îl mângâie pe piept şi îşi trecu degetele prin cârlionţii

deschişi la culoare, înainte să înceapă să deseneze o serie de cercuri languroase în formă de opt în jurul sfârcurilor lui.

– Ar fi fost o tragedie, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, încercând să nu observe tresărirea pe care o simţi pe coloană, în timp ce îi simţi muşchii încordaţi şi relaxaţi din nou.

Oh, spera ca mintea lui să fie la fel de confuză ca a ei!

– Ai vrut să-i arăţi fratelui tău Tantal, presupun.

– De îndată ce a descoperit că am moştenit calitatea de membru de la vărul meu, aproape că a început să plângă.

Acum ea îşi aminti. Fostul conte de Westfall se înecase în Lake District cu vreun an în urmă. Fusese un bărbat tânăr şi atrăgător, dar nu cu fizicul excepţional al vărului său.

– Amabilitatea de care ai dat dovadă faţă de fratele tău a funcţionat bine şi pentru mine, răspunse ea, încercând să-şi menţină vocea suavă şi mieroasă. Descoperise că era uşor de discutat cu un bărbat relaxat şi bine complimentat – iar bărbatul din faţa ei chiar le merita. Cauţi pe cineva. O cunosc? Aş putea să te ajut.

– O, nu e nimic serios! Cineva a pierdut un colier şi m-a rugat să-l caut. Îmi place să caut lucruri.

Ochii lui rămaseră închişi, cu faţa relaxată. Asta era tot? Cineva cu o bijuterie pierdută? Ei bine, poate că făcuse mai mult decât era necesar ca să descopere un asemenea lucru şi, cu siguranţă, mai mult decât avusese de gând, dar cercetarea fusese încântătoare.

– Deci cauţi des lucrurile altor oameni? întrebă ea, încercând să recâştige controlul asupra conversaţiei. Este o îndeletnicire interesantă, milord. Chiar mai mult decât urmărirea vulpilor sau împuşcatul păsărilor – dacă nu cumva faci şi lucrurile alea, caz în care o să te numesc aventurier.

Un ochi verde se deschise, apoi celălalt. „La naiba!" Se împiedicase şi insistase prea tare? Atunci el clipi vag şi îşi frecă nasul.

– Unde mi-am pus ochelarii? întrebă şi se ridică.

– Pe dulap. O să ţi-i aduc.

Uşurată să aibă o clipă de răgaz, îşi trecu picioarele peste marginea patului, se ridică şi trase în aceeaşi timp o pânză dintre cele împăturite de pe noptieră, apoi i-o întinse.

În timp ce el se şterse, ea se duse tiptil spre dulap şi luă ochelarii. El nu-i răspunsese la ultima întrebare, dar nici nu părea să-şi fi dat seama că fusese interogat. Dacă se mişca prudent, poate încă avea o şansă de a afla dacă era ceva de descoperit. Asta, dacă reuşea să nu se mai gândească la cât de mult îşi dorea să-l aibă din nou.

Nathaniel urmări cum se unduia spatele minunat al lui Emily Portsman în timp ce străbătu încăperea ca să-i aducă ochelarii. Femeia punea întrebări interesante, dar nu putea să-şi dea seama dacă erau discuţii intime sau încerca să descopere ce căuta el. Experienţa îl făcea bănuitor, dar îl şi învăţase că bănuiala nu era totuna cu dovada.

Ea îl privi din nou, aşa că el clipi şi zâmbi.

– Mulţumesc, domnişoară Portsman.

– Ar trebui să-mi spui Emily, spuse ea uşor, dându-i afurisiţii de ochelari.

El aruncă pânza pe podea şi îşi puse ochelarii după urechi.

– Este adevărat, nu ne-am prezentat, nu-i aşa? Westfall. Chiar şi după doi ani, cuvântul încă suna străin pe limba lui. Sau Nathaniel. Sau Stokes. Pe care dintre cele trei le preferi.

– Atât de multe nume! cugetă ea, dându-şi părul peste un umăr, în timp ce se aşeză din nou alături de el pe pat. Cred că Westfall.

Cel mai puţin personal dintre cele trei. În opinia lui, totul însemna ceva – aşa era şi alegerea ei.

– Atunci Westfall, răspunse el, chinuindu-se să rămână cu privirea aţintită spre chipul ei, deşi trupul lui era mai interesat să o aibă din nou. În clipa aceea. Şi în mod repetat. În cazul ăsta, cred că o să mă adresez cu Portsman, continuă el. M-ai întrebat despre îndeletnicirile mele, nu-i aşa? Dar ale tale? Ce face o fată de la Tantal când nu ispiteşte oaspeţii clubului?

Ea zâmbi.

– Foarte bine, milord.

Ah, fusese mai degrabă jalnic, dar îşi forţase deja la extreme deghizarea stângace prin felul în care se avântase asupra trupului ei frumos, dezgolit, fin. Nate înghiţi în sec.

– Mulţumesc.

Ea încuviinţă din cap.

– Din moment ce m-ai întrebat, să ştii că-mi place să citesc.

Într-o casă de toleranţă, răspunsul ei ar fi fost surprinzător, dar se spunea că fetele de la Tantal erau pe cât de adorabile, pe atât de bine educate. Dar, după cum aflase în ancheta lui, Rachel Newbury era o cititoare înrăită.

– Ah, spuse el. Shakespeare? Johnson? Richardson? Smollett?

Ea nu semăna nici pe departe cu descrierea făcută de Ebberling domnişoarei Newbury nici ca înfăţişare, nici ca entuziasm în pat, dar Nate încă nu avea de gând să o considere nevinovată. Şi, din moment ce guvernanta avea reputaţia de a fi cu nasul pe sus, ar fi citit măcar o parte dintre autorii pe care îi menţionase. Probabil.

Cu un chicotit, Emily clătină din cap.

– Mai degrabă Radcliffe şi Lewis. Acum citesc *Vărul scoţian.*

Ea luă cartea de pe noptieră şi i-o întinse.

– Serios? rosti el nesigur, răsfoind paginile.

– Oh, da! Vezi tu, este foarte romantică, continuă ea cu un zâmbet. Vărul, Bartholomew Pinkerton, încearcă să preia controlul asupra averii familiei MacKenzie, iar MacKenzie trebuie să o ia de soție pe fiica unui duce ca să pună capăt blestemului familiei și să împiedice planurile diabolice ale lui Bartholomew. Iar fantoma bunicului său crede că doar un adevărat scoțian poate să trăiască pe pământurile de pe MacKenzie.

– Dar nu este vărul scoțian, după cum spune titlul?

– Ei bine, este foarte complicat, dar, în mod evident, el este de fapt fiul nelegitim al unui trubadur spaniol. Ea recuperă cartea și o puse deoparte. N-am terminat-o încă, dar e ceva și despre o sirenă. Și despre niște contrabandiști.

– Știi că este o prostie, nu-i așa? o atacă el.

Cu siguranță, logica și romantismul înflăcărat și sentimental aveau foarte puține în comun, iar logica îi servea mult mai bine.

– Așa este și tratatul lui Anderfel despre sărăcie, răspunse ea. Măcar *Vărul scoțian* este amuzant și nu mă face să-mi doresc să pocnesc pe cineva.

El tresări la remarca aceea.

– Ai citit tratatul lui Anderfel?

Nathaniel își împinse ochelarii pe nas.

– Tu nu l-ai citit? A fost publicat în foileton în *Times*.

Când Emily se întinse, vibrația sânilor ei rotunzi îi trezi la viață mădularul și îl făcu să observe din nou totul.

Cu excepția descoperirii că Emily Portsman nu era chiar ceea se așteptase să găsească la orice fată de la Tantal, întrebarea aceea nu îl ajuta să deslușească nimic. Ei bine, fusese o după-amiază foarte interesantă, cu siguranță, dar nimic de folos pentru ancheta lui. Chiar și așa, nu avea chef să-și tragă pantalonii pe el și să plece. Acasă l-ar fi auzit pe Laurie cum se plângea că fusese gonit de la Tantal, iar el trebuia să revadă toate notițele

pe care le luase despre Rachel Newbury, ca să găsească o strategie diferită pentru găsirea ei, toate fiind mai puţin excitante decât să o aibă din nou pe Portsman.

Ideea că persoana căutată de el putea să se fi aflat – încă putea să se afle – la clubul Tantal era o idee contrariantă şi rămânea o posibilitate. Altfel, în loc să o întrebe direct pe partenera lui de pat dacă o cunoştea pe Rachel Newbury, avea nevoie să se retragă şi să se gândească la planul de atac. Ultimul lucru pe care voia el să-l facă era să o avertizeze pe domnişoara Newbury înainte să o identifice pentru că atunci probabil ea avea să fugă sau ori să decidă că scoaterea lui din ecuaţie era cea mai bună soluţie pentru problemele ei. În afară de asta, alunga scuza pentru a doua vizită în dormitorul lui Portsman.

În acea clipă, ea se ridică din nou.

– Ei bine, a fost mai plăcut decât felul în care aveam de gând să-mi petrec după-amiaza, comentă ea, cu un zâmbet pe chip şi privirea coborând spre mijlocul lui, în timp ce se aplecă ademenitor ca să-şi recupereze rochia.

Era limpede că pauza se încheiase. Din moment ce el practic o asaltase, presupunea că era firesc ca ea să impună sfârşitul întâlnirii. Oricum avea nevoie de ceva timp ca să se gândească. Nate se ridică în picioare şi îşi trase pantalonii.

– Şi cum ai de gând să-ţi petreci după-amiaza? întrebă el.

Până la urmă, acela trebuia să fie un interogatoriu.

– Să termin programul de lucru pentru săptămâna viitoare. Un lucru pe care trebuie să-l fac.

În loc să-şi pună iar rochia verde somptuoasă, ea o aranjă pe un scaun şi se duse la dulap ca să ia o rochie din muselină galbenă modestă şi mult mai simplă.

Nate aruncă o privire în treacăt peste umăr, dar înăuntru nu zări nici o haină de guvernantă cu multe buzunare. Dacă Rachel Newbury chiar purtase vreodată

un asemenea lucru, oricum ar fi dispărut de mult, dar refuza să nu ia în calcul norocul.

– Pot să spun că sunt dezamăgit că te îmbraci atât de cuviincios când nu te afli printre membrii clubului, Portsman?

– Nu eşti primul care îmi spune asta, Westfall. Se pare că jumătate dintre membrii clubului cred că noi nu purtăm nimic când suntem aici.

Ea zâmbi, legându-şi părul de un roşu-închis cu o fundă simplă.

Cu sau fără legătură cu ancheta lui, existau nenumărate moduri mai puţin plăcute în care el putea să-şi petreacă după-amiaza. Nate îi zâmbi, în timp ce îşi închise pantalonii şi se aşeză din nou ca să-şi îmbrace cămaşa şi vesta. Undeva în ultimele treizeci de minute, nasturele din cizma stângă alunecase spre deget, dar se încruntă şi îl toleră pur şi simplu. Un şchiop era un şchiop.

– Iartă-mi ignoranţa, începu el, nu tocmai convins că întreba din cauza anchetei lui, dar ne despărţim pur şi simplu? Să propun să repetăm demersul ori să întreb dacă ţi-ar plăcea să mă însoţeşti la o plimbare prin Hyde Park sau ceva de genul ăsta?

– Eu nu părăsesc clubul, răspunse Emily, cu obrajii uşor îmbujoraţi şi aruncând o privire spre fereastră. Scandalul e bun atât timp cât ajută afacerea de aici, dar dincolo de aceste ziduri, lumea este mai puţin tolerantă cu fetele de la Tantal. Nouă nu ni se face curte, Westfall.

Avea sens, indiferent dacă se potrivea de minune cu bănuielile lui sau nu. Totuşi, ea se împotrivise prea repede sau prea vehement? El se întinse după baston şi şchiopătă un pic ca să arate mai puţin ameninţător – bănuia că părea, dar se încruntă.

– Nu ieşi niciodată? Nu devine groaznic de plictisitor? De cât timp eşti aici?

– De trei ani şi ceva. Şi nu, nu mi se pare deloc plictisitor. Ea îi zâmbi larg. Am *Vărul scoţian* şi toate rudele lui care să mă ţină ocupată şi prietene mai adevărate sub acest acoperiş decât am avut vreodată altundeva. Cât despre cealaltă parte a întrebării tale, cred că m-aş bucura să repetăm acest interludiu. Dacă o să-ţi doreşti şi tu.

– Oh, cu siguranţă mi-aş dori! Chiar dacă ea era o persoană suspectă sau avea cunoştinţe despre femeia căutată sau nu, un individ cu trecutul lui putea cu greu să ceară mai mult decât o fată drăguţă care detesta implicaţiile sentimentale. Avusese şi evitase destule femei cât pentru toată viaţa. Poate mâine? Suna prea nerăbdător chiar şi pentru un conte erudit. Sau poimâine, adăugă el.

– Poţi să întrebi de mine la uşa principală în orice după-amiază, răspunse ea, întinzându-i vesta. O să te conduc la ieşirea din spate; nu putem lăsa domnii să rătăcească prin sanctuarul nostru.

– Cum rămâne cu băieţii aceia uriaşi care dau târcoale?

– Paznicii? Ei sunt protectorii noştri. Fraţii noştri mai mari, cei cu muşchii.

Fraţii mai mari ştiau adesea mai multe despre tinerele lor surori decât îşi dădeau seama chiar ele. Poate merita să discute mai târziu cu unul dintre ei. Totuşi, rămânea pe mai târziu; nu ştia ce vorbise domnişoara Hampton despre căutarea lui legată de colier, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să renunţe la una dintre angajatele lui Haybury dacă veneau după el. Era greu să-şi pună din nou masca de neajutorat de îndată ce spărgea nasul unui fost boxer.

– Îmi imaginez că sunt foarte eficienţi, spuse el, băgându-şi cămaşa în pantaloni şi încheindu-se la vestă. Habar nu aveam că problemele interne ale clubului Tantal sunt aşa de fascinante.

Ea râse.

– Ai o viziune interesantă despre lucrurile fascinante.

„Oh, habar nu avea ea!"

– Serios? Şi fratele meu spune asta. Îmi plac enigmele şi altele asemenea. Şi să găsesc fleacurile pe care le-au pierdut oamenii.

Era logic să mărturisească asta şi să o facă să sune mai puţin ameninţător decât ştia cu siguranţă că era.

– Aşadar, dacă aş pierde un inel sau altceva, ai fi în stare să-l găseşti pentru mine?

– Contează dacă inelul a căzut în timp ce mergeai sau dacă cineva ţi l-a furat. În primul caz, nu, probabil că n-aş putea să-l localizez. În al doilea caz, toată lumea lasă o urmă, chiar dacă îşi dă sau nu seama de asta. Se laudă cu el sau îl vând cuiva care este dispus să împărtăşească informaţia pentru câţiva şilingi. Lucruri de genul acesta.

În timp ce vorbea, o privea cu atenţie, urmărindu-i reacţia.

Ea se încălţă cu o expresie neschimbată pe chip.

– Dumnezeule, sună fascinant! Cum ţi-ai dat seama că-ţi place să găseşti lucruri pentru alţi oameni?

Altă întrebare inocentă? Sau ceva mai mult? Începea să creadă că Emily Portsman ştia ceva şi că se pricepea foarte bine să-şi mascheze întrebările sub forma unei conversaţii obişnuite. Şi ştia să-i distragă atenţia cu farmecele ei fizice excepţionale.

– Presupun că, într-o anumită măsură, unii bărbaţi se pricep la împuşcat, la călărie sau tuns oile, răspunse el, încercând să nu vorbească de parcă ţinuse acelaşi discurs de o mie de ori. Descopăr mărunţişuri pentru oameni de când mă ştiu, Portsman. Asta e pasiunea mea.

– O să ţin minte asta data viitoare când uneia dintre prietenele mele i se fură ceva. Emily îi făcu un semn spre uşă, atingându-i în acelaşi timp braţul, întâmplător sau intenţionat. Ieşim? Eu am câteva lucruri de rezolvat.

– Cu siguranţă.

Şi el mai avea de rezolvat câteva treburi. Prima dintre ele era să obţină numele tuturor angajaţilor, actuali şi trecuţi, ai clubului Tantal.

capitolul 5

Nu era bine.

La plecarea lui Lord Westfall, Emily închise ușa din spate a servitorilor, apoi rămase o clipă privind lung bara grea din lemn de stejar. Putea să o închidă, desigur, dar ușa din față stătea deschisă și ura bun venit oricui venea cu un membru sau prieten al unui membru, la fiecare oră din fiecare zi, cu excepția Crăciunului.

Își scutură mâinile. Poate că nu era nimic în neregulă. El spusese că îi plăcea să caute lucruri – era exact ce auzise și ea. Un fleac însemna un colier, un inel sau o ceașcă de ceai. Iar ea nu era o ceașcă de ceai.

Cu toate astea, nici ea nu era vreo proastă. O luase pe neașteptate. Nu credea să fi spus ceva incriminator, dar pentru câteva clipe nu reuși să-și amintească exact *ce* anume spusese. Bărbații erudiți nu ar fi trebuit să fie atât de pricepuți la sex. Dacă el voia să-i facă probleme, ea trebuia să se descurce. Cu el. Și trebuia să înceteze să se mai întrebe dacă el își dorea să-i facă o vizită a doua zi și dacă a doua întâlnire avea să fie la fel de satisfăcătoare precum prima.

Nu. Trebuia să ia lucrurile pe rând. Ignorându-și bătăile inimii, Emily se întoarse în sala de mese și o găsi pe Jenny Martine stând cu marchizul de Brundy și cu fiii lui Lord Allenglen și ai lui Lord William Brundy. Emily făcu o pauză, cu zâmbetul ei tipic și calm pe chip, în timp ce rămase în spate și așteptă.

– Ce s-a întâmplat? murmură Jenny în timp ce se întoarse spre intrarea secretă din fața sălii principale de mese. Ești îmbrăcată foarte nepotrivit.

„La naiba!“ Uitase de ținuta ei – era ceva ce nu-i stătea deloc în fire.

– Lord Haybury încă nu s-a întors? Sau Diane?

– Nu. S-a întâmplat ceva?

– Nu. Voiam să vorbesc cu unul dintre ei. Nimic urgent. O să mă retrag înainte să dezamăgesc pe cineva.

Un zâmbet scurt îndulci expresia solemnă de pe chipul lui Genevieve.

– Da, du-te! N-avem destule săruri care să-i readucă la viață pe domni.

În trecut, Emily s-ar fi dus să discute cu Sophia White pentru că doar inima caldă și mintea isteață a Sophiei ar fi fost în stare să-i distragă atenția de la propriile griji. Dar prietena ei devenise Sophia Baswich, cea mai neașteptată ducesă de Greaves, și nu mai era o fată de la Tantal. Puteau să poarte discuții prietenoase, desigur, dar numai dacă Sophia trecea în vizită pe acolo. Ceea ce era puțin probabil, din moment ce ea și ducele încă nu ajunseseră la Londra pentru sezon. Desigur, chiar dacă Sophia locuia peste drum de Tantal în loc de Yorkshire, Emily tot nu putea, nu avea cum să se aventureze să o găsească.

Înăbușindu-și nervii, Emily urcă scara din spate și își recuperă cartea. Dacă *Vărul scoțian* nu putea să-i distragă atenția, nimic nu putea. Totuși, o luă în camera comună, neplăcându-i ideea de a sta singură în tăcerea dormitorului ei dat peste cap. Cu agitația din jur, putea cel puțin să pretindă că Lord Westfall n-o făcuse să se simtă teribil de neliniștită, nervoasă și excitată în același timp. Nu-i plăcea senzația. Avea nevoie doar de siguranță și de liniște, iar contele nu îi adusese nici una, nici alta.

– Deci?

Ea tresări, ridicând privirea din carte.

– Poftim?

Lucille Hampton se trânti cu zgomot pe canapea lângă Emily.

– Westfall. Este sinistru sau ai de gând să-l părăsești în favoarea cuiva care vrea de la el mai mult decât o zbenguială dezbrăcată?

– O ce...?

Emily înăbuși ceea ce probabil ar fi fost un zâmbet nepotrivit, în ciuda faptului că era exact ceea ce simțea.

În asemenea condiții, presupunea că Lucille l-ar fi distrat pe Westfall la fel de bine ca ea, dar, în ciuda senzației de neliniște, se simți brusc bucuroasă că invitația ei fusese acceptată de conte. Închise din nou gura, cu un oftat satisfăcut.

– M-ai auzit. Am de gând să mă mărit cu contele și știi asta. Am spus-o chiar azi-dimineață. Iar tu ai zis că poate fi periculos. Deci cum este?

– Nu știu încă, Lucille.

Amica ei se încruntă, arătând mult mai tânără decât cei 21 de ani pe care Emily știa că îi avea.

– Spui asta doar ca să mai faci o încercare cu el. De ce nu mărturisești că pur și simplu încerci să mi-l furi?

– Pentru că nu încerc să ți-l fur. Trebuie să fie al tău înainte să ți-l fure cineva. O fantezie este bună și frumoasă, dar...

– Nici să nu-ți termini fraza, Emily Portsman. Dacă vrei luptă, atunci așa să fie!

Cu o fluturare bruscă a fustelor, Lucille se ridică și fugi din cameră.

„Oh, Dumnezeule!" Dacă Westfall era doar un simplu aristocrat confuz și cu o pasiune ciudată, atunci ea o rănise pe Lucille doar pentru propria nebunie și poftă trupească. Dar adevărul era că încă nu știa dacă el reprezenta o amenințare. Ezitarea ei, putea să o recunoască față de sine, nu avea nimic de-a face cu faptul că el era un amant foarte fin și un bărbat atrăgător sau prea rațional și experimentat pentru farsele evidente ale lui Lucille. Sau cu faptul că în ultimul timp fusese singură, iar acea conversație – sau acea întâlnire tainică, pentru a afla ce voia de la el – cu Lord Westfall fusese aproape tot atât de interesantă ca sexul în sine.

Indiferent ce spunea Emily, Lucille n-ar fi înțeles niciodată cât de vital era ca ea să descopere ce îl motivase pe Lord Westfall să vină la club în ziua aceea și dacă fleacul pe care îl căuta îl adusese exact acolo.

Cu un oftat, Emily puse deoparte romanul și se întoarse la programări. Paginile puteau să mai aștepte până a doua zi, dar cifrele, îndemânarea de a face ca toate posturile să fie acoperite fără a răni sensibilitățile cuiva, fără a supraîncărca sau a duce lipsă de personal, având în vedere cine își luase vacanță și cine avea nevoie de câteva ore în plus, toate acelea aveau nevoie de mintea ei și, prin urmare, îi ofereau o doză liniște.

O oră mai târziu, simți cum cineva se uita lung la ea, iar când ridică privirea o văzu pe Diane, Lady Haybury, în pragul ușii. Marchiza împinse bărbia spre coridor, iar Emily se ridică pe jumătate ușurată, pe jumătate răsuflând emoționată.

Ajunsă pe coridor, își privi drept în față salvatoarea, angajatoarea și prietena.

– Cum a fost negocierea pentru piersici? întrebă ea, încercând să zâmbească.

Diane își dădu ochii peste cap.

– Oh, nu și tu! Oliver a făcut aluzii la asta toată după-amiaza.

– Este un joc de cuvinte bun.

– Așa e. Dar să nu audă că spui asta. Zâmbind în cele din urmă, marchiza o luă de braț pe Emily și o conduse în spatele clădirii mari, acolo unde se termina clubul și începea reședința Adam, locuința personală a lui Lord și a lui Lady Haybury. Fermierul Milkin și două ferme învecinate au acceptat să ne aprovizioneze cu două banițe de piersici în fiecare zi atât timp cât rodesc pomii. Am aranjat și pentru căpșune și mere la timpul lor, totul la sume foarte convenabile. A fost o idee foarte bună, Emily.

– Mulțumesc. Se întâmplă ca Lord H. să fie pe aici?

– Jenny mi-a spus că ai întrebat de el. Are vreo legătură cu întâlnirea cu Lord Westfall? Nu ți-a făcut nimic rău, nu-i așa?

– Dumnezeule, nu!

Desigur, Diane aflase despre interludiul ei intim pentru că Jenny Martine ştia.

Unele fete spuneau că Jenny spionase pentru Wellington în timpul războiului. Cu toate că era cunoscută pentru priceperea ei de a descoperi totul, Emily era foarte recunoscătoare că Jenny se dovedise a-i fi prietenă de multe ori. Îi trecu prin minte un gând şi se încruntă. Cu puţin noroc, acea prietenie avea să continue, indiferent cine şi ce căuta sau ce descoperise.

– Am vrut doar să ştiu dacă un anume domn ar putea să fie în oraş în acest sezon şi m-am gândit că Lord H. ar fi persoana cea mai indicată pe care să o întreb, continuă ea.

– Chiar este. Diane o privi pieziş, în timp ce descuie uşa care dădea spre coridorul de la etaj al reşedinţei Adam, apoi îi făcu semn să treacă pragul. Atunci să-l întreb eu? S-a întâmplat ceva?

Cu siguranţă, Emily invitase şi înainte bărbaţi ca să o însoţească la etaj şi nu simţise nevoia să-şi întrebe angajatorii după aceea. Probabil nici de astă dată nu exista vreun motiv să o facă.

– Doar un... sentiment neplăcut, spuse ea. De îndată ce aflu răspunsul la întrebarea mea, pot să mă întorc la îndatoririle mele.

– Sper să fie aşa, draga mea. Diane bătu la uşa întredeschisă a biroului, apoi o deschise. Fă o pauză de la piersica ta... Oh, nu, acum m-ai prins că am spus asta! La naiba cu ascunzătoarea ta, Haybury!

Marchizul de Haybury ridică privirea din hârtiile întinse pe birou şi zâmbi. Era genul de zâmbet care, spuneau bârfele, provocase spontan pierderea virginităţii a nenumărate doamne. Emily era mulţumită că îi era destinat mai degrabă lui Diane decât ei pentru că ar fi semnalat o problemă din care nu exista cale de scăpare. Nu dacă îşi dorea să rămână la clubul Tantal.

– Ce-a fost asta, iubito? Mai multe complimente? O să mă faci să roşesc.

Oliver Warren se ridică în picioare, făcându-i semn lui Emily spre unul dintre scaunele aflate cu faţa spre birou.

Totuşi, Emily rămase în picioare. Acum că ajunsese acolo, avu altă problemă – să rostească un nume pe care nici nu-l mai murmurase în ultimii trei ani. Probabil era doar prostuţă, îşi făcea griji pentru ceva care nu o mai deranjase în ultima vreme. Era ca şi cum ai chestiona vremea frumoasă pentru că nu plouase foarte des.

– O să fiu în celălalt capăt al coridorului dacă ai nevoie de ceva, spuse Diane în tăcerea care se aşternuse în încăpere, citindu-i evident disconfortul.

– Nu este nevoie, răspunse Emily. Poate dacă aş putea doar... să-ţi şoptesc un nume, Lord Haybury? Şi dacă se întâmplă să ştii dacă persoana căreia îi aparţine acest nume se află în Londra, poţi să încuviinţezi dând din cap? Sau să clatini din cap dacă persoana nu este în oraş?

Veselia din ochii verzi se şterse, iar linia arcuită a gurii lui dispăru.

– Aş putea face asta, Emily, spuse el şi îşi sprijini un şold pe braţul scaunului din faţa ei.

În timp ce Diane îi urmărea cu evidentă curiozitate, Emily trase aer în piept, înghiţi şi se aplecă aproape de urechea pe care i-o întinse marchizul. Chiar şi aşa îi luă o clipă să spună cuvântul.

– Ebberling, murmură ea, în cele din urmă atât de încet încât nu era foarte sigură că el o auzise.

Timp de câteva secunde, marchizul rămase nemişcat. „Vezi, prostuţo, o să clatine din cap, şi tu o să te simţi prost, apoi o să-ţi faci griji că cineva ştie numele pentru absolut nici un motiv. Mare fraieră eşti!“ îşi spuse în gând.

Chiar când începu să creadă că trebuia să repete numele, Haybury se îndreptă ca să o privească, deşi nu era sigură ce trebuia să caute în privirea lui pătrunzătoare şi cinică. Apoi, foarte uşor, el încuviinţă din cap.

Lumea începu să se estompeze în jurul ei. Sângele îi îngheţă în vene. Trebuia să fi leşinat pentru că următorul lucru de care îşi aminti era că Lord Haybury o ajuta să se aşeze pe un scaun, iar Diane îi aduce un pahar de whisky.

– Oh, începu ea. Oh...

– Ce naiba? întrebă marchiza la expresia ei îngrijorată. Despre ce nume te-a întrebat, Oliver?

El îşi încrucişă braţele la piept.

– Ei bine, nu o să-ţi spun.

Răspunsul acela o calmă pe Emily mai mult decât orice altceva. Ştiuse că Haybury avea să-i păstreze secretul; altfel n-ar fi riscat să rostească acel nume. Dar ştiind şi auzind că dovada încrederii ei era justificată erau două lucruri complet diferite. Chiar şi aşa, nu putea rămâne complet tăcută. Cu trei ani în urmă, renunţase la lumea ei.

– Diane, când m-ai angajat, spuse ea încet, luând o înghiţitură de whisky, m-ai rugat să-ţi promit ceva.

– Îmi amintesc, rosti marchiza.

– Eu nu, spuse Haybury.

– Tu nu erai de încredere atunci, replică soţia lui cu răceală. Ea ridică o sprânceană spre Emily. Pot?

Emily încuviinţă din cap.

– Dacă vrei.

– I-am promis lui Emily că n-o s-o întreb niciodată despre trecutul ei dacă o să vină la mine când trecutul ei devine prezent.

– Ah! Şi persoana asta este din trecutul tău? întrebă marchizul.

– Da. Nu ştiu dacă într-adevăr are de gând să-mi facă probleme, spuse Emily, fiecare cuvânt apăsând-o

ca o piatră, dar, dacă el m-ar vedea sau ar presupune că sunt aici, n-ar fi tocmai bine.

Vorbise cât putuse de confuz, astfel încât să nu o mintă pe femeia care probabil îi salvase viața.

– Atunci o să fie dat afară din club, declară Diane fără să ezite.

– Cred că asta ar putea să-l facă suspicios.

Emily *chiar* știa că avea să îl facă suspicios. Un alt junghi de gheață îi traversă șira spinării. Trebuia să părăsească acel club, apoi el probabil putea să o găsească.

– Crezi că persoana asta are vreo bănuială că ești aici? întrebă șovăitor Haybury, apoi se duse să desfacă lichiorul Tantal de lângă ușă și să-și toarne un pahar.

– Nu sunt sigură. Răspunsul depindea de altceva: trebuia să afle dacă Ebberling îl angajase pe Westfall și dacă ea era lucrul pe care acesta îl căuta. Nu cred că ar putea să se întâmple, în cele din urmă. Am luat măsuri ca să nu mai fiu găsită.

– Atunci o să te ținem departe de zonele publice ale clubului atât timp cât persoana asta este în oraș. O să le zicem celorlalte fete și paznicilor să nu spună numele tău și că ei n-au auzit niciodată de tine.

Emily se răsuci pe scaun ca să se întoarcă spre Diane.

– Atât timp cât o să-mi permiți să rămân ascunsă, restul nu o să mai fie necesar.

Haybury întoarse din nou privirea spre ea.

– Emily Portsman nu este numele tău adevărat.

– Nu. Ea o privi din nou pe Diane. Ți-am spus când m-ai angajat, nu-i așa?

– Mi-ai spus. Am uitat. Ar putea să întrebe de tine, cea de acum?

– Foarte posibil. Dar nimeni, în afară de Sophia și Jenny, nu cred că știe că eu nu sunt Emily Portsman cea cu părul castaniu.

Marchiza încuviință din cap.

– Jenny este de încredere. Ea făcu o grimasă. N-o să întreb, dar ar fi mai uşor dacă aş şti şi eu numele bărbatului şi dacă i l-aş spune şi ei.

Pentru prima dată în trei ani, ochii lui Emily se umplură de lacrimi. Bunătate. Ştia că exista, dar rareori avusese parte de ea. Şi să audă asta acum...

– Ebberling, spuse ea cât putu de clar, cuvântul lăsându-i un gust scârbos. Marchizul de Ebberling. Iar din moment ce îl spusese, simţea nevoia să continue. Ar fi mai bine pentru toată lumea ca eu plec. Atunci n-ar mai fi necesar nici un subterfugiu.

– Draga mea, spuse Haybury, uitându-se la soţia lui, apoi aplecându-se să apese un sărut pe fruntea lui Emily, dacă există un singur lucru pe care noi îl facem mai bine decât să conducem un club pentru domni, acela este subterfugiul. O să rămâi aici.

– Dar nici măcar nu ştii de ce mă caută. Dacă mă caută...

– Dar te cunosc, răspunse Diane. Nu pe Emily, sau pe Jane sau oricare ar fi numele tău. Ci pe *tine*. Şi este de ajuns pentru mine. Bătu din palme. Asta a început după ce ai discutat cu Lord Westfall. El este implicat?

– Avem, în sfârşit, ocazia să-i interzicem să mai intre? întări Haybury, încercând evident să destindă atmosfera. N-am mai interzis nimănui de la Fenton şi Greaves încoace, iar pe Greaves a trebuit să-l primim înapoi.

– Nu ştiu sigur dacă Westfall este implicat, răspunse Emily. Iar dacă este, a-i interzice să mai vină acum l-ar face să se concentreze asupra mea. Ea îşi îndreptă umerii. Ce Dumnezeu făcuse când se culcase cu el? Şi de ce voia să o facă din nou? Aş prefera să descopăr mai multe despre el înainte să se ia orice decizie, spuse ea pe jumătate în şoaptă.

– Deci nu vrei să-l eviţi? întrebă Diane sceptică.

– Ba vreau exact opusul, răspunse ea, străbătută de un fior incandescent pe coloană. Am de gând să descopăr

dacă ştie ceva şi dacă lucrează cu Ebberling. Fără ca el să descopere absolut nimic despre mine.

– Este o cale periculoasă de urmat, Emily, o avertiză Haybury încet.

– Viaţa mea a fost o cale periculoasă. Dacă nu trebuie să fug, atunci sunt nevoită să aflu unde sunt gropile şi capcanele.

Şi acela chiar era purul adevăr.

– Nu-mi place asta, rosti marchiza cedând, în cele din urmă, şi îşi umplu un pahar de whisky, dar chiar înţeleg. Fii atentă! Chiar dacă urăsc să îţi fac şi alte probleme, adu-ţi aminte că există o regulă la clubul Tantal.

Emily încuviinţă iar din cap când îşi goli paharul.

– Nu afectează clubul. Ştiu. Şi nu vreau asta. Dacă o să se ajungă acolo, o să plec. Jur! Dar, dacă mă îndepărtez acum de Westfall fără să ştiu exact ce pune la cale, o să fie nevoie să plec.

De îndată ce angajatorii ei se asigurară că îşi revenise complet, o lăsară să se întoarcă în zona privată a angajaţilor de la Tantal. Nu le spusese totul, iar pentru ea însemna foarte mult faptul că nu o întrebaseră. Aveau încredere în ea, iar ea nu avea să-i trădeze. Indiferent ce se întâmpla.

Însă acea decizie nu explica de ce, în ciuda grijii şi a spaimei trezite de sosirea bruscă a lui Ebberling în Londra după trei ani de absenţă, aştepta cu nerăbdare următoarea întâlnire cu contele de Westfall. Şi nu din cauza sexului. Ei bine, nu în totalitate din cauza sexului. Dacă urma să fie distrusă, avea de gând să afle mai întâi toate faptele. Probabil Westfall nu ştia absolut nimic sau doar pretindea că nu ştia nimic în timp ce o căuta pe Rachel Newbury. Nu avea să o găsească. Totuşi, ceea ce urma să găsească era un târg excelent, mult mai bun decât cel pe care probabil îl negociase.

*

– Eşti un ipocrit, anunţă Laurence de la balconul cu vedere spre foaierul din reşedinţa Teryl.

Nathaniel continuă să-şi scoată mănuşile şi pălăria şi i le întinse lui Franks.

– Şi de ce sunt aşa? întrebă el, în vreme ce dispoziţia relativ plăcută pe care o simţise începu să se risipească.

– Ai făcut sex cu femeia aia, Emily, după ce ai urlat la mine că am făcut acelaşi lucru la universitate.

– Eu n-am încălcat nici o regulă, replică Nate, apoi scoase mantia cu glugă şi îşi luă bastonul de la majordom. Iar tu ai 19 ani. Aşa că taci din gură!

– Ei bine, ăsta nu este genul tău de argument tipic genial.

– Nu-i aşa? Poate pentru că sunt obosit şi mă doare piciorul.

– „Mă doare piciorul"? repetă fratele lui. Bineînţeles că te doare piciorul. Tu...

– M-a călcat un cal, i-o reteză el înainte ca fratele lui să dea de înţeles întregului personal al casei că îşi pusese un nasture în cizmă ca să dea impresia că era şchiop.

– Da, un cal. Un cal prost l-a călcat. Ceea ce nu este greşeala mea şi aş vrea să subliniez asta.

În timp ce Nathaniel urcă scările, Laurie se retrase spre bibliotecă, deşi Nate se îndoia că fratele lui avea de gând să citească o carte. Nu, el voia să aibă şansa de a urla în particular. Foarte bine.

– În bibliotecă. Acum! rosti el apăsat, să fie sigur că Laurence îşi ţinea gura până atunci.

De îndată ce ajunseră în spatele uşilor masive de stejar ale marii biblioteci de la reşedinţa Teryl, Nathaniel se apropie de şemineu şi se aşeză pe unul dintre fotoliile confortabile de acolo. Cei care lucrau în domeniul lui nu destăinuiau informaţii cu uşurinţă; iar cei care o făceau nu trăiau, în general, destul de mult ca să înveţe din greşeli. Dar, deşi continua să îşi tot spună asta, el nu mai lucra în domeniu. Acest lucru îl urmărea

în continuare şi avea să o facă tot restul vieţii, dar acum era conte, un membru respectabil al aristocraţiei şi un frate mai mare care îşi neglijase fratele mai mic foarte mult timp. Nu avea importanţă că era vorba despre siguranţa lui Laurie – fapta fusese comisă.

– Ia loc, spuse el, când fratele lui păru hotărât să traverseze podeaua bibliotecii până ce se prăbuşeau toate rafturile.

– N-o să stau pur şi simplu ca să ţipi la mine când eu n-am greşit cu nimic, răspunse Laurence, dar se opri şi se aşeză pe un fotoliu în colţul opus al şemineului.

– Vrei cu adevărat să mă ajuţi în cea mai recentă vânătoare de fleacuri? întrebă Nate. Dacă vrei, trebuie să ştiu că pot conta pe discreţia ta. Că nu o să te apuci să urli în gura mare pe scări dacă te rog să faci ceva ce nu-ţi place.

Obrajii lui Laurie se înroşiră.

– N-aş fi spus nimic.

– Ba da, ai fi spus. Însă întrebarea mea pentru tine este dacă pot să am încredere în tine acum?

Aşezându-se mai în faţă, Laurie îşi puse coatele pe genunchi.

– Poţi avea încredere în mine pentru orice, rosti el cu sinceritate. Jur!

„Povestea asta nu o să se încheie bine", decise Nathaniel, dar la un moment dat trebuia să-i încredinţeze anumite informaţii fratelui său pentru binele amândurora. Şi, din moment ce Laurie se poticnise şi dăduse informaţii în clubul Tantal, tânărul trebuia oricum inclus în poveste. Mai târziu, putea să se dovedească un test bun, ca să vadă cât de mult avea voie Laurence să ştie. Nate făcu o pauză.

– Ei bine, continuă el, am fost angajat să găsesc un colier.

– Ah, e ceva plictisitor! exclamă fratele lui şi se lăsă din nou pe spate. M-ai făcut de râs în faţa acelei fete

drăguțe de la jocul de faraon și a lui Lord Cleves – când aveam în plus 30 de lire, aș putea să adaug – pentru un colier?

Înăbușindu-și impulsul de a-i da una, Nathaniel ridică un mic elefant sculptat – se părea că răposatul lui văr adunase lucruri de peste tot, iar el ajunsese să prindă drag de ele – și îl întoarse în mâini.

– Asta ar fi fost sub demnitatea mea, recunoscu el, dacă era tot ce căutam.

– Mai este ceva?

– Ar trebui să fie, dacă ai tăcea o clipă și m-ai lăsa să termin.

– Oh, bine! O să tac atunci.

Nathaniel clătină din cap, dar puse elefantul deoparte. Până la 19 ani, făcuse câteva lucruri care încă îi provocau coșmaruri, dar asta îi permitea lui Laurie să fie el un tânăr de 19 ani. Și pe cale de a deveni un bărbat mai bun ca fratele lui, dacă putea să învețe să-și gestioneze discreția și sincronizarea.

– Colierul a fost luat de o femeie suspectă de crimă. De fapt, colierul este pe locul doi; un mijloc prin care pot să o găsesc pe criminală. El făcu o pauză, dar Laurie își ținu gura închisă. Și sunt pregătit să-ți spun ce știu ca să mă ajuți, din moment ce ai pălăvrăgit cu atâta amabilitate despre lucrul pe care îl caut la Tantal, dar numai dacă îmi dai cuvântul tău că povestea asta rămâne între noi. Absolut totul!

– Eu ju...

– Nu. Gândește-te la asta o clipă. Nu menționezi nimic în scrisorile adresate prietenilor tăi și nu te lauzi cu ceva din povestea asta când te întorci la Oxford. Nici o discuție între patru ochi despre pietre prețioase dispărute sau despre ce rol important ai avut. Nici acum și nici peste zece ani. Niciodată.

Pentru o clipă, Laurence se uită la el, cu ochii lui de un verde-deschis pentru prima dată serioși.

– Așa stau lucrurile pentru tine, nu-i așa? spuse el, în cele din urmă. Ai făcut câteva lucruri eroice pentru Anglia, dar n-ai putut să scoți niciodată vreo vorbă despre ele. În schimb, mergi cu un șchiopătat fals, porți ochelari falși și haine mototolite, pentru că în continuare asta este tot ce știi să faci.

Nathaniel se întoarse și se încruntă la fratele lui.

– Nu cred că asta este *tot* ce știu să fac, dar da, m-am obișnuit să nu arăt cine sunt. Și cine era el cu adevărat era o întrebare la care părea că nu prea mai putea să răspundă. Dar acum nu era nici timpul, nici locul potrivit să caute un răspuns. Dar poți să faci ce te rog? Ești dispus să faci ce îți cer? Gândește-te bine, Laurie!

– Eu...

– *Bine*, repetă el. O să-ți cer răspunsul după cină. Acum pleacă și lasă-mă să mă gândesc.

Fratele lui se ridică din nou.

– N-am nevoie să mă gândesc, pentru că ești fratele meu și aș face orice pentru tine. Facem cum vrei tu. Dacă vrei să cred că acest jurământ este dificil sau neplăcut, așa că fie. O să-ți răspund *da* după cină.

Imediat după aceea, ieși din bibliotecă și închise încet ușa în spatele lui. Nathaniel rămase unde era și își întoarse privirea spre flăcările de un galben portocaliu care trosneau în șemineu. Nu putea să spună că el și Laurie nu se înțeleseseră niciodată bine sau că se înțeleseseră pentru simplul motiv că abia dacă își cunoștea fratele. Da, în trecut, când el avea 15 ani, iar Laurence șase, se jucaseră. Sau mai degrabă Laurie se jucase, iar Nate acceptase să fie lovit cu săbii de lemn și pietre catapultate. După ce tatăl lor, George Stokes, murise doi ani mai târziu după ce făcuse ceva la fel de periculos ca plimbarea prin grădina lui în razele soarelui de vară, le rămăsese un venit foarte mic, și Nathaniel fusese cel nevoit să susțină gospodăria.

În mod evident, cineva veghease totuşi asupra lui, pentru că, atunci când folosise banii pe care reuşise să-i agonisească pentru a-şi cumpăra un brevet în armată, fusese întrebat dacă era dispus să-şi pună la bătaie cunoştinţele de limbi străine, enigme şi cartografiere. Şi aşa devenise spion pentru rege şi pentru ţară. Petrecuse următorii opt ani în paisprezece ţări diferite, pe trei continente, şi sub o mulţime de înfăţişări, înainte, în timpul şi după războiul din Peninsulă. Când mama lor murise, el se afla în Spania ca fost luptător pentru libertate, dispus să divulge secrete pentru Bonaparte pentru suma corectă, şi nu primise nici o veste despre moartea ei timp de trei luni.

Apoi, cu doi ani în urmă, primise vestea că vărul lui Gerard Teryl, conte de Westfall, se înecase într-o expediţie de pescuit. Gerard nu lăsase nici un urmaş – la naiba, nici măcar nu fusese însurat –, astfel că titlul, pământurile, responsabilităţile şi averea ajunseseră la cel mai apropiat moştenitor de sex bărbătesc – Nate Stokes, spionul favorit al lui Wellington.

Cufundat în gânduri, ridică din nou elefantul sculptat din lemn de abanos. Văzuse elefanţi în realitate, atât varietăţile africane, cât şi pe cele indiene. Îi văzuse şi vărul lui? Poate la menajeria din Turnul Londrei sau când soseau delegaţi din India dornici să impresioneze Camera Lorzilor. Era un prost pentru că îl lua pe Laurie în lumea lui în loc să lase el însuşi acea lume în spate?

– Da, murmură el şi se ridică în picioare.

Dar trecuse prea mult timp. Întruchipase prea mulţi oameni, învăţase prea multe lucruri, văzuse prea multe ca să fie pur şi simplu Nathaniel Stokes, conte de Westfall. Uneori, părea că singurul lucru care îl făcea să nu-şi piardă minţile era să fie acel căutător de fleacuri, stângaci şi cu capul în nori. În acelaşi timp, era ceva ce îl înnebunea încet.

Şi cu siguranţă nu făcuse nimic ca să câştige devotamentul lui Laurie. Nimic altceva decât să fie fratele mai mare, ceea ce, evident, era suficient. Sau ceva ce trebuia să descopere. Pentru că, dacă nu găsea o cale prin care să-i permită lui Laurence să intre în viaţa lui, fiecare dintre ei se avea doar pe sine.

Trăgând adânc aer în piept, lăsă din nou elefantul jos şi începu să se plimbe. Să se gândească la lucrurile asupra cărora nu avea control era o pierdere de timp. Şi trebuia să găsească o femeie. Aşadar, ce ştia?

Numără încet pe degete. Rachel Newbury. Femeie. Cu vârsta între 22 şi 25 de ani. Ochi căprui, păr blond, inteligentă şi abilă, cu un trecut nefericit sau criminal, având în vedere hârtiile false cu care se angajase la Ebberling.

Dintre toate acele lucruri, singurele două pe care nu avea cum să le ascundă erau culoarea ochilor şi inteligenţa. Putea să pretindă că era bărbat, să-şi taie sau să-şi vopsească părul, să-şi schimbe numele, să se comporte prosteşte sau orice altceva, dar continua să fie inteligentă. Şi avea în continuare ochii căprui. Şi putea să se afle oriunde, inclusiv în Europa sau în America.

Totuşi, nu credea că se afla oriunde. Credea că încă se afla în Anglia. Când vorbise cu prietenele ei, servitoarele de la Ebberling, un lucru fusese clar: era o guvernantă bună. Băiatul o adora şi fusese bucuros să-şi arate cunoştinţele de franceză şi de aritmetică. Guvernantă a unui viitor marchiz era o poziţie privilegiată, iar dacă nu mai putea fi guvernantă în alt loc – ceea ce el presupunea că ea nu ar fi îndrăznit nici aici, nici în altă ţară –, trebuia să fie undeva unde să-şi poată folosi aptitudinile.

Ceea ce îl duse din nou la clubul Tantal. După ce se deschisese deja de trei ani, Tantal devenise *locul* unde mergeau să se angajeze tinerele drăguţe cu educaţie decentă sau reputaţie proastă. Acolo, Rachel Newbury putea să-şi spună cum voia, să-şi inventeze un trecut care

să o ascundă de ochii scrutători și să obțină un venit care, din câte auzise, îi permitea ca apoi să ducă un trai confortabil. Căci nici vânzarea colierului cu diamante furat, dacă riscase să se despartă de el, nu ar fi putut să-i asigure un venit mai mult de un an sau doi.

El se opri în fața ferestrei și privi în jos spre grădina mare și bine întreținută. Rachel Newbury putea să fie inteligentă și descurcăreață, dar nu era un fost spion. Nu fusese antrenată să caute semnele aproape invizibile pe care le lăsa cineva când avea ceva de ascuns.

Iar experiența lui îi spunea că acea Emily Portsman știa mai mult decât lăsa de înțeles. Încă nu era pregătit să spună că își descoperise deja prada pentru că ar fi fost un lucru mai neprevăzut decât fusese vreodată viața cu el, dar ea știa ceva despre cineva sau ceva.

Trebuia să o vadă din nou, ceea ce, din fericire, era ceva cu care ea fusese deja de acord. De fapt, îl surprinsese, având în vedere că era aproape sigur că Portsman îl invitase în camerele din spate ale clubului ca să-l interogheze. El dăduse primul lovitura, așa că vorbise, dar nu doar pentru că dorise să o ia prin surprindere. Pentru că, mai mult decât atât, pur și simplu o dorea.

Imaginea cu ea dezgolită sub el, cu degetele îngropate adânc în umerii lui, și plăcerea excitată din ochii ei îi tulburară gândurile, dar, după o clipă de înfierbântare, le șterse din nou. Da, sexul cu ea fusese plăcere, iar el nu avea nici cel mai mic regret legat de asta sau de repetarea experienței. De mai multe ori, dacă reușea. Era bărbat, până la urmă, iar intimitatea atât de frecventă era un mijloc de trădare pe care îl evitase în ultimii doi ani.

Se putea foarte bine să fie un mijloc de trădare încă o dată. Dar față de sine putea să accepte că încă o dorea pe Emily Portsman și că voia să se înșele atât în ce privea implicarea ei în căutarea lui, cât și suspiciunea lui că ea ascundea ceva. Nathaniel coborî privirea spre grădina

aflată la un etaj mai jos, la abundența de trandafiri înfloriți, cu splendoarea lor de roșu, alb și galben.

Nu era pentru prima dată când își dorise să se înșele. Dacă se înșela cu adevărat în privința ei, putea fi prima dată când dorințele lui erau ascultate.

capitolul 6

Emily cără ultima găleată de apă rece de culoarea ceaiului prin bucătărie și spre aleea noroioasă a trăsurilor. De îndată ce se asigură că nimeni nu era pe afară, cu excepția băieților de la grajduri, se ghemui și răsturnă găleata pe cărare.

Henna putea să rămână în părul ei săptămâni întregi, dar își pierdea treptat nuanța roșie și se transforma într-un castaniu mai accentuat. Ceea ce însemna că de fiecare dată când își vopsea părul își schimba culoarea. Nu, era mai sigur să-l vopsească la fiecare trei sau patru zile, ca acea nuanță de un castaniu roșcat să nu se schimbe niciodată. Era mulțumită că își dăduse seama că ceaiul întuneca părul atât cât se putea, altfel ar fi fost o roșcată cu păr strălucitor, mult prea vizibilă chiar și într-o mulțime de tinere doamne atrăgătoare.

Prietena ei Sophia era oricum o roșcată impresionantă, cu pielea albă, care contrasta de minune cu culoarea părului. Pielea ei era mai întunecată cu o nuanță sau două, ceea ce făcea ca acel castaniu roșiatic la care rămăsese să arate mult mai natural. Ar fi putut alege să-și spele părul cu lămâie, dar i-ar fi deschis culoarea și mai mult, rămânând tot blond. Nu, henna era mult mai bună, chiar dacă mai dificil de găsit. Citise despre folosirea ei într-una dintre numeroasele cărți din biblioteca de la conacul Ebberling. Și, slavă Domnului, observase că Lord Ebberling nu era atât de citit încât să se ducă să caute indicii despre înfățișarea

ei sau despre locul în care se afla prin cărţile pe care poate că le citise.

Lord Westfall *părea* să fie un cititor înverşunat, dar chiar dacă se întâmpla ca ea să fie lucrul pe care îl căuta, nu credea că-i dăduse multe motive - nici unul - ca să privească în direcţia ei. În orice caz, nu din partea lui Ebberling. Dacă el lucra pentru Ebberling... Oh, asta o scotea din minţi! Dacă marchizul nu ar fi fost în oraş, i-ar fi plăcut la nebunie să aibă posibilitatea unei întâlniri cu neaşteptat de deliciosul Lord Westfall.

Încruntată, ea se îndreptă din nou de spate şi aşeză găleată la locul ei în spatele grajdului, apoi se întoarse înăuntru. Curtea grajdului şi grădina erau cele mai îndepărtate locuri în care ajunsese vreodată şi chiar şi acelea îi provocau o senzaţie de nelinişte. Mai ales în ultimele două zile... Ebberling o vizitase din nou în vis, când ea credea că reuşise, în cele din urmă, să-l alunge. Pentru că el *era* acum la Londra, unde nu mai fusese de aproape trei ani. De când... de când devenise văduv.

Degetele începură să-i tremure şi îşi încleştă pumnii în timp ce traversă bucătăria. Nu îşi permitea niciodată să arate altceva decât ce voia să transmită, aşa că devenise o actriţă al naibii de bună. Nimeni, în afară de cei trei cărora le spusese deja, nu avea să ştie vreodată despre legătura ei cu Ebberling, iar Lord şi Lady Haybury şi Genevieve Martine ştiau doar că voia să-l evite pe bărbat cu orice preţ. Nimic mai mult. Şi spera cu disperare că nu avea să fie niciodată nevoie să le povestească mai mult.

– Emily, spuse Charity Green, bucătăreasa-şefă, în timp ce trecu prin spatele femeii plinuţe, acum că am primit piersicile de care am nevoie, duc lipsă de mână de lucru.

Emily se opri ca să se uite la cele şase femei ocupate să frământe, să ruleze şi să taie felii de piersică. Două fete mai tinere fugeau încoace şi încolo să ia platourile, făina şi orice altceva mai cerea bucătăreasa.

– Câte de multe mâini o să încapă aici în același timp? întrebă ea.

– Nu destule. Spune-i doamnei H. că are nevoie de o bucătărie mai mare dacă vrea să umple ambele săli de mese la fiecare oră din zi și din noapte.

Charity îndreptă un cuțit ce părea foarte ascuțit spre Demeter, principala sală de mese aflată în partea din față a lui Tantal.

Încuviințând din cap și zâmbind ușor, Emily o ocoli pe una dintre fete ca să ajungă înapoi spre coridorul îngust al servitorilor.

– O să-i spun. Din nou.

– Și continuă să-i tot spui până când vezi aici atâta lume încât să împingă pereții în afară spre aleea trăsurilor.

– O să-i spun. Îți jur solemn.

– Să nu uiți că ai spus asta!

Abținându-se să nu râdă până ce se află suficient de departe de bucătărie, Emily chicoti în liniște. Oh, iubea locul acela cu fiice de duci compromise, persoane ambițioase pe vremuri, cântărețe de operă ratate și surori ale fierarilor, care toate voiau să-și construiască o viață fără să fie nevoie să se întoarcă la ultima șansă a femeilor disperate – prostituția. Da, puteau să primească domni în vizită, așa ca ea, dar era pentru companie și plăcere, nu pentru bani. Și nu pentru supraviețuire.

Deja începuse aglomerația dinainte de cină, astfel că alte chelnerițe și animatoare fugeau de la bucătărie în sala de mese, aducând platouri cu carne de vânat și fazan și mai multe sticle de whisky, vin, votcă, rom și orice alte băuturi erau comandate, în timp ce paznicii stăteau la uși ca să fie siguri că nici un domn nu se aventura acolo unde nu i se permitea.

Ea încuviință din cap spre domnul Jacobs, șeful paznicilor, în timp ce el trecu prin coridorul îngust spre postul lui de la intrarea principală. Aveau o femeie

majordom, dar măcar unul dintre bărbaţi era întotdeauna pe aproape ca să se asigure că ordinele se executau. Doar membrilor şi invitaţilor acestora le era permisă intrarea pe uşile principale. Chiar şi ducii şi fiii de viconţi trebuiau să se comporte normal sau erau daţi afară pe uşă.

Din toată Anglia, acela era locul cel mai sigur pentru ea, însă tot era îngrijorată. Vreme de doi ani, după ce sosise la Tantal, se trezise în fiecare zi convinsă că Lord Ebberling avea să apară la uşa ei, cu sau fără paznici. Dar în ultimul an şi ceva, începuse timid să creadă că reuşea, în cele din urmă, să se mai relaxeze. Acum câteva săptămâni, fusese tentată să iasă pentru a cumpăra rochii cu Lucille şi Patricia Cooper. Şi slavă Domnului că nu o făcuse!

Înăbuşindu-şi un tremur, Emily continuă să traverseze coridorul privat spre scările care duceau la etaj şi la camerele unde ea şi celelalte fete de la Tantal locuiau şi continuau să se distreze când nu erau de serviciu.

Dacă s-ar fi aflat pe străzi, iar Ebberling ar fi văzut-o acolo... „Încetează!", îşi porunci în gând. El nu o văzuse, ea nu fusese afară, aşa că nu avea nici o importanţă. În plus, nici nu mai semăna cu fata prostuţă care fusese cu trei ani înainte. Părul ei îşi schimbase lungimea şi culoarea, hainele nu mai erau cu siguranţă veşmintele pe gât, cuviincioase şi banale ale unei guvernante şi, cel mai important lucru, nu mai *simţea* că era aceeaşi persoană de odinioară.

Chiar şi aşa, o parte din ea îşi dorea ca Diane să fi pus vizoare în pereţii din sala privată ca să se uite cu atenţie în diferitele săli de jocuri doar ca să fie sigură că Ebberling nu venise cu unul dintre acoliţii lui cu titlu. Totuşi, dacă se întâmpla ca el să apară, cel mai bun lucru pe care putea ea să-l facă era exact ce făcea în acel moment: să stea departe de zonele clubului în care bărbaţii - cei din afară - aveau voie.

Rezistă impulsului de a privi pe una dintre ferestrele de la mansardă cu vedere spre intrarea principală. În schimb, luă loc în camera comună și deschise registrul cu cheltuielile clubului. Din moment ce angajatele locuiau în incintă, clubul avea prosoape în sala de baie, saltele și mobilier de bază în toate dormitoarele, pături, ustensile, platouri și toate cele necesare care nu ajungeau direct în sălile publice.

În general, ea făcea socotelile de două ori pe lună, dar cum evita să lucreze în celelalte săli, nu simțea că depunea un mare efort. Iar acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie să fie... necesară. Pentru că, de îndată ce avea să se apropie momentul în care prezența ei acolo costa clubul mai mult decât ajuta la câștiguri, avea să se bazeze numai pe bunătatea lui Lady Haybury. Or, ea nu se bazase niciodată pe bunătatea nimănui.

– Juliet m-a trimis să-ți spun că ai o vizită, Emily, rosti Grace Winters când intră în cameră.

Inima îi încremeni în piept și tot ce mai reuși să audă era propria răsuflare întretăiată.

– Cine? o întrebă pe femeia majordom din ziua aceea, când reuși să articuleze din nou câteva cuvinte.

– Lord Westfall. Este în foaier.

„Oh, slavă Domnului!" Totuși, chiar cu ușurarea aceea resimțită brusc, în următoarea clipă, își aminti că el nu era încă un altul dintre companionii ei cu capul sec. Îi demonstrase deja că putea să o ia prin surprindere. Ceea ce îl făcea atât de dorit, dar și periculos. Ea avea nevoie să afle sigur dacă el era pe urmele cuiva – pe urmele *ei* – sau dacă nu cumva interpretase greșit ce auziseră și ea, și Lucille și ceea ce simțise.

Poate că n-ar fi trebuit niciodată să sugereze nimic intim cu el, dar, indiferent care erau intențiile ei actuale, voia să știe dacă risca să fie descoperită. Și orice alte pericole. În plus, cineva diferit cu care putea să vorbească, de la care putea să mai audă ce se întâmpla era poate

singurul lucru care o ţinea cu mintea întreagă. Şi faptul că el era inteligent, cum clar părea, îl făcea şi mai atrăgător... şi periculos.

– Dacă n-ai de gând să ieşi să te întâlneşti cu el, o să mă duc eu, spuse Mary Stanford, întrerupându-i firul gândurile. Este un domn tare arătos.

Emily sări în picioare.

– Mă duc. Îl inviţi tu sus?

– Deci acum n-o să te mai duci niciodată în foaier? oftă Grace. Foarte bine.

– Îţi mulţumesc, Grace.

Comentariul femeii majordom o îngrijoră. În ultimii trei ani, cele mai multe dintre fetele de la Tantal, sau cel puţin cele care fuseseră acolo de la bun început, învăţaseră cu cât zel evitase ea să plece din incinta clubului. Unele dintre ele cumpăraseră şi ridicaseră rochii şi panglici de păr pentru ea. Altele ştiau că Emily Portsman nu era numele ei adevărat, deşi, din fericire, era aproape sigură că doar Sophia White şi Camille Pryce bănuiseră asta, iar amândouă erau măritate şi plecaseră din club.

Jenny ştia la fel de bine, dar oricum Genevieve Martine ştia totul. Despre oricine. Emily şovăi pe scări, apoi se întoarse în camera comună, unde Jenny lua de regulă cina când nu era la muncă.

Cu părul ei blond strâns într-un coc la ceafă şi rochia bleumarin, conservatoare după standardele de la Tantal, Jenny stătea la una dintre mesele comune, lungi, discutând cu Sylvie Hartford şi Pansy Bridger. Trăgând aer în piept, Emily se duse direct spre ea.

– Aş putea să-ţi vorbesc o clipă, Jenny? întrebă ea cât de uşor putu, din moment ce în ultimele două zile se simţise încordată peste măsură.

– Desigur.

Domnişoara Martine se scuză, se ridică şi se duse spre colţul gol al camerei.

– Bărbatul pe care vrei să-l eviţi nu este aici, nu-i aşa? întrebă ea cu un accent uşor franţuzesc, pe care Emily îl auzise dispărând şi modificându-se în funcţie de împrejurări şi de companie.

– Nu. Cel puţin nu cred că este. N-am verificat cu Diane în seara asta. Şi îţi mulţumesc că nu rosteşti nici un nume.

Jenny încuviinţă din cap.

– A fost un prost cel care a spus că vorbele nu pot răni ca armele. Ce îţi trebuie, draga mea?

– Dacă te întreb despre un bărbat, ai putea să-mi spui ceva despre el?

– Depinde despre cine este vorba şi ce vrei să ştii.

Acum se întreba dacă pur şi simplu căuta probleme acolo unde nu existau, încercând să-şi explice de ce fusese atât de incapabilă să reziste unei seducţii când urmărise cu totul altceva, sau dacă în cele din urmă învăţase lecţiile de viaţă destul de bine încât să fie atentă când ceva nu era în regulă.

– Nathaniel Stokes, spuse ea, în cele din urmă. Contele de Westfall.

Înclinându-şi capul pentru o clipă, Jenny păru mai tânără decât cei 26 de ani pe care se spunea că îi avea. Ea se ocupa de toţi, avea grijă de toţi, şi totuşi erau de aceeaşi vârstă. Era ciudat, într-adevăr – Genevieve Martine părea mult mai în vârstă decât toate celelalte. Chiar decât Diane. Poate că viaţa ei fusese mult mai tulbure decât cea a lui Emily, deşi era greu de imaginat.

– N-ar fi trebuit să pui întrebarea asta înainte să-l inviţi sus?

– Ba da, dar aveam o bănuială că el căuta un anumit lucru şi m-am gândit că aş putea să scot ceva de la el. Dar fie nu ştie nimic, fie este mai inteligent decât am crezut. Şi mult mai priceput în dormitor. Şi este în drum spre etaj chiar acum, aşa că...

– O să dureze mai mult de o clipă, Emily. Eu știu lucruri, dar nu car în săculeț ziare sau liste cu moștenitori.

Emily se chinui să zâmbească.

– Știu asta. Atunci, când o să fii puțin mai liberă. Mi-ai făcut multe favoruri, Jenny, iar eu continui să cer.

– Favorurile sunt pentru străini. Noi suntem în familie, da?

De astă-dată, zâmbetul lui Emily era adevărat și plin de lacrimi adevărate.

– Da. Îți mulțumesc.

– Aiurea! Acum du-te și găsește-ți domnul înainte să înceapă să caute prin lucrurile tale personale.

Iată o idee bună! În timp ce Emily plecă din camera comună spre dormitorul ei, speră că Westfall chiar se *uitase* prin sertarele și dulapul ei. Pentru că, în primul rând, era un detaliu care îi putea spune sigur că el o urmărea și, în al doilea rând, nu avea ce să găsească, lucru ce se putea să-l îndepărteze complet de pe urmele ei.

Ușa era întredeschisă, iar ea se mai liniști, încercând să ignore bătăile accelerate ale inimii, în timp ce își plecă atentă capul ca să privească înăuntru. Westfall chiar era acolo, așezat pe scaunul simplu, de lemn lângă fereastră și citea *Vărul scoțian*. La naiba! Un detaliu care l-ar fi absolvit de vina oricărui fel de spionaj, se gândi ea, cu excepția faptului că nu-l absolvea de nimic. Ea descoperise cu mult timp în urmă că lipsa unei dovezi complica lucrurile. Nu te făcea nevinovat. Doar dacă nu cumva *chiar* era nevinovat.

– Iată-te, spuse el, și ea tresări.

Westfall își aranjă ochelarii, se ridică pe neașteptate și lăsă cartea pe pervaz ca un erudit vinovat. Era îmbrăcat cu o haină frumoasă de un cenușiu-închis, cu pantaloni negri asortați și o vestă de un cenușiu-deschis, iar în timp ce ea îl măsură din priviri, un entuziasm neașteptat îi traversă șira spinării. Indiferent ce era, Nathaniel Stokes era un bărbat chipeș și bine făcut.

– Sunt aici, spuse ea, apropiindu-se și închizând ușa în spatele ei, după ce aranjă eșarfa pe mânerul ușii. Din fericire, Lily Banks nu era deranjată să plece din cameră din când în când. Am crezut că ai uitat de mine. Au trecut trei zile.

– Ei bine, n-am vrut să par nerăbdător. Iar tu ai spus că pot veni oricând după-amiaza, nu-i așa?

Spusese asta? Nu-i stătea în fire să fie atât de neatentă, mai ales când el era motivul.

– Așa am spus, decise ea să răspundă. Ai memorie bună, milord.

El zâmbi.

– Nu este cel mai bun compliment pe care l-am primit, dar e teribil de corect. Ochii de un verde-deschis coborâră, măsurându-i rochia simplă și oprindu-se pe pieptul ei. Nu lucrezi în seara asta?

Dacă ar fi lucrat, ar fi fost îmbrăcată în ceva dintr-un material mai scump, cu un decolteu amplu. Dar el observase diferența. Oh, mintea ei începu să descifreze cel puțin două înțelesuri ale fiecărui cuvânt rostit de el.

– Nu, nu lucrez.

– Ah, bine. El își drese glasul. Știu că ai spus că nu pleci din club, dar am găsit un han foarte drăguț la marginea orașului. Servesc cel mai bun fazan prăjit pe care l-am gustat vreodată. Ai vrea să mă însoțești acolo? Promit să mă port frumos și să te aduc înapoi direct la Tantal după cină.

Panica îi cuprinse inima, dar o alungă. Panica înrăutățea lucrurile și împiedica orice gândire logică.

– Dacă n-ai mâncat, pot să comand ceva aici sus. Poate un fazan la fel de bine prăjit.

Putea să o coste prețul unei cine obișnuite la club pentru că tariful din sala comună nu era niciodată la fel de mare. Totuși, dacă putea să-i distragă atenția, merita cu prisosință.

– Accept provocarea ta, răspunse el.

Se apropie de ea şi ridică braţele. Cu ultimele rămăşiţe de voinţă, Emily făcu un pas înapoi.

- Eu nu mă sărut, mărturisi ea.

El îşi coborî braţele.

- Ne-am sărutat data trecută, replică el, semănând cu un individ studios şi puţin confuz.

Pentru prima dată, îi trecu prin cap că, dacă el era aşa cum părea, ea putea foarte bine să-l păcălească.

- M-ai luat prin surprindere. Totuşi, ca regulă generală, eu nu mă sărut.

- De ce nu?

- Nu sărut pentru că asta – şi făcu un semn între ei – este numai pentru distracţie. Şi este trecătoare. Nu-mi place să cred că te-am păcălit, Westfall. Deşi s-a întâmplat în cazuri rare, fetele de la Tantal, ca regulă generală, nu se căsătoresc cu membri ai nobilimii. Iar eu nici nu umblu după un soţ, nici nu-mi doresc să fiu păstrată ca o pasăre într-o colivie.

Ochii verzi din spatele lentilelor rotunde o studiară pentru o clipă.

- Iar sărutul nu este o distracţie? întrebă el, ignorând restul dialogului.

- Sărutul implică emoţie. Sau aşa mi se pare mie.

Un zâmbet uşor arcui gura contelui. Era o gură foarte frumoasă, trebuia să recunoască, într-un fel pe care nu putea să-l descrie. Primitoare, presupunea ea. Dar asta o făcu să se gândească la ea dezbrăcată şi la el atingând-o.

- Deci nu-ţi displace să săruţi, continuă el. Ci mai degrabă momentul şi modul în care o faci.

- Corect.

El făcu o jumătate de pas mai aproape, astfel că ea se simţi obligată să-şi ridice bărbia ca să continue să-l privească.

- Aş putea să-ţi cer să fii atentă o clipă? Am o teorie pe care vreau să o demonstrez. Despre sărut şi distracţie.

Dacă era vorba despre încercarea de a o demasca pe ea – sau pe altcineva – pentru Ebberling, el alese un mod

foarte ciudat să o facă. Desigur, dacă nu dădea dovadă de viclenie, avea să fie doar un mod foarte interesant de a începe seara. Iar ea încă simțea senzația sărutărilor lui. Cu toate acestea, o surprinse. Ea încuviință din cap.

– Foarte bine.

Westfall veni și mai aproape, astfel că sânii ei ajunseră să îi atingă pieptul. Ridică încet mâna stângă și îi cuprinse ceafa, în timp ce cu degetele de la mâna dreaptă o mângâie pe obraz. Apoi își lăsă capul în jos și își plimbă gura până la a ei. Era atât de diferit de sărutul apăsat și plin de pasiune de data trecută, încât o surprinse. Înainte ca ea să apuce să-l descrie, el îi prinse buza de jos între dinți și o trase delicat. O eliberă și își apăsă gura deschisă peste a ei, astfel că se trezi împletindu-și limba cu a lui. Între picioare, deveni umedă și înflăcărată.

– Iată, rosti el, apoi se îndreptă de spate și își coborî din nou mâinile. Ai putea spune că a fost o legătură emoțională sau o distracție?

Ea abia dacă rezistă dorinței de a-și atinge gura cu propriile degete.

– Aș spune că a fost despre sex, reuși ea să murmure, cu vocea nu chiar atât de sigură pe cât crezuse.

El ridică o sprânceană care depăși rama ochelarilor.

– Este de rău sau de bine?

Emily îl apucă de păr cu ambele mâini și îl trase din nou spre gura ei.

– De bine, murmură ea, cu un cuvânt înăbușit.

Părea că uitase despre oferta cu fazanul prăjit, dar în vreme ce îl trăgea deasupra ei pe pat, Nathaniel decise că era de înțeles, dar și neimportant. Pentru o femeie care evita să se sărute, ea o făcea destul de bine, iar el își înăbuși un geamăt în timp ce mâinile ei coborâră ca să-i cuprindă mădularul.

Când ea îl împinse înapoi pe spate și apoi coborî să-i desfacă pantalonii și să-i ia mădularul în gură, părțile din creierul lui care încă funcționau se întrebară cum

putuse măcar să-şi închipuie că Emily Portsman era Rachel Newbury cea cu nasul pe sus. O guvernantă rigidă nu ar fi putut să se simtă confortabil făcând ce făcea ea în clipa aceea între picioarele lui.

Ea râse în timp ce el îi scoase acele din păr, aruncându-le deoparte ca să-şi treacă degetele prin oceanul castaniu care îi ascundea faţa. Pentru numele lui Dumnezeu, cât de bine era!

Când se simţi aproape de punctul culminant, o trase din nou spre trupul lui.

– Dacă nu te opreşti imediat, Portsman, o să strici ce aveam de gând să fie o performanţă foarte lungă şi satisfăcătoare.

Cu un chicotit, ea îşi ridică fustele şi se lăsă iar pe el.

– Întotdeauna există un bis, Westfall.

În timp ce ea se săltă în sus şi în jos pe el, Nate se ocupă să-i scoată braţele din mâneci şi să-i tragă rochia până la mijloc. Apoi se ridică şi o sărută din nou, înainte ca atenţia şi limba lui să se îndrepte spre sânii ei.

– Oh, oh, spuse ea printre răsuflări întretăiate, apoi sări practic din pat. Aşteaptă!

Căutând pe noptieră, mai scoase un prezervativ franţuzesc dintre cele pe care părea că le păstrează în cantităţi mari şi îl potrivi pe mădularul lui încordat.

Ochelarii începură să i se aburească, iar el îi scoase şi îi îndesă sub o pernă, ca să nu-i piardă. Emily era absolut delicioasă! Se răsuci să-i desfacă repede nasturii şi fundele ca să-i dea jos rochia. Ea ieşi din rochie şi încălecă din nou pe coapsele lui.

– Acum poţi să continui, murmură ea cu sufletul la gură, apoi închise ochii şi gemu, în timp ce se cufundă în jurul lui.

În clipa aceea, el încetă cu totul să mai gândească şi o pătrunse, potrivindu-şi ritmul până ce ea îşi dădu drumul. Cu un geamăt, atinse şi el culmile plăcerii,

ţinând-o pe şoldurile lui până ce termină. Apoi se întinse pe spate pe pat în timp ce ea se aşeză peste el.

– Performanţa asta impune cu siguranţă un bis, spuse ea pe nerăsuflate, apoi îl sărută şi îi muşcă buza de jos, aşa cum îi făcuse şi el. *Meraviglioso!*

El simţi că ea şovăi pentru o clipă, apoi continuă să-l sărute. Vorbea italiana. Pentru o fată de la Tantal, n-ar fi fost ceva atât de remarcabil, dar faptul că în mod evident regretase că spusese *minunat* într-o italiană cu accent perfect spunea totul. Cu fiecare clipă care trecea, el voia din ce în ce mai puţin să descopere că ea era altă femeie decât pretindea. Şi totuşi...

– *Grazie*, răspunse el, ţinând ochii închişi, în timp ce îi simţi genele fluturând pe obraz.

Putea să nu însemne încă nimic, dar fiecare parte din fiinţa lui gândea altceva. Emily Portsman ascundea ceva. Iar acum el putea doar să spere că dăduse peste o tânără doamnă care fugise de o căsnicie nepotrivită sau de vreun soţ neiubitor. Sau că ea furase un inel de la fostul ei angajator. Sau orice altceva decât un colier. Un colier şi o crimă.

În cele câteva minute pe care le avusese la dispoziţie înainte să o audă cum se apropie pe coridor, reuşise să cerceteze prin noptiera ei şi să frunzărească paginile celor două cărţi de pe etajera îngustă din colţul opus al încăperii. În afară de o cantitate generoasă de prezervative franţuzeşti – în mod evident, domnişoara Portsman era foarte precaută când venea vorba despre amanţi –, el nu găsise absolut nimic care să arate că putea să fie făptaşa unei crime.

Şi, în afară de interesul pentru el manifestat imediat după boacăna lui Laurie şi cuvântul acela rostit în limba italiană, de ce bănuia în continuare că ea nu era cine pretindea? Ce simţea dacă nu ghimpele unei senzaţii neliniştitoare care îl traversa de fiecare dată când se uita

la el? Desigur, era ceva senzual ce completa ghimpele dorinței.

Da, ea era inteligentă, dar așa erau majoritatea angajatelor de la clubul Tantal. Da, părea să aibă o aversiune față de ideea de a părăsi incinta clubului, dar el habar nu avea ce trecut avusese, așa că împotrivirea ei putea să fie provocată de altceva decât de dorința de a-l evita pe Lord Ebberling și pe oricine putea să-l cunoască pe marchiz.

Toate la timpul lor. Mai întâi, să elimine posibilele piste, apoi să urmărească ce rămânea. Învățase să o facă bine în ultimii zece ani; cine nu învăța lecția aceea nu trăia destul ca să o regrete.

Cum ea îl mușcă ușor de ureche, nu putea gândi limpede, dar putea destul de bine să-și amintească faptul că ea fusese cea care adusese vorba despre refuzul de a părăsi incinta clubului Tantal. Așadar, putea să o întrebe de ce.

– L-am cunoscut pe vărul tău, spuse ea înainte ca el să decidă cum să formuleze întrebarea. Gerard, nu-i așa?

– Da. El îi aruncă o privire piezișă. Când spui că l-ai cunoscut, înseamnă că...

– Înseamnă că a stat la cină și la un joc de faraon de câteva ori, îl întrerupse ea. Și părea un adevărat gentleman.

Era o exprimare interesantă.

– În comparație cu un gentleman fals?

– În comparație cu cineva care este numit gentleman pentru că așa este obiceiul. În felul în care un pursânge este un cal, iar calul de ham al unui negustor de haine vechi este tot un cal. Se așeză lângă el ca să-și plimbe palma în sus pe sub cămașa lui. Dar nu cred că i-ar confunda cineva.

– O analogie foarte bună, Portsman. Așa că de ce...

– Înainte să devii Westfall, interveni ea din nou, mângâindu-i ușor sfârcurile cu degetul, ce ai făcut? Ai fost în armată, ai fost pastor ori un gentleman leneș?

„Mă interoghează și încearcă să-mi distragă atenția în același timp", se gândi el. Și era destul de bună la asta. Era vorba de un interes obișnuit sau de ceva mai mult? „Hm..." Faptul că el încă nu se putea decide era o problemă în sine. Poate că „destul de bună" era o afirmație modestă.

– Poți să-ți imaginezi că aș fi în armată? ripostă el mai degrabă decât să răspundă direct, gândindu-se că ea putea să tragă propriile concluzii. Iar eu cred că a fi cleric e un lucru extrem de plictisitor. Am avut totuși considerabil mai mult timp pentru matematică și citit înainte de moartea nefericită a vărului meu. Îmi lipsește asta.

– Pari să fii într-o condiție fizică destul de bună pentru un pasionat de matematică și de lectură, insistă ea, aplecându-se peste el ca să-și plimbe buzele de-a lungul abdomenului lui.

– Ei bine, îți mulțumesc că ai spus asta. Încerc să călăresc în fiecare zi și, desigur, plimbarea prin parcurile Londrei este foarte revigorantă. Dumnezeule mare! Vorbea ca un bătrân. Venise timpul să contraatace. Dar, cu siguranță, eu nu sunt singurul a cărui viață a fost schimbată în ultimii ani. Ce ai făcut înainte de a se deschide Tantal?

Fusese mai direct decât își dorise, dar ea lăsase ușa întredeschisă. Dacă nu trecea pragul, nu mai era în stare să își spună spion.

Ea se ridică.

– Eu? Este o poveste foarte plictisitoare, Westfall. O femeie a făcut o greșeală din dorința de a avea o viață mai bună. Iar eu am uitat complet că te-am provocat să nu te bucuri de fazanul prăjit al domnișoarei Green. Alunecând peste marginea patului, îmbrăcă un halat și păși spre ușă. O să mă întorc într-o clipă. Și cred că o să te descotorosești de hainele rămase cât sunt plecată.

Nate trase aer în piept în timp ce ea ajunse la ușă.

– Știi, toți am făcut greșeli în trecut, spuse el ușor, strângând pumnii în gând. Suntem cu toții prieteni aici, nu-i așa?

Emily se întoarse spre el cu o mână pe mânerul ușii.

– Pur și simplu pentru că am fost în pat împreună nu înseamnă că am încredere în tine, Westfall. Aici, înăuntru, suntem un bărbat și o femeie. Acolo, afară, zise ea și arătă spre lumea de dincolo de fereastră, tu ești un lord, iar eu sunt un nimeni. Echilibrul se schimbă, loialitatea și încrederea n-au importanță. Dacă vrei o doamnă fără secrete, dormitorul lui Lucille Hampton este la două uși distanță pe coridor. Ea o să trăncănească până când o să-ți sângereze urechile.

– Portsman, eu...

– Indiferent ce crezi că știi, de fapt nu știi. Iar eu cred că trebuie să pleci.

El se ridică, legănându-și picioarele încă încălțate pe marginea patului.

– Și ce crezi tu că știu? întrebă el, studiindu-i fața cu atenție în căutarea unui semn de... ceva.

Vreme îndelungată, ea îi susținu privirea, cu ochi căprui serioși și căutând la fel de atentă.

– Să nu-ți uiți ochelarii, spuse ea în cele din urmă, și se strecură afară pe ușă.

„La naiba!“ Făcuse o greșeală. Dar nu se simțea ușurat că scăpase cu viață sau mulțumit că acum avea șansa de a învăța din greșeala lui. Nu, de data asta era supărat. Nu încheiase conturile cu Emily Portsman. Nu terminase cu întrebările și nici cu sexul. Deci venise vremea ca jocul să devină serios și să vadă dacă ea putea să mai joace.

capitolul 7

– Jenny?

Emily bătu la ușa micului apartament pe care Genevieve Martine îl avea în partea din spate a reședinței

Adam. Ştia că Jenny se oferise să locuiască împreună cu celelalte angajate ale clubului, dar Diane îi dăduse în schimb cele cinci camere din colţul estic al clădirii principale.

În spatele ei, chiar prin pereţii groşi care despărţeau reşedinţa Adam de club, credea că putea să audă vocile piţigăiate de femei. Toate angajatele clubului aşteptau cu nerăbdare cele două miercuri ale fiecărei luni care fuseseră desemnate zile dedicate doamnelor - nici una dintre ele nu avea permisiunea să lucreze, iar fiecare crupier, valet şi chelner din restul cluburilor din Londra se înghesuia la Tantal ca să-şi ofere serviciile.

Doar femeilor - cele care erau invitate de un grup select de doamne alese de Diane - le era permis să treacă pragul clubului. Ele luau masa, pariau şi discutau fără să fie expuse turmei scandaloase de fete de la Tantal, în timp ce aceleaşi fete aveau grijă să plece împreună la Grădinile Vauxhall sau oriunde puteau să se ducă femeile asemenea lor. Prin Londra, aristocraţii se plângeau de serviciile proaste pe care le primeau în alte cluburi în acele zile de miercuri, din moment ce toţi tinerii fugeau mâncând pământul ca să servească la Tantal.

Pentru Emily, noaptea aceea însemna doar că Westfall nu avea să o viziteze. Credea că fusese destul de clară ca el să nu o mai facă niciodată, dar după două zile se simţea nesigură dacă el nu venea. Ea bătu din nou la uşă. Domnul Smith, unul dintre paznici, îi spusese că Jenny rămăsese acasă în seara aceea, dar informaţia îi fusese confirmată cu o oră mai devreme.

În cele din urmă, uşa se deschise, iar ochii de un albastru-deschis de sub părul blond strâns o priviră.

- Este ceva în neregulă? întrebă ea.

- Oh. Nimic. Voiam doar... Nu eşti ocupată, nu-i aşa?

Nici una dintre fetele de la Tantal n-o văzuse vreodată pe Jenny să cheme un bărbat la etaj, dar asta

nu însemna că nu o făcuse vreodată. La urma urmei, Jenny părea capabilă să dispară după bunul plac.

– Citeam. Domnişoara Martine deschise larg uşa. Intră, draga mea!

Emily intră în holul scurt şi închise uşa în spatele ei, în timp ce Jenny o luă înainte spre salonul mic de zi.

– Chiar n-am vrut să te deranjez. Mă întrebam doar dacă ai aflat ceva despre Lord Westfall.

– Nu-i laşi unei doamne mult timp, nu-i aşa?

Jenny se aşeză în faţa şemineului, cu un teanc de ziare de un metru înălţime pe podeaua de lângă ea. Din câte se spunea, avea ziare din urmă cu zece ani sau mai mult, toate aranjate într-o mică debara, împreună cu hărţi, cărţi şi alte obiecte cărora nimeni altcineva nu putea să le înţeleagă sensul.

– Ştiu. Doar că nu pot să scap de sentimentul că el nu este ce spune că este. Şi că ar căuta ceva.

„Mă caută pe *mine*", se gândi ea, dar încă nu putea să fie întru totul sigură că el minţea în legătură cu vederea lui slabă. Senzaţiile puteau să o îndrepte în direcţia corectă, dar avea nevoie de dovezi. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Şi totuşi, l-ai distrat în camera ta pentru a doua oară, nu-i aşa?

Jenny îi puse întrebarea în timp ce ridica un ziar, îl deschise şi i-l întinse lui Emily.

– Da. Iar după ce a început să mă întrebe despre viaţa mea şi să spună că aş putea să am încredere în el, i-am cerut să plece.

– Ştii, asta a fost o greşeală. Mai ales dacă ai suspiciuni legate de el.

Emily oftă.

– Da, ştiu.

Acest gând nu-i dăduse pace din momentul în care rostise cuvintele acelea, când reacţionase prea iute – deşi altcineva putea considera că fuseseră doar întrebări

nevinovate puse între amanți –, crezând că putea să dezvăluie prea mult despre sine. Dar știa... Ea *știa* că el nu era cine pretindea. Nici pe departe.

– Coloana de pe stânga, spuse Jenny. Și ia loc, te rog.

Ea se așeză, îndreptându-și atenția spre coloana îngustă tipărită sub titlul *Strategia lui Wellington în Peninsulă*. Fusese scrisă cu trei ani înainte, exact după a doua capturare a lui Napoleon și după ce Wellington fusese ridicat la rang de duce. Într-un limbaj mai puțin interesant, luând în considerare că se vorbea despre război, articolul detalia misiunea infanteriștilor, a cavaleriei, a marinei și a rețelei de spioni și trădători ai lui Wellington.

– Nu văd nimic, spuse ea după o clipă, uitându-se de cealaltă parte a șemineului spre Genevieve. Unii soldați au fost lăudați pentru serviciul lor excepțional, dar nu scrie nimic despre Nathaniel Stokes.

– Nu? Nu articolul despre Wellington. Cel din josul paginii.

Coborându-și privirea spre articolul scurt din josul paginii, Emily citi printre rânduri. Menționa *personaje notabile care intrau în societatea londoneză*, enumerând câțiva aristocrați care se întorseseră la Londra după o lungă absență. Cei mai mulți dintre ei erau ofițeri care fuseseră plecați în misiune, împreună cu cei mai tineri ajunși, în cele din urmă, la vârsta la care să participe la serate, iar Nathaniel Stokes fusese evident în străinătate în ultimii patru ani.

– În străinătate, spuse ea fermă. Nu prea este de ajutor.

– Este, dacă te uiți la perioadă și la lipsa de informație, răspunse Jenny, cu un ton care părea să-i fie adresat unui copil. Celelalte sunt foarte clare; Lord Humphries, care a servit cu vitejie în regimentul 101 în Spania și Belgia și care revenea la reședința Grey pe Bond Street ca să fie împreună cu Lady Humphries și tânărul Lord Victor. Și apoi Nathaniel Stokes, care a fost în străinătate. Pe întreaga perioadă a războiului și puțin după aceea.

– Jenny, eu...

– A fost spion, interveni Jenny. Pentru Wellington.

Lui Emily îi îngheţă sângele în vene.

– Eşti sigură? Doar din asta?

– Nu doar din asta, dar sunt sigură. Am motive să recunosc tipicul şi limbajul. În plus, numele Nate Stokes nu este necunoscut în anumite cercuri.

– Cercurile tale? întreabă Emily, cu mâinile tremurând atât de tare că lăsă ziarul în jos.

– Dacă aş recunoaşte vreodată un asemenea lucru, aş putea să încuviinţez pur şi simplu din cap. Dar o să auzi foarte rar pe cineva spunând asta direct. Ea se apleca mai în faţă, luând ziarul mai aproape şi împăturindu-l cu grijă. Un spion pentru Wellington nu este un duşman, Emily, dar un spion în slujba altcuiva este ceva periculos. Mai ales un spion numit Nate Stokes.

– Eu... trebuie să plec, spuse Emily cu voce scăzută, care sună şovăitor chiar şi în propriile ei urechi.

Timp de trei ani, se simţise în siguranţă. Sau, dacă nu în siguranţă, atunci cel puţin protejată. Şi nu singură. Acum totul se sfârşise. Casa ei, noua ei familie – trebuia să lase totul în urmă. Imediat.

– Emily, lucrul ăsta de care te ascunzi. Cred că ştii că poţi să ai încredere în mine. Şi în Diane. Şi chiar în Haybury.

Emily clătină din cap, fiorul de gheaţă răspândindu-se prin ea ca iarna.

– Nu. Este mai bine pentru toţi dacă nu ştiţi.

– Pot să judec singură ce este bine pentru mine şi ce nu. Şi să pleci în inima nopţii fără un plan nu este niciodată o idee înţeleaptă.

Forţându-se să gândească logic o clipă, Emily fu obligată să admită că Jenny avea dreptate. Când fugise mai înainte, nu avusese vreun plan şi o costase scump. Descoperise din întâmplare clubul Tantal, fusese mâna

providenței, dar nu avea să fie la fel de norocoasă data următoare.

– Nu l-am văzut de două zile, zise ea nesigură. I-am cerut să plece și el a făcut-o.

– Atunci aș spune că, deși bănuiește ceva, încă nu are dovada. Un spion este antrenat să găsească dovada sigură înainte să acționeze, pentru că adevărurile spionilor îi costă pe oameni viața.

– Nu știu ce să fac. Este mai sigur dacă plec.

– Poate că plecarea ta este dovada pe care o așteaptă el.

Ea nu se gândise așa. Gândul că el putea să stea la pândă în afara clubului și să o aștepte ca să scoată capul... Răsuflă tremurând. Încă nu se întâmplase nimic. Nimic altceva, doar niște întrebări la care nu răspunsese și vizita unui bărbat în camerele ei private. De două ori. Dacă el era spion și avea nevoie de dovada certă, nu o găsise. Ea nu lăsase nimic ca el să descopere.

– Ce propui? întrebă ea, reușind să-și stăpânească vocea.

– N-o să-ți placă.

– Nu-mi place nimic din toate astea.

Jenny se lăsă din nou pe spate în fotoliul maro și luxos.

– O persoană vinovată și speriată se comportă într-un mod anume. Să acționezi așa ar putea să fie ultima informație de care are nevoie de la tine. Așa că nu te purta ca atare. Nu te ascunde. Nu fi prudentă. Sau nu lăsa impresia că ești! Ai păcălit mulți oameni până acum, dar Nate Stokes nu este ca toată lumea.

Tocmai lucrul care începuse să-i placă la el. Își încleștă maxilarul. Tactica ar fi avut nevoie de mult curaj. Poate mai mult decât avea ea.

– Când o să se oprească din căutat?

– Când este convins că nu ești cea pe care o caută.

– Pare foarte riscant.

Mai ales când ea știa foarte clar că era exact cea pe care o căuta.

Spre surprinderea ei, Jenny zâmbi uşor.

– Viaţa este riscantă. Nu ştiu de ce te ascunzi, dar consecinţele acestui motiv atârnă deasupra capului tău, indiferent ce faci şi unde te duci. Merită să-ţi asumi acest risc ca să poţi lăsa deoparte lucrurile astea dacă reuşeşti să-l convingi pe Stokes – Westfall – că nu eşti cealaltă persoană?

Era o întrebare foarte bună. Chiar dacă putea să-l convingă pe Nathaniel că ea nu avea nici o legătură cu Ebberling, marchizul însuşi rămânea în Londra. Cu orice schimbări în înfăţişare, exista şansa ca el să o recunoască. Dar, de îndată ce pleca, iar Nathaniel îşi întorcea atenţia în altă parte, ea putea să iasă afară. La cumpărături cu prietenele ei sau să se plimbe prin Hyde Park într-o zi însorită. Ori să călărească la Dover ca să vadă oceanul. Sau la Vauxhall ca să vadă Tamisa.

– Da, spuse ea uşor şi întâlni privirea insistentă a lui Jenny. Merită riscul.

Şi nu avea nici o legătură cu faptul că îl plăcea, că îi plăcea sexul cu el, că în mod surprinzător îi plăcea să îl sărute şi că îşi dorea ca el să caute lucrul pierdut al altcuiva, nu pe Rachel Newbury. Acelea erau simple dorinţe, iar dorinţele erau pentru proşti.

– Ai vreun rezultat pentru mine, Westfall? întrebă marchizul de Ebberling, intrând în salonul de zi de la reşedinţa Velton, unde Nathaniel şi Laurence se aşezaseră cu cinci minute mai devreme.

Atât de multe politeţuri! Totuşi, Nate se obişnuise cu asta; pentru a-şi satisface pasiunea, îşi permisese să fie angajat. În ceea ce îl privea pe Ebberling, ei *nu* erau egali. Pentru moment, era în regulă. Rămase lângă fereastra unde se aşezase.

– Nu încă. Voiam o...

– Nu încă? Mi s-a spus că eşti omul potrivit pentru această sarcină. Pentru ce te plătesc, dacă...

– Ai permis pistelor să se șteargă timp de trei ani. O să dureze mai mult de două săptămâni să dau de obiectul pierdut, interveni Nathaniel.

Se întrebă pentru o clipă de ce continua să păstreze pentru el bănuielile legate de Emily Portsman. Sigur l-ar fi salvat de o săpuneală din partea marchizului. În plus, ar fi fost destul de simplu să descopere adevărul despre ea o dată pentru totdeauna. Putea să-l ducă pe Ebberling la Tantal, să i-o arate pe Portsman și să întrebe dacă marchizul o recunoștea.

Totuși, dacă se înșelase, adevărata domnișoară Newbury avea să afle că era urmărită și putea fugi. Dacă se înșela, și Ebberling era mai nerăbdător să dea vina pe cineva decât să afle adevărul, îi făcea lui Emily o mare nedreptate. Iar undeva în adâncul minții lui, putea să admită că nu era teribil de dornic ca urmărirea aceea să se termine. Așa îi plăcea să aibă o scuză ca să se împace cu Portsman.

– Da, lucrul meu pierdut, bombăni Ebberling, părând să-l observe pe Laurie pentru prima dată. Și tu cine ești?

– Fratele lui, comentă Laurie, îndreptând un deget spre Nathaniel.

– Și de ce este fratele tău aici? Am solicitat ajutorul tău. Nu al întregii familii. Iar eu am cerut și discreția ta.

Pe care o avea. Mereu o acorda.

– Aș vrea să discut cu fiul tău, dacă aș putea, începu Nate, împingându-și ochelarii pe nas și încercând să pară inofensiv. Tânărul George ar putea să îmi dea unele observații care mi-ar prinde bine.

– Nu.

Investigația devenea mai interesantă cu fiecare clipă.

– Nu o să fie un interogatoriu. Fratele meu a cumpărat un cal nou și m-am gândit că George s-ar bucura de o scurtă plimbare prin curtea grajdului. Laurence este foarte prietenos, așa cum e Dandelion.

Ebberling se uită de la unul la altul.

– Lui George îi plac caii. Foarte bine. Dar aştept un raport complet cu orice informaţie obţii de la el.

Poate că tatăl nu voia să supună băiatul unei noi traume, dar Ebberling cu siguranţă nu menţionase nimic de genul acesta. Ori pur şi simplu faptul că marchizul nu voia să discute despre moartea marchizei. Sau poate că nu.

– Desigur, zise el. O să fim în curtea grajdului.

Încuviinţând scurt din cap, marchizul părăsi camera şi chemă o doamnă Peabody – probabil noua guvernantă a băiatului. Laurence îl luă pe Nate de umăr în timp ce ieşeau prin intrarea principală spre curte.

– Dandelion? repetă el.

Nate ridică din umeri.

– Sună inofensiv. Nu o să spun că vrem să-l punem pe fiul şi moştenitorul lui să încalece pe Widowmaker[1] în timp ce îl interogăm.

– Nu i-am dat numele Widowmaker. Doar aveam de gând. M-am decis la Dragon.

– Ah. Mult mai acceptabil. Astăzi este Dandelion.

Reţinându-şi un zâmbet, Nathaniel se duse până la armăsarul frumos şi îl mângâie pe coamă.

– Dacă un nume înseamnă ceva, o să-l aşezăm pe tânărul George pe Blue, murmură Laurie.

– Şi apoi ne putem alătura domnişoarei greu de identificat Newbury ca să fugim din calea crimei. Nathaniel răspunse pe acelaşi ton, schiţând un zâmbet, în timp ce tânărul George veni alergând de după colţ, cu o femeie slabă, în vârstă, pe urmele lui. Tu trebuie să fii George, spuse el cu cea mai prietenoasă voce. Tatăl tău mi-a spus că eşti un mare admirator de cai.

– Oh, da! strigă băiatul, zâmbind larg.

[1] În traducere din engleză, înseamnă asasin, primejdie de moarte. (n.red.)

George Velton nu putea să aibă mai mult de opt sau nouă ani, ceea ce însemna că avusese cinci sau șase ani în momentul morții mamei lui și al plecării lui Rachel Newbury. Copiii de cinci ani nu erau cei mai de încredere martori. Însă înțelegeau caracterul unei femei sau al unui bărbat. Și era exact ceea ce voia el să știe.

Doi dintre rândașii lui Ebberling erau prezenți, în mod evident, ca să fie siguri că tânărul nu-și rupea gâtul. Având în vedere grija cu care el și Laurie aleseseră murgul și reputația grajdurilor lui Sullivan Waring pentru creșterea de cai masivi, nu trebuia să-și facă griji.

I se păru curios că Ebberling rămăsese în casă. Din experiența lui, tații, fiii și caii formau un trio inseparabil în cercurile aristocratice. Dar el nu fusese angajat să descopere caracterul angajatorului. Se aplecă, îl apucă pe George de mijloc și îl ridică în șa. Un rândaș și Laurie scurtară scărița în timp ce Nate ținu frâiele, iar băiatul sări emoționat și cu ochii în patru. Evident, băiatul semăna cu răposata lui mamă, pentru că, în afară de părul negru, nu semăna deloc cu marchizul.

– Cum îl cheamă? întrebă el, mângâind gâtul calului. Este extraordinar!

– Dandelion, răspunse Laurie, reușind chiar să nu facă o grimasă în timp ce îi rosti numele. De la grajdurile Waring.

– Oh, extraordinar! Waring are cele mai bune grajduri din Anglia! Îmi doresc unul dintre caii lui, dar tata spune că nu sunt destul de mare.

– Poate că asta o să-l convingă, interveni Nathaniel. Ți-a spus tatăl tău cine suntem?

– Mi-a spus că ești Lord Westfall, răspunse băiatul, apoi se uită la Laurie. Iar tu ești fratele lui.

Laurie îi întinse mâna.

– Laurence Stokes. Poți să-mi spui Laurie, dacă vrei.

Își strânseră mâinile.

– Sunt vicontele Rypling, dar poți să-mi spui George.

– George să fie, atunci. Laurie bătu uşor coapsa băiatului. Eşti gata să facem o încercare cu Dandelion?

– Absolut, răspunse tânărul viconte. Sunt un călăreţ foarte bun.

Nathaniel îi dădu frâiele şi îl apucă de căpăstru. Îndrumă calul într-o plimbare prin curte, în timp ce fratele lui ţinu pasul pe lângă George şi vorbi cu el cu amabilitatea lui obişnuită.

În timp ce se plimbară, Nate îl urmări pe fratele lui. Văzându-l lângă un copil de opt ani, un lucru îi era clar: Laurence nu mai era un copil. Şi avea un mod relaxat de a fi el însuşi care îl făcea pe fratele lui mai mare puţin gelos. Precum faptul că majoritatea oamenilor îl plăceau cu adevărat pe Laurence Stokes.

– Ce femeie slabă! spuse Laurence pe un ton confidenţial. Este guvernanta ta?

George se încruntă.

– Da. Dar este foarte înceată. Nu pot să alerg nicăieri. Nu pot nici să merg mai repede fără să ţipe la mine. Este chiar dezamăgitor. Sunt obişnuit să fiu mai activ.

– Când eram de vârsta ta, aveam o guvernantă pe nume doamna Reed. Ea ştia toate cuvintele din *Marinarul ameţit*.

– Doamna Peabody ar face apoplexie dacă aş cânta acel cântec. George chicoti. Cred că ar trebui să mă înveţi.

– Nu te-a învăţat nimeni cântece marinăreşti? Asta-i o parodie, comentă Laurence zâmbind. N-ai avut altă guvernantă înaintea doamnei Peabody?

– Ba da. George se schimbă la faţă. Dar n-ar trebui să vorbesc despre ea.

– De ce nu?

– Ea a omorât-o pe mama. Aşa spune tata. Cu toate astea, eu nu cred că a făcut asta pentru că domnişoara Newbury şi mama mea erau prietene bune. Împărţeau cărţi şi alte lucruri.

– Deci îţi plăcea de domnişoara Newbury?

– Oh, foarte mult! Ea m-a ajutat să învăţ despre insecte şi plante pentru că îmi doream să fiu botanist când eram mic. Acum o să călăresc un cal la Derby.

– Domnişoara Newbury ştia cântece marinăreşti?

– Poate, dar nu m-a învăţat niciodată vreunul. Tata îmi spune să fiu întotdeauna domn. El sări în şa. L-ai văzut pe Sullivan Waring când l-ai cumpărat pe Dandelion?

Laurence clătină din cap.

– Lord Bram Johns era la Tattersall cu caii de la Waring.

– Oh, sunt parteneri! Au fost în război împreună.

Nathaniel îşi înăbuşi un zâmbet. Laurence ajunsese, în cele din urmă, să guste din ceea ce semăna cu o conversaţie. Poate că fratele lui avea să acorde mai multă atenţie subiectului în timpul discuţiilor lor de acum înainte.

– Ce îţi plăcea să faci cel mai mult cu domnişoara Newbury? întrebă el, făcându-i-se milă de fratele lui.

– Ei bine, ne duceam să ne plimbăm aproape în fiecare zi, şi ea mă ajuta să prind broaşte. Era chiar distractiv.

Prinderea broaştelor nu era chiar potrivită cu ideea lui de guvernantă cu nasul pe sus, dar tocmai de aceea se afla acolo – să obţină câteva informaţii despre caracterul ei, care lipsiseră din discuţiile cu majordomul, marchizul şi administratorul.

– Ce făceaţi în zilele ploioase? continuă el, mergând cu spatele ca să-l privească pe băiat.

El zâmbi.

– Citeam. Eu şi domnişoara Newbury interpretam rolurile din toate poveştile. Favorita mea era cea cu ariciul şi bursucul. Brusc, expresia lui se transformă într-o încruntare. Dar tata spune că doar oamenii proşti citesc poveşti care nu pot fi adevărate. Ele sunt pentru copii, iar eu am aproape nouă ani.

Laurie îi aruncă o privire lui Nathaniel.

– Nu mai ai timp, murmură el.

– Du-te şi vorbeşte cu Ebberling, îi şopti Nate pe la spate. Am nevoie de două minute.

– Dacă o să-mi smulgă capul, o să dau vina pe tine.

Laurence îl mângâie pe genunchi pe George şi o luă înapoi spre marginea curţii. Acolo începu să discute despre... ceva. Orice ar fi fost, Ebberling nu părea foarte interesat. Oricât de fermecător putea să fie Laurie, două minute erau totuşi cam multe.

Nate îşi întoarse atenţia spre băiatul care stătea pe şaua prea mare.

– Domnişoara Newbury a fost fericită la Ebberling? întrebă el încet. Ai văzut-o vreodată plângând?

– Am văzut-o plângând de două ori, răspunse băiatul, venind cu capul mai aproape ca să răspundă pe tonul complice pe care îl folosise Nate. O dată, mama era bolnavă, iar domnişoara Newbury m-a dus jos la cină, pentru că de obicei ea mânca în dormitor.

– A plâns înainte sau după cină?

– După cină, când a urcat înapoi la etaj ca să mă bage în pat şi să-mi citească. Chiar am întrebat-o ce s-a întâmplat, iar ea a spus... Lasă-mă să mă gândesc. A spus că şi mama ei fusese bolnavă, iar ea obişnuia să-i ducă flori să o înveselească. Iar dimineaţă am cules flori din grădină, şi mamei i-au plăcut foarte mult. Florile ei favorite erau margaretele galbene, dar domnişoarei Newbury îi plăceau trandafirii albi.

Pentru o clipă, Nate revăzu în gând acea frântură de conversaţie întortocheată. Era bine că ştia că lui Rachel Newbury îi plăceau trandafirii, dar ceva din restul conversaţiei părea în neregulă.

– A rămas foarte mult cu tatăl tău după cină în seara aceea? întrebă el în cele din urmă.

– Nu mult, răspunse băiatul. Am avut timp doar să-mi pun cămaşa de noapte, să-mi hrănesc broaştele cu muşte şi să revăd colecţia de fluturi.

Atunci fusese singură cu marchizul și stătuse suficient de mult ca să se angajeze în mai mult decât o simplă discuție. Fusese amanta lui? Marchiza murise din cauza geloziei față de o guvernantă? Plânsese pentru că Ebberling încheiase legătura? Prea multe întrebări afurisite și răspunsuri insuficiente.

– Care a fost cealaltă dată când a plâns? insistă el, observând că fața marchizului devenea roșie.

Până și farmecele lui Laurie aveau limite.

– Îmi aduc aminte de asta foarte bine. S-a întâmplat chiar când a plecat. Eu mă jucam cu broaștele mele, pentru că le antrenam să sară peste cheile de la pian, iar ea a fugit pe lângă sala de muzică și atunci am văzut-o plângând. M-am dus să o întreb ce s-a întâmplat, dar n-am putut să o găsesc, apoi a venit tata în casă – era foarte supărat și a spus că toată lumea o căuta pe domnișoara Newbury pentru că se întâmplase ceva teribil și era greșeala ei.

– Nu ți-a spus despre ce lucru teribil era vorba?

– Toată lumea țipa în același timp. Și eu am plâns, dar eram mic pe atunci. Aveam doar cinci ani. Sunt mai mare acum.

– Pot să văd asta. Marchizul se apropia deja, iar Nate înaintă ca să-l ridice pe băiat de pe spatele calului. Era o zi frumoasă? Ziua când a plecat domnișoara Newbury?

– Da. Ne-am fi dus la plimbare, dar eu nu-mi terminasem temele. El se încruntă. Le-am terminat după aceea, dar era prea târziu.

– Gata cu întrebările, Westfall, anunță Ebberling, trăgându-l pe fiul lui de umăr ca să-l trimită spre doamna Peabody. Acum fă ceea ce te plătesc să faci sau o să găsesc pe altcineva!

Laurie deschise gura, probabil ca să spună ceva despre faptul că Nate era conte și nu acceptau să primească ordine ca servitorii. Dar probabil Laurie nu-și dădu seama cât de mult auzeau servitorii doar pentru că stăpânii lor

nu ţineau cont de ei. Nathaniel puse o mână pe braţul fratelui său.

– *Fac* treaba pentru care m-ai angajat, răspunse el uşor, sprijinindu-se în baston. De fapt, cred că domnişoara Newbury se poate să fie în Londra.

Marchizul îşi îngustă ochii.

– Poftim? Ai găsit-o?

„Foarte probabil“, se gândi Nate.

– Cu cât ştiu mai multe despre ea, cu atât mai repede pot să-mi restrâng pistele de căutare. În clipa asta, cred că este în Londra. Dar o să aflu mai multe.

– Atunci n-ai găsit nimic.

Uneori îl surprindea dispreţul celor care se considerau *oameni de acţiune* faţă de aceia care preferau să-şi folosească mintea. Şi totuşi, Ebberling venise *la el* pentru ajutor, nu invers.

– Am găsit câteva nimicuri, spuse el. Toate îmi spun unde să nu caut.

– Asta îmi sună a aiureală. Mai este o lună până când mă însor. Vreau să fie găsită, Westfall!

Cu o încuviinţare din cap, Nate îi înapoie fratelui său frâiele lui Dandelion, şi el le luă pe ale lui Blue de la rândaşul care aştepta.

– O să fac întocmai. Ebberling. Lord Ryling.

Băiatul le făcu celor doi semn cu mâna, în timp ce străbătură la trap aleea trăsurilor spre stradă, dar marchizul se întoarse pur şi simplu cu spatele şi păşi mândru spre casă. În clipa în care cotiră, îndreptându-se spre reşedinţa Teryl, Laurence îl apucă de cot.

– De ce Dumnezeu l-ai lăsat să-ţi vorbească aşa? Eşti la fel de lord ca el.

– În opinia lui, nu. În ochii lui sunt un nimeni al cărui văr a avut neşansa de a nu avea urmaşi potriviţi. Iar pentru moment, găsesc că este ceva foarte util, aşa că nu-ţi face griji.

– Util, repetă Laurence, făcând cuvântul să sune plin de venin. Uneori, nu este vorba de jocurile tale afurisite de spion, ci despre cine ești și de faptul că trebuie să fii respectat pentru asta. Ești conte, Nate! Nimic nu o să schimbe acest lucru.

Era destul de conștient de realitatea aceea și descoperise că nimic nu era mai incomod ca un costum de care nu te puteai descotorosi.

– Nu-ți face griji, Laurie! Nu m-a insultat.

– Ba da, te-a insultat. Noi nu suntem niște nimeni. Chiar dacă eram, nu o să mai fim. Nimeni n-ar trebui să vorbească așa cu cineva.

– Este o gândire foarte progresistă din partea ta. Nu lăsa nici un nou amic să audă că spui asta, altfel nu o să te placă mai mult decât pe mine.

– Nu văd nici un motiv să-i încurajezi să te desconsidere, răspunse Laurie. Vrei să spui că o să-ți petreci restul vieții luând bani de care nu ai nevoie ca să găsești fleacurile de care ei nu au nevoie? Ești mai bun decât oricare dintre ei. Pentru numele lui Dumnezeu, ți-ai riscat viața aproape zece ani pentru ei!

– Nu pentru ei, îl contrazise Nate. Pentru tine. El își drese glasul, în timp ce surprinse privirea țintuitoare a fratele lui. Ai vrea ca tu și Dandelion să faceți un tur prin Hyde Park? Sau ai...

– Dragon, îl întrerupse fratele lui. Dacă ne asumăm identitățile pe care le alegem, calul meu afurisit dorește să i se spună Dragon.

Nate chicoti.

– Corect. Eu și Blue o să facem o întrecere cu tine pe Serpentine.

– Tu și Blue o să pierdeți.

El și Blue nu pierdură, dar fură pe aproape. După o oră de călărit și de pretins că nu observă jumătate dintre fiicele și surorile din înalta societate care hotărâseră să se plimbe cu trăsurile prin parc, începu să se simtă mai

puţin victorios. Laurence era plin de farmec, cald şi inteligent, iar asta valora ceva. Dacă ar fi existat dreptate în lume, Laurie ar fi trebuit să devină conte de Westfall, iar el ar fi putut să facă ce voia.

În timp ce vorbiră cu toate tinerele doamne, el le privi atent pe însoţitoarele lor sau pe guvernantele surorilor mai tinere pe care le aduseseră la Londra pentru sezon. Nici una dintre ele nu aducea nici pe departe cu descrierea lui Rachel Newbury făcută de Ebberling. Şi, ca de obicei, când el se gândea la domnişoara Newbury, portretul din mintea lui era cel al lui Emily Portsman.

Nu părea deloc probabil să găsească prada din prima încercare, dar se întâmplaseră lucruri ciudate. Iar ea aflase la fel de multe despre el pe cât aflase el despre ea. Până la urmă, dacă nu s-ar fi apropiat din nou de masă după ce se aşezase, probabil nu s-ar fi uitat la ea a doua oară. În orice caz, nu de la bun început. Dar ea revenise şi insistase să-l seducă, apoi să-i pună tot felul de întrebări care însemnau ceva numai dacă el era bănuitor din fire, cum era de fapt.

Cu trei zile înainte, îi spusese să plece, dar asta nu îl oprise să nu se mai gândească la ea, să nu se mai simtă confuz. Putea să admită că nu doar sarcina primită de la Ebberling îl făcea să se gândească la ea. Pentru că, dacă sexul fusese un mijloc prin care să-l stârnească sau să-şi piardă capul, actul în sine fusese extraordinar de excitant. Încă îşi dorea să îl repete.

Dar el se uitase direct la ea, de fapt o privise, insistent, iar ea observase că el nu-şi purtase blestemaţii de ochelari. Iar el fusese atât de surprins că ea observase, încât nu-i spusese nimic spiritual, amuzant şi sarcastic. Doar o privise prosteşte până când ea ieşise pe uşă şi o închisese în urma ei. Şi apoi apăruse unul dintre puternicii paznici, îl aşteptase până când se îmbrăcase şi îl condusese în zona publică a clubului.

Se simţise ca şi cum era... Se simţise ruşinat. Cu siguranţă, mai făcuse lucruri neinspirate în viaţa lui. Menite să ademenească pe cineva ca să aibă încredere în el sau să creadă că putea fi înşelat, de obicei în detrimentul acelei persoane. De astă-dată, se încurcase şi se întâmplase în prezenţa unei femei pe care o plăcea. În prezenţa unei doamne mai deştepte ca el.

– Laurie, apropo de prietenul tău, Marty Gayle. Îl cunoşti pe unchiul lui, care este membru al clubului Tantal? întrebă el brusc.

– Nu prea bine. L-am salutat când a venit să-l viziteze pe Marty la Oxford, dar nimic mai mult. De ce?

– Ai putea să-l convingi să te ia la Tantal?

Laurie îl opri pe Dragon.

– De ce?

Nathaniel se încruntă. Singurul lucru mai rău decât să fii prost era să fii nevoit să o recunoşti.

– Cred că m-am încurcat cumva. Domnişoara Portsman... cred că a descoperit că eu caut pe cineva.

– *Tu* te-ai încurcat. Laurence se uită lung la el, pe chipul lui luptându-se scepticismul cu amuzamentul. *Tu*.

– Da. Vreau doar să ştiu ce se spune când o să întrebi de ea. O să faci asta pentru mi...

– Stai o clipă! Savurez momentul. Încruntându-şi fruntea, fratele lui privi în treacăt spre reşedinţa Carlton, aflată într-un colţ al Hyde Park. Oh, mulţumesc Doamne! Am crezut că ar putea să cadă monarhia dacă recunoşti că ai greşit.

Ei bine, gata! Nathaniel trase uşor de hăţurile lui Blue, îndreptând armăsarul spre ieşirea din parc, înapoi spre reşedinţa Teryl. Nu era încă în stare să se gândească la clădirea mare şi albă ca la acasă; până la urmă, crescuse în afara Londrei, în locuinţe mai mici. Măcar începea să se obişnuiască. La fel de mult cum se obişnuise domnişoara Newbury cu noul ei mediu, noua slujbă,

noul nume, noul păr și orice altceva făcuse pentru a se proteja.

O clipă mai târziu, Laurie îl ajunse din urmă.

– Nu o să-mi cer scuze pentru răutate, comentă fratele lui, dar o să încetez să fac asta dacă o să fii de acord să nu mai porți pantaloni bufanți.

– O să fiu de acord dacă tu nu o să mai sugerezi că port pantaloni bufanți.

Laurence zâmbi.

– De acord. Adineaori ai părut aproape uman pentru o clipă. Mi-a plăcut.

– Cu siguranță, nu sunt atât de rău.

– Ba da, ești. Fratele lui ridică din umeri. Așadar, crezi că domnișoara Portsman este acea domnișoara Newbury? De aceea te interesează?

– Nu știu încă sigur.

– Dar crezi că ar putea să fie. Ce sânge-rece ai, Nate! Zâmbetul lui Laurie se șterse. Te-ai culcat cu ea. Ai făcut-o doar ca să obții informații?

– Laurie... începu Nathaniel. Prăpastia dintre închipuirile despre a fi spion și chiar a fi spion era foarte mare, adâncă și plină de țepușe ascuțite, gata să-i ucidă pe neștiutori. Dacă îl voia pe Laurie de partea lui putea să-și țină gura închisă și să-l lase pe fratele lui să tragă propriile concluzii. El nu prea se simțea în stare să pară mai monstru decât era de fapt. Oricum, nu în ziua aceea. I-am permis să mă atragă în patul ei pentru că o doream, spuse el încet. Și încă o doresc, ceea ce este supărător acum, pentru că o bănuiesc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nate! *Chiar* ești uman. E înspăimântător!

– Cu o clipă înainte ți-a plăcut.

– Da, dar acum recunoști adevăruri chiar în fața mea. Este important să te adaptezi imediat.

Nathaniel reuși să zâmbească.

– Oh, mai taci din gură!

– Aşa este mai bine.

În clipa în care păşi în foaierul de la reşedinţa Teryl, majordomul îi întinse o tavă plină ochi cu cărţi poştale, invitaţii, bilete şi scrisori.

– Au sosit cât timp aţi fost plecat, milord.

– Am fost plecat doar două ore blestemate, Garvey.

– Da, milord. A fost o dimineaţă foarte plină. Dar multe dintre ele sunt pentru stăpânul Laurence.

– Oricum, este ceva.

Evident, sezonul începuse cu o răzbunare, iar el nu mai avea scuza de a fi în doliu după vărul lui sau că abia intrase în rândul elitei din Londra.

El luă maldărul de hârtii, le răsfoi şi i le dădu lui Laurie pe ale lui.

– Colegii tăi de şcoală?

– L-am rugat pe Rawley să mă ţină la curent cu studiile şi să-mi copieze notiţele lui ca să nu rămân în urmă, răspunse fratele lui. O să fie nevoie de farmecul meu ca să trec examenele, dar măcar nu o să pierd mult până la termenul-limită.

Pentru o clipă, Nate îi privi lung pe fratele lui mai mic. Era atât de obişnuit să-l excludă din propria viaţă, încât uitase că asta însemna să iasă din viaţa lui Laurie.

– Poate că eşti mai puţin neserios decât am crezut, rosti în cele din urmă.

– Da, nu în totalitate. Fratele lui avu bunul-simţ să roşească. Chiar am avut-o pe femeia aia în camera mea.

De data aceasta, Nathaniel oftă.

– Presupun că tot ce pot să-ţi cer este să nu repeţi greşelile.

– Dacă mă surprinzi mai mult de o dată pe zi, mă faci să am o criză de apoplexie. Mă duc sus să încerc să descifrez mâzgăliturile lui Rawley înainte să se întâmple asta.

Nate abia auzi ultima parte din comentariul fratelui său. Atenţia i se îndreptă spre un bilet împăturit sub

stivă. La adresa expeditorului era trecut doar clubul Tantal, în timp ce persoana care trimisese scrisese doar Westfall pe faţă, cu un scris elegant de mână.

– Mulţumesc, spuse el absent, întorcându-i spatele majordomului şi plecând spre birou.

Nu ştia de ce se obosea să pretindă chiar şi pentru o clipă că nu ştia cine îl trimisese; nimeni altcineva de la Tantal nu s-ar fi referit la el doar cu titlul, fără să se deranjeze să scrie adresa casei unde locuia sau măcar strada pe care se afla.

Întrebarea era dacă biletul menţiona că îi era interzis să mai vină la club. Să nu poarte ochelarii părea să fi fost o infracţiune absolut minoră. De fapt, putea să însemne că o găsise cu adevărat pe Rachel Newbury. Iar acum şovăia dacă să deschidă misiva. La naiba cu toate!

– Încetează! îşi spuse el tare în timp ce se aşeză în spatele biroului masiv de mahon.

Ce conta dacă voia să se înşele? Fie că avea dreptate şi o speriase pe Portsman că putea să-şi divulge adevărata identitate, fie nu avea dreptate şi nu o speriase. Să privească din nou lung afurisitul bilet fără să-l deschidă nu făcea decât să-i provoace o durere de cap.

Cu un mormăit, îşi scoase ochelarii. Îi puse alături, apoi rupse sigiliul simplu de ceară şi despături biletul. Şi clipi în timp ce citi formula de salut. Poate că avea nevoie de ochelari, până la urmă, pentru că nu era deloc ceva la care se aşteptase. Apoi citi din nou, auzind vocea lui Emily:

Dragă bărbat nătâng,

Cu siguranţă n-ai mai avut niciodată o ceartă cu o amantă. Dacă am terminat-o cu adevărat, te rog înapoiază-mi acest bilet cu un X mare peste biletul meu, ca să nu fie nevoie să te cobori să scrii câteva cuvinte unei fete de la Tantal, şi astfel o să ştiu ce şi cum. Dacă nu, află că, după ce te-am alungat,

mi-am dat seama că mi-aş dori cu adevărat să merg la plimbare cu tine, aşa că vino şi ia-mă la ora trei în după-amiaza asta.

Portsman

După o vreme îndelungată, Nate se lăsă pe spate în scaun. Poate că, la urma urmei, se înşelase. Atunci Emily Portsman chiar era o tânără doamnă caldă, inteligentă şi frumoasă. Dacă avea dreptate, atunci Rachel Newbury era absolut remarcabilă, iar el se afla în mijlocul celei mai interesante căutări din viaţa lui. În orice caz, se părea că avea să meargă la plimbare la ora trei în după-amiaza aceea.

– Absolut remarcabil, murmură el.

Apoi râse. Chiar descoperise un lucru despre Portsman. Dacă era cu adevărat Rachel Newbury, atunci nu era o criminală. Nici un monstru nu putea să fie un criminal şi să joace aşa cum o făcea ea – iar Emily Portsman nu era un monstru.

Aşa că, în loc să caute răspunsuri, găsise mai multe întrebări. Şi pentru că lucrul pe care aparent îl descoperise era că începuse să-i placă mult de Portsman – şi în pat, şi în afara patului –, avea o nevoie şi mai presantă de a descoperi exact ce anume se întâmpla. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

capitolul 8

– Nu sta agăţată de mine, Grace, spuse Emily, depărtându-se câţiva centimetri de femeia majordom din timpul zilei de la Tantal. Mă faci să devin nervoasă.

– Dar ieşi afară, şopti domnişoara Davenport, apoi o luă înainte ca să deschidă uşa principală şi să-l primească pe Lord Duncanell împreună cu fiii lui gemeni. Bună

ziua, milord, spuse ea cu zâmbetul care îi atrăsese vreo şase propuneri, trei dintre ele cereri în căsătorie.

Da, ieşea afară, reflectă Emily, nu că avea nevoie de cineva care să-i amintească de raritatea acelui fapt. În anumite ocazii, se aventurase în grădina frumoasă de pe terenurile clubului, dar chiar acele ziduri înalte aveau o poartă, chiar două porţi care îi dăduseră un deosebit sentiment de vulnerabilitate.

Desigur, acum avea să plece din motive extreme şi în grija şi compania unui bărbat care putea foarte bine s-o ducă direct la Lord Ebberling. Tremură. Jenny Martine îi dăduse două sfaturi esenţiale şi avea de gând să le folosească pe amândouă. Îi spusese că Westfall avea nevoie de probe înainte să acţioneze şi subliniase că numai o vinovată şi o speriată s-ar fi ascuns după pereţii de piatră.

Îşi strânse şalul de un albastru-deschis pe umeri, apoi trase cât putut de mult borul bonetei albastre peste faţă. Nu o făcea să se ascundă, îşi spuse în gând, ci trebuia să se protejeze de soare. Aceea avea să fie minciuna ei, până la urmă, că ea şi soarele nu se împăcau.

Grace se întoarse lângă ea.

– Eşti sigură că vrei să pleci singură? întrebă femeia majordom pe un ton complice, pe care îl folosise de când ajunsese Emily în foaier. Lucille nu lucrează în după-amiaza asta, poate veni.

– Nu, răspunse Emily prea repede. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Lucille, limba ei bârfitoare şi gelozia ei faţă de Westfall să-i însoţească la plimbare. O să fiu foarte bine, Grace. Pentru numele lui Dumnezeu, nu am nevoie de o dădacă. Ea se chinui să zâmbească. Iar tu trebuie să recunoşti că Lord Westfall merită riscul unei erupţii de piele.

– Arată foarte bine, încuviinţă prietena ei. Presupun că secretul este să-l ţii prea ocupat pentru conversaţie.

Acela era într-adevăr un secret, reflectă Emily, dacă reuşea să-l împiedice să mai gândească.

– Oh, mă pricep bine la asta, spuse ea, chicotind.

– Eşti atât de obraznică, şopti Grace, apoi se îndepărtă, în timp ce altă umbră se arătă prin fereastra de la uşile din faţă.

De data asta era contele de Westfall, care intră în foaier. Din colţul întunecat, ea îl urmări câteva clipe cât el vorbi cu Grace tot jucându-se cu bastonul şi cu ochelarii. Fiecare parte din el lăsa să se întrevadă un bărbat erudit, prietenos – fiecare parte, în afara trupului suplu, în formă şi a ochilor din spatele acelor ochelari.

Jenny spusese că fusese spion în serviciul ducelui de Wellington. Cei mai mulţi n-ar fi ştiut niciodată şi nici n-ar fi bănuit, dar Genevieve Martine nu era ca majoritatea oamenilor. Şi nici ea, nici Nathaniel Stokes nu erau. Privirea lui lungă o găsi şi zâmbi, expresia făcându-l pe neaşteptate chiar mai chipeş.

– Ai spus ora trei, Portsman, comentă el, scoţându-şi pălăria.

– Şi iată-mă! Mergem?

Pentru o clipă, el coborî capul şi o privi lung.

– Eşti sigură că vrei să vii cu mine?

Îi oferea o cale de ieşire? Sau o ameninţa că, dacă pleca, nu avea să se mai întoarcă niciodată la Tantal? Dar numai oamenii vinovaţi sau cei speriaţi se ascundeau şi, din punctul lui de vedere, ea nu era nici una, nici alta. Emily zâmbi.

– Nu eşti tu cel care mă îngrijorează, răspunse ea, aranjându-şi şalul şi luând-o înainte. Este soarele. Şi se pare că e mai degrabă ascuns în după-amiaza asta.

Ea îşi pusese mănuşi albe, până la cot, ca să continue cât mai bine farsa că o deranja soarele. Când el îi oferi braţul, ea îl prinse cu degetele înmănuşate. Refuză să-şi ţină respiraţia, să şovăie, să recunoască faptul că, în ciuda tremurului, îi plăcea să-l atingă, şi păşi afară, peste pragul uşii principale de la clubul Tantal într-o după-amiază înnorată.

Cu toate că fusese pe jumătate convinsă că avea să fie fulgerată sau că Lord Ebberling însuşi urma să o aştepte la intrarea principală, fu întâmpinată doar de obişnuitul ropot de cai şi de trăsuri care huruiau pe pavaj, aducând şi luând lorzii care veneau să viziteze clubul.

Westfall venise într-un faeton înalt, pe care ea trebuia să-l vadă ca pe un semn de bogăţie. Dacă ar fi avut de gând să-i facă rău, ar fi venit să o ia într-o trăsură închisă. Pe de altă parte, toată lumea putea să o vadă stând în faeton. Dar asta era partea pe care se hotărâse să o joace şi nu avea de gând să se eschiveze.

El o ajută să urce pe scaunul înalt, apoi ocoli trăsura prin spate ca să i se alăture.

– Ai vreo destinaţie în gând? întrebă el, încuviinţând din cap spre rândaşul care ţinea caii şi apoi dădu drumul atelajului.

– Mă gândeam că am putea trece prin Covent Garden.

Iată! Nu era pustie ca Hampstread Heath, locul unde mergea cineva care nu voia să fie văzut, şi nici inima cartierului Mayfair, unde cineva pe care ea nu voia să-l vadă putea să se plimbe călare.

Cu o încuviinţare din cap, el întoarse caii cenuşii spre est.

– Am fost surprins să primesc biletul tău, spuse după o clipă. Am crezut că nu o să mai vrei să mă vezi.

Ea îşi analiză cu grijă răspunsul. Avea suficiente suspiciuni legate de confruntarea cu el, dar nu era pregătită pentru ce putea urma. În plus, aceea era prima ei aventură departe de clubul Tantal în aproape trei ani. Să transforme totul într-un război nu era ceva pentru care să se fi simţit foarte pregătită.

– N-ai devenit mută, nu-i aşa? întrebă el, privind-o pieziş, în timp ce mergeau la trap. Ar fi dezamăgitor.

– Nu sunt mută. Sunt... prudentă.

– Da, pentru că lumina soarelui îţi dă bătăi de cap. Gura lui se arcui într-un zâmbet. Am o curiozitate.

Emily încercă să-şi ţină umerii relaxaţi, chiar dacă se simţea cocoşându-se la fiecare dintre întrebările lui.

– Da?

– Toate fetele de la Tantal se îmbracă în rochii foarte frumoase. Este o cerere?

Ei bine, nu era deloc lucrul la care se aştepta ea.

– La drept vorbind, nu, dar clubul îşi menţine celebritatea datorită unui anumit farmec. Noi facem parte din el.

Descoperiseră că membrii clubului erau mult mai generoşi cu băuturile, pariurile şi cadourile când erau uşor distraşi de sâni pe jumătate la vedere şi de zâmbetele frumoase, dar nu voia să-l insulte. Oricum, nu pe faţă.

– O mare parte, îmi imaginez. Eu am moştenit calitatea de membru de la vărul meu, dar Lord Allen mi-a spus că există o listă de aşteptare de trei ani.

– Exclusivitatea ne face mai interesanţi.

El chicoti.

– Cred că esenţa clubului în sine vă face interesanţi. Dacă nu părăseşti clădirea, comandă altcineva rochii pentru tine sau ai o croitoreasă care ţine la tine?

– Eu şi Camille Pryce avem aceeaşi măsură, aşa că ea era cea care cumpăra rochiile pentru mine, până s-a căsătorit anul trecut. Însă am aceeaşi croitoreasă, iar ea are măsurile mele.

Westfall încuviinţă din cap.

– Camille Pryce. Este cea care s-a măritat cu Bloody Blackwood, nu-i aşa?

– Keating Blackwood, îl corectă Emily. Da.

Cotiră pe Long Acre, iar faetonul încetini din cauza traficului îngreunat.

– Vrei să te plimbi sau ar trebui doar să dăm ture?

Ideea să coboare şi să se plimbe, unde oricine putea să o vadă, iar ea nu putea să facă altceva decât să o ia la fugă, îi dădu un fior pe şira spinării.

– Aş prefera să stau aici, dacă nu te superi.

– Am sperat că o să spui asta, răspunse Westfall. Mă doare piciorul astăzi.

Ea era cât pe ce să-l întrebe dacă avea vreo legătură cu nasturele pe care îl ţinea în pantof, dar părea o momeală. Aştepta vreo confruntare? Dacă era aşa, putea să aştepte mult şi bine.

– Cineva a spus că te-a călcat un cal pe picior, îndrăzni ea să spună.

Dacă el putea să capete informaţii despre Emily, şi ea putea să facă acelaşi lucru în privinţa lui.

– Da. N-am fost atent şi animalul s-a speriat.

– Ai fost neîndemânatic, nu-i aşa?

Maxilarul lui se încleştă, apoi se relaxă.

– Da, bănuiesc că am fost.

Emily încuviinţă din cap, înăbuşindu-şi zâmbetul. Poate că era spion, dar ea dintotdeauna supravieţuise graţie inteligenţei.

– S-a întâmplat în timp ce erai în Europa? Lord Haybury a spus că şi-a amintit că ai petrecut o parte a războiului din Peninsulă căutând cărţi.

El îşi eliberă o mână ca să-şi împingă ochelarii mai sus pe nas, ca şi cum şi-ar fi amintit că îi purta.

– Jefuirea oraşelor înseamnă arderea lucrurilor. Unele dintre acele volume erau nepreţuite.

– Aşadar, ai luptat în bătălii? întrebă ea încet, fiind cuprinsă de un ciudat sentiment de groază amestecat cu emoţie.

Dacă nu punea întrebări, atunci avea să o facă el, iar aşa se simţea mai în siguranţă, într-o oarecare măsură. În pat, nu era deloc neîndemânatic, şi ceva din privirea lui insistentă îi dădea fiori. Avea sentimentul evident că bărbatul care făcuse sex cu ea era mai aproape de adevăratul Nathaniel Stokes, care era foarte interesant şi excitant. Şi un simţ al primejdiei părea să emane din el când se relaxa destul ca să uite că era un erudit şchiop, neîndemânatic şi cu ochelari.

Trase pe o parte a străzii şi îndemnă caii să se oprească. Ţinând frâiele cailor puternici într-o mână, se întoarse cu faţa spre ea.

– Ce faci? întrebă el cu o voce foarte calmă.

Un alt fior o seceră.

– Ce vrei să spui? Credeam că facem conversaţie.

– O conversaţie în care se pare că simţi nevoia să subliniezi în mod continuu defectele mele. Dacă eşti supărată pe mine pentru ceva, spune-o pur şi simplu. Am alte lucruri de făcut dacă ai de gând doar să mă insulţi cu fiecare răsuflare.

Emily îi studie privirea. Ochii de un verde-deschis păreau doar enervaţi, iar dacă ea n-ar fi avut conversaţia aceea cu Jenny şi dacă nu ar fi ştiut *realmente* că era un bărbat foarte periculos, ar fi păcălit-o. Îşi dorea să-l lase să creadă în continuare că era în avantaj? Având în vedere locul în care se aflau, poate că era cel mai inteligent mod de a continua. Pentru moment.

– Îmi cer iertare, spuse ea după o clipă. Tu eşti conte, iar eu sunt o fată de la Tantal. Mă simt puţin... copleşită de toate astea. Cred că am încercat să testez terenul.

– Hm... Eşti sigură că asta este tot? Că eşti intimidată de mine?

El ridică o sprânceană, expresia fiind atât atrăgătoare, cât şi amuzantă în acelaşi timp.

– Vino din nou să mă iei la plimbare mâine şi o să mă descurc mai bine, răspunse ea.

Un conte avea îndatoriri, servitori pe care să-i gestioneze, evenimente la care să participe, trebuia să treacă prin Parlament. Dar contele Westfall încuviinţă din cap.

– O să aduc ceva pentru un picnic. La unu?

– Eşti sigur că nu-ţi pasă că oamenii o să înceapă să vorbească? Ştii, două dintre prietenele mele din club s-au căsătorit cu nobili. Prietenii tăi o să înceapă

să speculeze dacă o să fii văzut din nou plimbându-te cu mine prin oraş.

El îi întâlni privirea, un zâmbet uşor arcuindu-i buzele.

– Nu îmi este frică dacă nici ţie nu-ţi este.

Oh, ei nu-i era frică! Era *îngrijorată*. Şi începea să-i placă prea mult compania acelui bărbat.

– Ora unu. O să mă îmbrac lejer.

Când Nathaniel coborî la parter în dimineaţa următoare, avea o scrisoare care îl aştepta, primită de la prietenul lui din Guvern. I-o arătă lui Laurie, în timp ce se aşezau împreună la micul dejun.

– Nu există nici o Lady Serbet, spuse el.

– Asta ai crezut şi tu.

– Da, dar aveam nevoie de confirmare. Îmi imaginez că există câţiva nobili neimportanţi care nu reuşesc niciodată să plece din satele lor mici.

El scoase un oftat. Se întâmplase ceva în urmă cu o zi cu Portsman, dar habar nu avea ce. Se aşteptase să-l întrebe de ce se prefăcea că poartă ochelari când nu-i trebuiau, dar în schimb vorbise despre acţiunile lui din timpul război. Nu-i plăcea că Rycott născocise un motiv atât de stupid pentru şederea lui pe continent, dar trebuia să admită că fusese mai mult decât suficient. Chiar îi salvase viaţa o dată sau de două ori. Şi bănuia că era singurul motiv pentru care putea să umble prin Anglia zilele acelea, în calitatea lui de Nathaniel Stokes cel cu capul în nori.

– Cât de sigur eşti că te afli pe drumul cel drept?

– Destul de sigur.

– Oh!

Nate îl privi pe fratele lui peste marginea ceştii de ceai.

– O să afle mai multe azi.

Voia să știe dacă ea era implicată. Pentru că, dacă nu era implicată, el avea de luat o decizie diferită, din moment ce, fie că era fata de la Tantal sau nu, fie că era acuzată de crimă sau nu, se bucura să fie în preajma ei. Nu putea să fie un lucru bun, dar, pentru moment acel sentiment de viață, însuflețire, nu de pace sau mulțumire, era ceva ce nu mai simțise de ani întregi. Oricine se dovedea a fi, el avea să îi simtă lipsa când căutările aveau să se termine. Iar dacă ea era persoana pe care o acuza Ebberling... Nu. Se cutremură. Mai târziu însemna mai târziu. Și azi se ducea la picnic.

Ea aștepta în interiorul clubului departe de priviri indiscrete, de parcă n-ar fi vrut să fie văzută de cineva. El nu credea nici o clipă că ea avea probleme cu soarele. Știa că Ebberling era în Londra? Pentru că se plimbase în siguranță printre membrii clubului până acum. Oricât încerca, nu putea să găsească alt motiv pentru prudența ei.

Când ea ieși să-l întâlnească, Nate se opri o clipă ca să o privească. Se îmbrăcase mai reținut decât o făcea una dintre fetele de la Tantal, într-o rochie drăguță din muselină galbenă împodobită cu ramuri verzi, care ajungeau până la jumătatea brațului și în sus până spre gât. Pe deasupra, își pusese o bonetă galbenă care îi umbrea culoarea părului. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că era fiica unui nobil care se ducea să întâlnească un iubit.

Acum, *el* se simțea ca un iubit.

– Am găsit o copie a *Vărului scoțian*, spuse el în timp ce porniseră la trap. Tot n-are nici un sens, dar trebuie să recunosc că are o mare doză de fantezie pe care o apreciez.

– Nu este vorba despre sens, răspunse ea. Este vorba de dragoste și de pasiune. De sentimente. Doi oameni care ar muri unul pentru celălalt.

- Şi aproape că o fac, pentru că eroul decide să nu-i pună vărului o întrebare esenţială.

Toate personajele erau proaste, dar fuseseră descrise drept drăguţe, aşa că probabil asta era tot ce conta.

- Te referi la o întrebare esenţială, cum ar fi de ce ar purta cineva ochelari când nu are nevoie de ei? întrebă ea.

El apucă mai tare frâiele, apoi slăbi prinsoarea înainte ca ea să observe. Aşadar, era ziua cea mare. „La naiba!" Sperase la mai multe plimbări alături de ea, la mai multe seri în patul ei.

- Poftim?

Emily se îndreptă de spate, cu toată atenţia aţintită spre bărbatul înalt şi suplu care stătea suficient de aproape de ea încât să-l atingă.

- Am pus câteva întrebări despre tine. Eşti spion.

Chiar dacă îi urmări profilul fin, ea nu reuşi să observe nici o tresărire, nici un clipit.

- Ce sunt? întrebă el chicotind.

- Cunosc pe cineva care ştie lucruri pe care cei mai mulţi oamenii nu le ştiu, explică ea, găsind că era mult mai plăcut să-şi menţină atenţia asupra lui Westfall decât să insiste asupra faptului că era din nou afară, când cineva ar fi putut să observe că fusese văzută în compania lui Westfall cu o zi înainte. Ai spionat pentru Wellington. Încă eşti în serviciul lui sau doar te bucuri să proşteşti oamenii?

El o privi pieziş, în treacăt.

- Dacă sunt spion, nu cumva te-ai pus deja în pericol dezvăluind ce ştii despre mine? Westfall opri după o trăsură cu paie. Îmi închipuiam că există momente în care spionii ucid ca să-şi protejeze identitatea.

Tocmai o ameninţase? O spusese atât de uşor, de parcă ar fi discutat despre vreme. Din moment ce se aşteptase ca el să recunoască adevărul şi să se asigure că îi obţinea cooperarea şi tăcerea, astfel încât propria

ei identitate să treacă pe planul doi, Emily nu mai știa ce să facă. Nu se simțea amenințată, dar își închipuia că cei mai buni spioni nu ar fi părut deloc amenințători înainte să acționeze.

– Având în vedere câtă lume știe că am plecat la plimbare împreună, ar părea destul de nesăbuit din partea ta, răspunse Emily, mai ales pentru un bărbat atât de talentat pe cât se spune că ești.

O vreme, continuară să înainteze în tăcere. În cele din urmă, el oftă, apoi un zâmbet îi arcui buzele senzuale.

– Pentru o fată de la Tantal, Newbury, ești o mare bătaie de cap. Bănuiesc că nu o să-mi spui cine este sursa ta, nu-i așa?

– Nu. Dar n-am nici o intenție să povestesc cuiva despre tine, dacă asta contează...

Brusc, ea își dădu seama că el îi spusese numele. Un fior de gheață îi coborî pe coloană, apoi se răsuci pe scaunul înalt, strângându-și picioarele sub ea ca să sară.

Degete de fier o apucară de braț.

– Nu face asta! murmură el. O să te rănești.

– Tu...

– Am crezut că este cinstit dacă recunoști că-mi știi identitatea, din moment ce eu recunosc că o știu pe a ta. El o strânse mai tare de încheietură, apoi îi dădu drumul. Nu sări. O să mergem undeva unde putem să vorbim.

– Să vorbim? repetă ea, simțindu-se tot atât de isterică pe cât trebuia să pară. Să vorbim despre ce? Nu pot... trebuie să plec. Acum.

– Acordă-ți un răgaz și gândește! strigă el cu vocea mai puternică. N-ai nici un ban, nici o haină în afară de cele cu care ești îmbrăcată. Vreau doar să vorbim. Sincer.

Ea nu părea să aibă prea multe opțiuni. El avea dreptate, până la urmă; avea ceva bani în săculeț, dar nu era suficient ca să ajungă prea departe și să fie în siguranță. El ar fi trebuit să se retragă, să nege, să-i permită

să obţină mai multe detalii despre ce urmărea. Trei ani. Se simţise în siguranţă prea mult timp. Iar acum era prea târziu.

– Rămâi unde eşti, spuse Westfall din nou, tonul lui de oţel nepărând deloc acela al unui erudit cu capul în nori.

N-ar fi trebuit să se apropie deloc de el. Faptul că era isteaţă şi norocoasă nu însemna că nu avea de ce să nu se îngrijoreze. Şi sigur nu însemna că putea să stea alături de unul dintre spionii lui Wellington. Rămăşiţele micului dejun i se agitau incomod în stomac. Poate că, dacă vărsa pe haina şi vesta lui, perfect croite, reuşea să obţină un moment sau două ca să scape. Totuşi, habar nu avea unde s-ar fi dus după aceea. Avea nevoie de câteva clipe să se gândească.

Când traficul de trăsuri începu să se mai elibereze, în timp ce faetonul coti spre nord, el îndemnă caii să o ia la trap. Emily îşi închipuia că putea să sară, dar la viteza aceea s-ar fi ales numai cu zgârieturi şi cu vânătăi, ceea ce nu ar fi deranjat-o, cu excepţia faptului că astfel ar fi fost mai simplu ca el sau alţi câini ai lui Ebberling să vină după ea.

În mod evident, el ajunsese la aceeaşi decizie, pentru că în clipa aceea nici măcar nu-i mai aruncă vreo privire, în timp ce părăsiră oraşul ca să se îndrepte spre pajiştile, pădurile şi fermele de la ieşirea din oraş. De vreme ce ea se aşteptase să fie dusă direct la Ebberling, nu prea ştia ce să creadă despre acea călătorie în sălbăticie, cu excepţia faptului că marchizul îi aştepta undeva pe unde nu aveau martori. Fu cuprinsă de un alt fior. În momentul în care avea să se oprească, voia să fugă. Cu plan sau fără, probabil nu avea a doua şansă.

În cele din urmă, ieşiră de pe drumul principal şi cotiră spre o cărare mai îngustă, ce mergea pe lângă un pârâu mărginit de copaci. Emily rămase cât reuşi de nemişcată, încercând să nu se încordeze, în timp ce caii

revenir la ritmul de plimbare. Când un cocostârc își luă zborul din albia pârâului, Westfall își întoarse capul într-acolo, iar ea sări la pământ.

Aterizând în genunchi, Emily își înfipse mâinile în noroi, se ridică și fugi înapoi spre drumul pe care veniseră. Nu-i păsa unde se ducea, dar asta îl încetinea pe Westfall în timp ce încerca să întoarcă faetonul pe cărarea aceea îngustă.

Doar că el nu mai era în faeton.

Ea riscă să arunce o privire în treacăt peste umăr. Contele era în picioare, la doar câțiva metri în urma ei. Cu un chițăit, schimbă direcția, traversând pârâul, și se avântă spre pădurile de pe partea cealaltă. Și gata cu nasturele din pantoful lui sau cu calul care îl călcase pe picior – indiferent care era versiunea corectă.

Nathaniel o ajunse din urmă prin încâlceala de rădăcini și pietre de pe malul pârâului, dar se ținu la distanță până când Emily – Rachel – ajunse pe pajiștea de dincolo. Atunci, el se repezi înainte, o apucă de mijloc și o întoarse astfel încât ea se prăbuși pe jumătate deasupra lui. După felul în care își înfipse cotul în coastele lui, părea să nu aprecieze atenția pe care el i-o acordase, dar reacția nu-l surprinse.

– Încetează! bombăni el, îngropându-i fața în iarbă și în flori sub greutatea lui. O apucă de ambele încheieturi și i le duse la spate ca să le țină cu o mână. A fost o prostie.

– Nu încerc să te impresionez, răbufni ea printre răsuflări întretăiate.

Ea reuși să-i dea o lovitură zdravănă în genunchi cu tocurile.

Nate ar fi vrut să întâlnească persoana care îl identificase drept spion. Nu reușeau mulți, iar el sau ea nu-i făcuse lui sau femeii de sub el nici o favoare. Nu mai putea să-i câștige cu subtilitate încrederea sau să afle mai multe despre ea înainte să acționeze. Iar nasturele

din cizma lui stângă se simţea de parcă ar fi ajuns pe la jumătate labei piciorului, la naiba!

Dar el avea propriile bănuieli despre ce se întâmplase cu adevărat la conacul Ebberling. Acum putea să le verifice. Cu mâna rămasă liberă, scoase cuţitul din cizmă şi îl înfipse în pământ la un pas deasupra capului ei, ca Emily să-l vadă.

– Îţi dau drumul, murmură el, aplecându-se mai aproape de ea. Poţi să iei faetonul dacă poţi să treci de mine.

Înainte ca ea să apuce să dea un răspuns, el se îndepărtă şi se ridică în picioare.

Portsman se rostogoli cu faţa spre el.

– De ce? întrebă ea, dându-şi părul castaniu de pe faţă cu o mână murdară.

– Joc corect.

Cu ochii căprui şi scrutători spre el, făcu un semn din bărbie spre cuţit.

– Şi după ce fug, ai de gând să mă omori? Bine. Atunci transmite-i un mesaj lui Ebberling din partea mea. Vocea ei tremură, dar privirea ei nu şovăi nici măcar o clipă. Spune-i că am lăsat scris. Cineva ştie despre asta, iar mai devreme sau mai târziu, o să plătească pentru ce a făcut. Şi că n-o să ştie nici unde, nici când. Aşa o să aibă tot atât de multă pace pe cât am avut eu.

– Tu...

Ea o zbughi brusc – nu spre el şi nu spre cuţit, ci spre nord-vest. Se grăbea spre Hampstead Heath? Pe acolo ar fi găsit o grămadă de ascunzişuri dacă reuşea să evite tâlharii şi criminalii care pândeau prin văi şi gropi.

Nate îi dădu un avans, în timp ce îşi ridică pumnalul şi îl puse la loc în cizmă. Ea nu-l văzuse nici o clipă ca pe o armă cu care să se apere sau să-l scoată din joc. Şi ştia că, de îndată ce Ebberling o găsea, avea să o ucidă înainte ca ea să apuce să răspândească informaţia pe care pretindea că o păstrase secretă.

Chiar înainte ca fata să ajungă la marginea pâlcului de copaci, el se avântă din nou după ea. Dacă avusese vreun dubiu că era o criminală, acum primise răspunsul. Emily Portsman, Rachel Newbury – oricum alegea să-și spună –, nu omorâse pe nimeni. Și spusese deja *cine* o omorâse pe Lady Ebberling.

Portsman, așa cum ajunsese să se gândească la ea, sări peste un copac căzut, apoi porni în jos printr-o vale plină de iarbă. Chiar îmbrăcată în rochie, se mișca repede și se gândea la fel de iute cum să scape și să pună distanță între ei.

– Ebberling a ucis-o pe soția lui, nu-i așa? întrebă el spre pădure, evitând o încâlceală de ramuri și schimbând direcția ca să-i taie calea. Și tu ai văzut asta.

Îi răspunse tăcerea. Înjurând, își dădu seama că ea așteptase ca el să facă destul zgomot ca să scape, apoi se oprise. În mod evident, chiar se oprise să-și tragă sufletul și probabil se făcuse nevăzută pentru că el nu mai reușea să distingă rochia verde cu galben de lemnul verde și maroniu printre care se strecurau razele soarelui.

Știa pe unde trebuia să se afle și se întoarse spre poalele dealului, către partea mai înaltă de dincolo.

– Chiar el m-a angajat să te găsesc, adăugă el, continuând să înainteze și să privească în jur, căutând un indiciu, o bucată de bumbac, o șuviță de păr castaniu. O șoaptă îl făcu să se îndrepte ușor spre est. A spus că ai furat un colier, că ai omorât-o pe marchiză, apoi ai dispărut fără urmă.

Cu coada ochiului văzu cum o ramură mare țâșni undeva într-o parte a capului său. Nate făcu un pas într-o parte și se îndreptă de spate, permițând ca avântul loviturii să o aducă mai aproape de el. Se întoarse și trase ramura din mâinile lui Portsman, apoi o împinse spre un trunchi de copac.

Continuând să se miște, el o apucă de încheietură și îi ridică brațul deasupra capului, lipind-o de copac.

– Nu te mai zbate, îi murmură în ureche, în timp ce o apăsă de la spate. Nu vreau să-ţi fac nici un rău.

– Nu? Presupun că vrei doar să mă omori, răsună vocea ei. Ştiam că este o prostie să plec de la club cu tine. A fost atât de drăguţ ieri, iar eu am crezut...

– Ce ai crezut? o îndemnă el curios.

– Nu ştiu. Sunt doar obosită. Obosită să fug, obosită să mă ascund, obosită să-mi fie frică tot timpul. O lacrimă îi alunecă pe obraz. O faci tu sau are de gând să mă omoare el?

– M-a plătit cu peste 3 000 de lire ca să i te predau vie. A insinuat că nu o să te predai autorităţilor.

Ea se împinse înapoi şi încercă să-l facă să se dezechilibreze. Dar el se aşteptase la reacţia ei şi o strânse mai tare.

– Nu o să i te predau, continuă el oarecum consternat să-şi dea seama că luase acea decizie când ea nu încercase să ia cuţitul. Erau conştiinţa lui, simţul moralităţii atât de grav tulburate încât la un moment dat – în mai multe momente – fusese dispus, de fapt, să o predea pe acea femeie cuiva despre care ştia că voia să o omoare? La urma urmei, suma de bani oferită fusese primul lucru care îl făcuse să suspecteze asta.

Erau mai mulţi bani decât vedeau majoritatea oamenilor într-o viaţă, iar Ebberling nu anunţase încă o recompensă publică. În schimb, marchizul angajase un bărbat despre care ştiuse că era spion, pe cineva care nu discuta despre clienţii lui sau despre misiune, care era dornic să ia grămada de bani ca să facă o treabă şi să nu pună prea multe întrebări despre ea. Nate se încruntă. El ceruse numai indicii despre locul în care putea să fie prada lui şi ignorase complet întrebarea cea mai importantă – dacă femeia dispărută chiar făcuse lucrul de care era acuzată. Mai grav decât atât, nu ar fi ignorat întrebarea atât de mult dacă i-ar fi păsat. Îşi dorise

să vâneze din nou, iar cauzele nu-l deranjaseră nici cât negru sub unghie.

– Te aştepţi să cred că ai dat de urmele mele, m-ai adus în mijlocul pustietăţii şi m-ai urmărit prin pădure doar ca să mă laşi să plec? întrebă ea, zbătându-se să scape din strânsoarea lui.

Nate se scutură în gând.

– Te-am urmărit prin pădure pentru că ai continuat să fugi, răspunse el. Încetează să faci asta şi o să discutăm despre restul. Am un picnic pregătit în spatele scaunului de la faeton.

Pentru o clipă sau două, ea încetă să se mai lupte cu el.

– Atunci ai vrut să mă hrăneşti cu sendvişuri cu castraveţi şi după aceea să decizi dacă să mă omori sau nu? Eşti un bărbat îngrozitor şi josnic.

– Şi ce ai fi vrut, draga mea? Să mă anunţi că ştii că sunt spion, iar apoi să facem mai mult sex, în timp ce încercai să afli prin linguşeli dacă eram pe urmele tale sau ale vreunei femei amărâte?

– Eşti supărat doar pentru că m-am gândit prima la tactica asta. Iar dacă m-ai bănuit că am omorât pe cineva, ce naiba ai căutat în patul meu?

Întrebarea îl supără.

– Prima dată am crezut doar că ai putea şti unde să o găsesc pe Rachel Newbury.

– Şi a doua?

– Pentru că mi-a plăcut la prima vedere.

– Ei bine, te-am invitat la etaj doar pentru că am bănuit că ai putea să lucrezi pentru Ebberling şi am vrut să ştiu ce anume ştiai. Aşadar, eşti mult mai rău decât mine.

Într-adevăr.

– O să-ţi dau drumul. Nu mai fugi, fiindcă o să te urmăresc iar.

El îi eliberă mâinile şi făcu doi paşi înapoi înainte ca ea să se întoarcă şi să-l lovească în testicule sau să-i zgârie

ochii ori să facă orice altceva avea de gând. Problema era că nu ştia ce avea de gând să facă, dar nu-l deranja. Îl făcea să simtă opusul. Ceva ce nu putea descrie, deşi, în general, el ştia totul. Un tot foarte precis şi ordonat.

Ea se întoarse să-l privească. La început, îşi frecă încheieturile, apoi îşi şterse lacrimile de pe obraji, murdărindu-se şi mai rău pe faţă. Apoi îşi şterse mâinile murdare pe poala rochiei verde cu galben. Şi în tot acest timp, ochii ei căprui şi adânci nu îi părăsiră nici o clipă pe ai lui. Fiecare por frumos şi răvăşit al fiinţei ei radia suspiciune, neîncredere, frică şi furie. El se întrebă ce vedea ea când îl privea. Ochelarii lui erau undeva între locul în care se afla ea şi faeton, în vreme ce bastonul lui nu părăsise nici o clipă trăsura. Erau doar elemente ale deghizării pe care o purtase în ultimii trei ani, dar în clipa aceea se simţea diferit de el însuşi... oricine ar fi fost.

În cele din urmă, ea ridică mâna dreapta.

– Rachel Newbury. Iar tu eşti?

Afurisita femeie chiar avea curaj.

El îi strânse mâna.

– Nate Stokes. Dar tu încă minţi.

capitolul 9

Când ea îşi retrase mâna, el îi dădu drumul. Pentru o clipă, ceva trist şi singuratic îi traversă chipul, dar dispăru tot atât de repede.

– N-am destulă încredere în tine şi nici nu te cunosc destul de bine ca să-ţi spun adevărul, spuse ea hotărâtă, ocolindu-l ca să se îndrepte spre faeton. Dar recunosc că sunt Rachel Newburry. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Nu era suficient pentru cineva care iubea enigmele la fel de mult ca el, dar pentru moment avea să accepte.

– Foarte bine.

– De obicei îţi respecţi jurământul? continuă ea, privindu-l peste umăr. Sau este doar o declaraţie care îţi permite să-ţi dai seama cum o să-ţi continui misiunea?

– Tai mai adânc ca un pumnal, draga mea, spuse el cu blândeţe, ca să acopere faptul că tot ce spusese ea durea cu adevărat.

Făcuse jurăminte în trecut faţă de oameni pe care primise ordin să-i oprească sau să-i omoare şi nici măcar nu clipise.

– Când am fost angajat de Anglia, am făcut un jurământ să o apăr. N-o să încalc niciodată acest jurământ. Asta vrei să spui?

– Am vrut să juri când ai spus că n-o să mă predai lui Ebberling, dar mi-am dat seama că habar n-am dacă promisiunile tale chiar înseamnă ceva.

Dacă ea continua să-l nimicească astfel cu vorbe simple, el pur şi simplu avea să o roage să ia pumnalul şi să o termine cu el în câteva minute.

– Uită-te la mine! răbufni el.

Ea trebui să fi înţeles asprimea din tonul lui, pentru că se opri şi se întoarse să-l privească.

– Ce este?

– Jur că, dacă într-adevăr nu eşti vinovată de uciderea lui Lady Ebberling, nu o să te predau lui Lord Ebberling. Jur pe viaţa mea şi pe ce a rămas din onoarea mea!

Câteva clipe îndelungate, ea îi cercetă privirea. În cele din urmă, încuviinţă din cap.

– Atunci spune-mi ce s-a întâmplat.

– O să-ţi spun la prânz, Nate Stokes.

Găsiră faetonul cu roata stângă din faţă blocată de un bolovan la aproximativ treizeci de metri de locul în care sărise el. Caii cenuşii nu păreau prea fericiţi să fie lăsaţi acolo într-o situaţie atât de jenantă, scoşi din drum, dar el nu prea avusese de ales şi cu atât de puţin alte locuri spre care să îndrepte atelajul ca să fie sigur că trăsura avea să se oprească.

– Scuzele mele, flăcăi, spuse el, apucându-i de căpăstru ca să-i dirijeze înapoi până ce trăsura se îndepărtă de bolovan, apoi îi legă de un copac.

– N-o să dai vina pe mine? întrebă femeia, urcându-se pe bolovan ca să se uite la cum mânuia trăsura.

El ridică din umeri.

– Şi eu aş fi fugit. Dar m-aş fi întins după cuţit, aşa că eşti o persoană mai bună ca mine.

Coşul de picnic supravieţuise impactului, iar el îl cără la umbră lângă pârâu şi îl puse jos.

– M-ai fi înjunghiat ca să scapi?

„Nu."

– Presupun că ar fi contat dacă am omorât-o sau nu pe Lady Ebberling.

– Aşadar, a fost un test al nevinovăţiei mele? Am crezut că mă ameninţi.

Ea sări de pe bolovan şi îşi dezlegă funda din talia înaltă a rochiei.

– Şi un fel de test. N-ai luat pumnalul, ceea ce înseamnă că nu eşti o criminală.

Ea îşi trase rochia peste cap şi îşi scoase pantofii înainte să se îndepărteze dezbrăcată ca să-şi înmoaie hainele în pârâu. În timp ce le clăti, apoi îşi spălă mâinile, genunchii zdreliţi şi faţa, îl privi peste umăr.

– Dar ai spus că tu ai fi luat pumnalul.

– Eu sunt un ucigaş.

Unul excitat, se gândi el, întinzând pătura şi aşezându-se cu picioarele încrucişate lângă coş ca să-şi scoată pantofii şi să-l scuture pe cel stâng. Afurisitul nasture îi căzu în mână şi îl aruncă peste umăr.

– Eu nu sunt teribil de liniştită. Şi-mi spăl doar rochia; nu te seduc.

– M-ai sedus deja. Nathaniel îşi scoase haina şi o aruncă în faţa lui. Ia asta!

– Nu, aveam de gând să te ameţesc. Dar când m-ai sărutat şi... Obrajii ei se îmbujorară. Săruţi foarte bine.

– Mulțumesc.

De îndată ce ea își puse rochia peste bolovan ca să se usuce, se așeză pe pătură și își trase haina lui peste trupul dezgolit. Era prea mare pentru ea, dar o acoperea frumos de la coapse în sus. Își strânse picioarele lungi într-o parte, atrăgându-i privirea și atenția.

– Și eu mulțumesc, spuse ea și se întinse spre paharul de Madeira pe care el i-l umpluse. Spui că ești un ucigaș în felul în care unii oameni ar spune că beau ceai.

– Am avut timp să mă împac cu adevărul.

El scoase o farfurie goală din coș și luă pânza înfășurată în jurul ei. Ea avusese dreptate cu privire la mâncare; câteva sendvișuri triunghiulare cu castraveți erau aranjate cu măiestrie pe porțelan. Luă unul, îi întinse și ei și o urmări mâncând cu îmbucături delicate.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu Lady Ebberling.

– Știi că o să fie cuvântul meu împotriva cuvântului lui, răspunse ea, sorbind din vinul de Madeira. Nu înseamnă nimic. Exceptând faptul că o să fii băgat mai adânc în mizeria asta decât ești deja.

Părea să nu fie important să afle ce se întâmplase și dacă el putea să o ajute.

– Spune-mi pur și simplu. Și cum ar trebui să te numesc?

– Portsman merge la fel de bine ca orice altceva. M-am obișnuit cu numele. Și nu vreau ca tu sau eu să spunem altfel din greșeală.

– Atunci spune-mi, Portsman. Să nu uiți nimic.

Umerii ei se ridicau și coborau, mișcarea deschizând haina lui și dezvăluind imaginea parțial ispititoare a sânilor rotunzi și moi.

– Foarte bine. M-am prezentat pentru postul de guvernantă la Ebberling, și Katherine – Lady Ebberling – m-a angajat pe loc. A spus că m-a plăcut imediat, și cred că marchizul fusese cel care gonise fosta guvernantă. Era foarte exigent și pretențios cu cine avea grijă de fiul lui.

– Nu era vorba despre avansuri cu tentă sexuală? întrebă el, dincolo de cinism.

– Nu. Oricum nu cu mine. Nu știu despre cele dinainte. Mi-a spus de mai multe ori că sunt drăguță, dar nu a îndrăznit niciodată să vină în camera mea.

– Hm... Sunt surprins.

– Așa am fost și eu. Avea un temperament foarte urât, și au existat câteva ocazii când a fost crud doar pentru că putea să fie, dar de cele mai multe ori era destul de ușor de evitat, iar eu eram fericită că mă angajase.

Brusc, el își aminti de conversația cu tânărul George despre prima dată când o văzuse pe Rachel Newbury plângând. Ea trebuie să fi fost *foarte* fericită că o angajase dacă cineva cu firea ei putea să plângă fără să plece din serviciul angajatorului și fără să-l pună la punct.

– Era afectuos față de soția și fiul lui?

– Afectuos? repetă ea, ridicând o sprânceană. El și-a ucis soția.

– Vreau să spun, a fost un moment de furie sau...

– Ah! Înainte de acea zi, aș fi spus că părea tot atât de devotat lui Katherine pe cât putea să fie orice bărbat față de soția lui.

– Devotat ca orice bărbat? Este o diferență foarte mare, o întrerupse el.

– Nu eram atât de interesată de bârfele din gospodărie, răspunse ea, coborând în treacăt privirea spre paharul de Madeira pe jumătate gol. Am fost fericită să fiu angajată, iar Katherine și fiul ei îmi erau foarte dragi. Ne-am înțeles bine vreme de aproape trei ani.

El se întrebă din nou ce anume o mulțumise așa de tare să aibă un serviciu și dacă avea legătură cu scrisoarea de recomandare de la Lady Sebret. Dar asta mai putea aștepta. Ea nu avea încredere în el și nici multe motive să o facă. La naiba, uneori nici el nu avea încredere în sine însuși!

– Până când... o îndemnă el.

– Până când, într-o dimineață, George a decis că să stea mai degrabă în casă și să se joace cu soldățeii lui de plumb și cu broaștele în loc să mergem la plimbarea noastră de fiecare zi. Era un pic agitat, așa că am fost de acord și am pus-o pe doamna Hanworth, menajera, să-l urmărească în timp ce eu eram afară. Ea oftă. Îmi plăcea la nebunie să merg la plimbare.

La plimbare. Nathaniel știa că nu se plimbase prea mult în ultimii trei ani, stând ascunsă între zidurile clubului Tantal. Fuga din ziua aceea nu conta.

– Ce ai văzut?

Ea scoase un oftat.

– Presupui că am încredere în tine sau că eu cred că tu poți să faci ceva ca să mă ajuți.

– Aș putea să-ți amintesc că suntem aici singuri, discutând la prânz, nu pe drum spre reședința Velton și spre Lord Ebberling.

– Doar pentru că sunt liberă în momentul ăsta nu înseamnă că o să rămân așa. Tu ești spion. De unde să știu că nu încerci să afli cât de multe am văzut și ce anume știu înainte să mă predai lui? Până la urmă, s-ar ajunge tot la cuvântul meu împotriva cuvântului lui Ebberling, acuzându-ne unul pe celălalt. În această bătălie, el câștigă. Ea luă o piersică și mușcă din ea. Sunt mai în siguranță dacă îmi păstrez secretele.

Nate medită asupra faptului că îi fusese mai ușor să discute cu bărbații care îl urau. Orice i se întâmplase la conacul Ebberling, el nu credea că fusese prima dată când ea plătise un preț pentru ceva ce nu făcuse. Totul la ea spunea că avea încredere doar în sine și că învățase acea lecție din experiență.

– Am *fost* spion, spuse el încet. Poate că un secret contra unui secret o convingea să aibă încredere în el. Iar pentru moment, refuza să se gândească de ce luase decizia că putea să aibă încredere în ea când el nu avea încredere în nimeni. În urmă cu peste doi ani, vărul meu

s-a înecat, iar ca moştenitor al lui, am devenit brusc prea valoros ca să-mi risc viaţa pe teren. Aşa că Wellington mi-a dat vestea, în ziua în care mi-a dat documentele, şi mi-a spus să mă duc să fiu conte. El se încruntă spre sendvişul ridicol de mic. Nu-mi place să fiu conte. Ştiu prea multe despre acei ipocriţi şi proşti ca să mă simt confortabil zâmbindu-le şi dansând cu fiicele lor.

– Şi fratele tău? De ce nu îi dai titlul lui?

– Pentru că el avea 16 ani când am moştenit eu titlul, iar ultimul lucru pe care l-a spus mama înainte de a muri a fost să am grijă de el mai bine decât am avut de mine.

El nu avusese, de fapt, acea conversaţie cu mama; fusese în Belgia când ea se îmbolnăvise. Un avocat şi Laurie fuseseră martori, iar avocatul fusese cel care îi trimisese scrisoarea cu ultimele ei cuvinte. El le ignorase aproape un an, până când Gerard se înecase.

– Dacă nu mai eşti spion, de ce iei bani de la Ebberling ca să mă găseşti?

– Pentru că să fiu spion este tot ce ştiu să fac şi nu pot suporta să stau să fumez trabuc şi să discut despre cine ar putea să câştige la Derby. Am auzit-o pe Lady Trumble spunând că pierduse unul dintre tablourile unchiului ei şi că trebuia să-l găsească înainte de vizita lui. Era un Gainsborough uşor de identificat şi, dintr-un capriciu, i-am dat de urmă şi l-am recuperat. Totuşi, ea nu a avut încredere în bunătatea inimii mele şi a insistat să-mi plătească 100 de lire pentru serviciul făcut. Toţi insistă să mă plătească. Presupun că vor să-mi cumpere tăcerea şi discreţia.

– Atunci te-ai dus la Ebberling şi i-ai spus că o s-o găseşti pe Rachel Newbury pentru că erai plictisit să fii conte, comentă ea, ridicând privirea şi întâlnind-o pe a lui înainte să se uite în altă parte.

– El a venit la mine. Nu a auzit nimic de tine timp de trei ani. Părea o provocare, aşa că am acceptat.

– Iar acum care este intenţia ta? Să-i spui că nu ai putut să mă găseşti până la urmă? Să-i spui că m-ai găsit, dar m-ai pierdut din nou? Nu pari genul care să recunoască un eşec, Westfall.

Ea avea dreptate în acea privinţă. Detesta eşecul şi chiar mai mult să o recunoască. Dar acum era altceva. Ea nu era un tablou, un colier sau vreo moştenitoare de mult pierdută pe care o aştepta o mare avere. Ea era Portsman, iar el o plăcea. *El.* Individul care putea, în general, să recunoască minciunile oricărui om, lacunele şi eşecurile în două minute de la începutul conversaţiei.

– Nici un răspuns? sugeră ea. Atunci cred că discuţia asta s-a terminat.

Dacă el permitea, nu avea să se afle vreodată ce se întâmplase. Şi nu putea şti niciodată ce urma în acea ciudată, contradictorie... prietenie sau ce credea el că era.

– O să-ţi fac o propunere, rosti el.

Fruntea ei se încruntă.

– Ce fel de propunere?

– Un adevăr pentru un adevăr, un secret pentru un secret, până când simţi că ţii în mâinile tale destul din viaţa mea încât să ai încredere în mine cu tot sufletul.

Laurie ar fi murit de râs – sau de supărare – la auzul unui asemenea lucru, din moment ce el nu-i spusese fratelui său aproape nimic din viaţa petrecută din Europa. Dar voia să păstreze acea inocenţă pe care Laurence încă reuşea să o aibă, dar pe care Portsman o pierduse cu mulţi ani în urmă. Şi ar fi fost frumos să aibă pe cineva în care să creadă – dacă putea să aibă încredere în ea.

Cu siguranţă, avea să fie ca un dans. Amândoi ştiau paşii, dar nu ştiau unde se încheiau. Şi aşa neliniştit cum îl făcea să se simtă, totul se părea şi mai captivant, şi mai interesant. Şi mai excitant. Dacă ea era de acord.

– Ei bine? sugeră el după o clipă.

Emily îşi drese glasul.

– Aş vrea un timp să mă gândesc.

La naiba!

– Foarte bine. Nu te pot învinovăţi pentru asta.

– Da, recunosc că nu mă deranjează să petrec mai mult timp în compania ta. Dar, dacă din clipa asta mă minţi cu ceva – ochelarii tăi, bastonul tău, orice –, înţelegerea dintre noi se încheie.

El întinse mâna exact aşa cum făcuse ea mai devreme.

– De acord.

Ea îi apucă degetele şi le scutură.

– De acord.

Emily ştia că fusese norocoasă. Dacă Westfall fusese hotărât să o predea lui Ebberling, nu era sigură că putea să scape de el. Oricum, nu fără să-l omoare... Şi începea să-şi dea seama că acel conte de Westfall era mai înspăimântător decât crezuse ea prima dată.

Fiind de acord cu micul lui exerciţiu de împărtăşit secrete, ea câştigă puţin timp, dar pentru ce? De îndată ce el o ducea înapoia la Tantal, putea să-şi adune lucrurile, să-i ceară lui Lord Haybury partea ei din banii pe care îi investise şi să plece. Dacă putea să ajungă până la Brighton şi să cumpere un bilet pe o corabie, Ebberling avea să nu o mai găsească niciodată în America. Îl privi iar în treacăt pe Nathaniel, care stătea cu picioarele încrucişate în faţa ei. Ebberling putea să nu aibă nici o idee despre cum să o prindă, dar nu putea să spună acelaşi lucru despre bărbatul care îşi mânca prânzul împreună cu ea.

Apoi, exista acel gând ciudat pe care îl avusese când îi scuturase mâna, că ar fi fost plăcut să poată avea încredere în cineva. Într-o lume perfectă, Nate Stokes s-ar fi luptat eroic să o apere, să o protejeze de Ebberling, şi ar fi dovedit că era la fel de rafinat în comportament pe cât era în înfăţişare. Dar experienţa îi spunea că era doar o prostie.

– A trimis Ebberling pe altcineva după tine? întrebă el, întrerupând pe moment cântecul păsărilor și orăcăitul broaștelor ce veneau dinspre pârâu și pădurea de lângă ei.

– Nu știu. Am crezut că a trimis, dar totul a fost atât de liniștit până acum, încât am început să cred că s-a convins că eram deja moartă. Ea își înclină capul. Ți-a dat vreun motiv pentru că te-a angajat acum?

– Se recăsătorește.

Fu cuprinsă de disperare.

– Sărmana fată!

Cumva, nu se gândise niciodată că, de îndată ce un bărbat își omora propria soție, putea să caute alta. Asta explica de ce începuse totuși căutarea ei. Căsătoria lui urma să apară în ziare, în paginile dedicate înaltei societăți, pe buzele tuturor din Anglia. Dacă avea de gând vreodată să iasă din umbră, acum trebuia să se întâmple.

Totuși, avea de gând să iasă din umbră? Putea să o coste propria viață sau libertatea. Până la urmă, nu era sigură că putea să aibă încredere în bărbatul care acum îi studia chipul. Iar Ebberling ar fi putut să angajeze mai mulți spioni, nu doar un singur om. Dacă stătea ascunsă și se întâmpla ceva cu noua soție a lui Ebberling, era greșeala ei.

– Te simți vinovată, declară el. Pentru prima soție sau pentru posibila soartă a celei de-a doua?

– Îmi plăcea mai mult când mă gândeam că ai nevoie de ochelari, răspunse ea ștrengărește. Nu păreai atât de ager.

– Asta era intenția. Lumina ochilor verzi coborî spre jacheta prea mare care era trasă peste sânii ei. Te-a amenințat că te omoară?

– Nu i-am dat ocazia. De ce?

– Pentru că nu arăți ca o femeie ce întinde coarda, atâta tot. Desigur, majordomul lui și jumătate din personal

au spus că erai o snoabă cu nasul pe sus, iar eu oricum nu văd asta.

El vorbise cu personalul lui Ebberling. O trecu un fior, în ciuda hainei călduroase care avea parfumul lui și a pielii, parfumul unei zilei călduroase și însorite.

– Eram... foarte mândră pe vremea aceea, cred.

El oftă – era al naibii de frumos în cămașă și în vestă, dar mai periculos decât un demon.

– Am crezut că suntem cinstiți, Portsman.

Emily se încruntă.

– Te consider enervant. Ți-am spus că nu mai discut despre perioada dinaintea angajării mele la Ebberling, așa că lasă-mă!

– Cred că ești o enigmă, răspunse el, golindu-și paharul și punându-l deoparte. Se pare că nu pot să mă opresc din a te descifra.

– Ei bine, încetează. Iar tu nu mi-ai spus nimic despre tine, Westfall. Vorbește-mi despre oamenii pe care i-ai trădat în numele datoriei. Asta m-ar ajuta să mă hotărăsc dacă pot să am încredere în tine sau nu.

Nathaniel se sprijini în mâini și în genunchi, apoi se întinse să-i prindă un picior și să-l tragă spre el. Ea dădu din mâini și din picioare, dar, înainte să-și dea seama, se trezi întinsă pe spate, privind cum silueta lui se contura nedeslușit deasupra ei.

– I-am trădat aproape pe toți pe care i-am întâlnit vreodată, totul în numele datoriei, spuse el cu voce scăzută, răgușită, aplecându-se ca să descheie jacheta care o acoperea. De când am părăsit serviciul, se pare că am trădat încrederea unui singur bărbat.

– Ebberling, șopti ea.

El coborî capul, prinse un sân în gură, îi dezmierdă sfârcul cu buzele, limba și dinții. Emily răsuflă întretăiat, își trecu mâinile prin părul lui castaniu ciufulit și se arcui spre el. De aceea încă era o femeie liberă? Pentru că el o dorea? Părea un lucru logic, din moment ce era

deja pe jumătate convinsă să-i spună totul și nu putea să găsească nici un motiv să facă asta în afară de faptul că nu putea să alunge din gândurile ei senzația dată de mâinile, trupul și greutatea lui, de culoarea ochilor sau de sunetul vocii lui. Era ridicol și amețitor în același timp.

Ea nu avusese niciodată încredere în alt bărbat cu care fusese; doar hotărâse cum putea să-i prostească. Nate Stokes, așa cum își spunea el, știa când ea mințea doar uitându-se la fața ei. Era periculos, iar el aflase despre ea mai multe decât știa chiar Jenny. Ceea ce trebuia să facă era să fugă și să găsească alt loc în care să se ascundă. Imediat.

În schimb, ea se întinse spre el ca să-i descheie vesta, împingându-i brațele până când el se ridică puțin ca să și-o scoată. Își dădu cămașa peste cap, aruncând-o undeva în spatele lor, apoi îi cuprinse gura într-un sărut fierbinte. Și când se gândea că evitase sărutul pentru că părea prea intim, pentru că nu-i plăcea ideea de a săruta bărbații pe care ea îi mințea! Dar ea nu-l mințea pe Westfall.

Coborând mâinile și mai jos, ea îi deschise pantalonii și îi împinse peste coapse. El își scosese deja cizmele, așa că îi luă doar o clipă ca să iasă din pantalonii din piele de căprioară. Mădularul lui o apăsa pe interiorul coapselor, puternic și plin. Emily își arcui coapsele, deschizându-le spre el și, fără să se ridice de pe ea, el se cufundă înăuntrul ei.

Ea închise ochii sub efectul senzației înflăcărate, de plenitudine. Dumnezeule mare, ce făcea, avea încredere într-un bărbat care mințise pentru o carieră? Dar ea avea încredere în el. Sau cel puțin avea încredere că în ziua aceea se putea întoarce în siguranță la Tantal. Mâine... era mâine.

El o pătrunse iar și iar, amândoi rămânând fără răsuflare și fiind atât de excitați încât aproape că îi durea. Ea atinse nebunește culmile plăcerii, sufocându-și extaziată

geamătul în umărul lui înainte să-şi aducă aminte că nu erau în cămăruţa cu ziduri groase şi cu vecini apropiaţi şi că doar broaştele, păsările şi iepurii puteau să-i audă. El se împinse mai tare şi mai repede înăuntrul ei, iar Emily îşi înfipse degetele în umerii lui, cu privirile aţintite unul la celălalt. Cum putea ea să se fi gândit vreodată că el era plictisitor şi cu capul în nori? Oamenii vedeau ce voiau - ce se aşteptau, bănuia ea. Iar acum îl vedea atât de puternic, de tare şi de inteligent, şi poate fiind cea mai bună, ultima şi singura ei speranţă.

- Westfall, aşteaptă! rosti ea, simţindu-l încordat pe ea.

- Ştiu.

În ultimul moment, el se trase înapoi, revărsându-şi sământa peste pântec şi îşi îngropă faţa în gâtul ei.

Vreme îndelungată, rămaseră acolo, cu mâinile şi picioarele împletite, neputând spune unde se termina unul şi unde începea celălalt. Pentru prima dată după foarte mult timp, ea se simţea în siguranţă. Şi mulţumită. Şi... Nu, nu fericită, dar cu speranţă. Şi ceva mai mult, ceva ce nu putea să numească. Nu avea să dureze, dar pentru câteva secunde era atât de bine! Îi sărută urechea şi îşi trecu uşor degetele prin părul lui des.

Uşor, el se ridică pe braţe ca să o privească.

- Ei bine, probabil că nu o să conteze, murmură el cu un rânjet ciudat pe buze, dar îmi cer scuze.

Bănuiala o cuprinse din nou.

- Pentru ce?

- Pentru asta.

El se îndreptă, îşi strecură braţele pe sub coapsele şi umerii ei şi o ridică. În picioare şi cu ea în braţe, Nathaniel merse unde pârâul se lărgea şi se adâncea şi...

- Să nu îndrăzneşti! ţipă ea, apucându-l de umeri.

În loc să o arunce, el se lăsă în faţă, scufundându-se în apa rece şi limpede cu ea în braţe. Un peşte sări pe lângă faţa ei, atingându-i uşor nasul cu coada.

- Dumnezeul mare, ce rece este! scoase el un scrâşnet şi râse.

– M-a lovit un peşte! exclamă ea şi îl stropi când reuşi să vadă din nou.

Emily deschise gura să-l înjure, dar imaginea taliei lui cufundate în apă, cu pârâiaşe curgând din părul lui peste faţă şi piept, era prea magnifică ca să se plângă de ceva. Îi zâmbi înapoi.

– Să încerc să-l prind? Drept pedeapsă, am putea să-l frigem pentru cină.

– Prostii! Cu greu pot să-l învinovăţesc după ce sărmanii lui ochi de peşte au văzut ceva căzând din cer.

– Destul de adevărat. Chicotind încă, cu pielea de găină pe braţe, el se aplecă şi desprinse acele şi frunzele din părul ei. Cu ce te vopseşti ca să obţii culoarea asta? întrebă el, spălând murdăria lăsată de părul ciufulit de pe ochi.

– Henna şi ceai foarte concentrat, răspunse ea. Am început doar cu henna, dar se schimba într-o nuanţă teribilă de portocaliu. Ceaiul îl întunecă spre o culoare mai credibilă.

– Este o culoare drăguţă. Castan sau lemn de tec.

– Astea măcar sunt culori de lemn, răspunse ea, stropindu-l din nou. O doamnă preferă ca părul ei să fie comparat cu lumina soarelui sau cu frunzele de toamnă.

– Atunci, frunze de toamnă, spuse el, trecându-şi uşurel ambele degete mari peste sfârcurile ei ca nişte boboci. Ţi-e frig, iubito?

– Ţie nu-ţi este? Ea se întinse pe sub apă spre mădularul lui. Ah, da, îţi este. Sărmanul...

Un zâmbet ştrengăresc îndulci grimasa lui bruscă.

– Eşti o femeie afurisită, Portsman.

– Ha! Nu eu sunt cea care ne-a aruncat în apă.

Înainte să înceapă să tremure, ea păşi pe o piatră roasă de apă şi se urcă înapoi pe mal. Nathaniel o urmă, păşind desculţ, gol şi aproape fără suflare pe pătura de picnic. El aruncă resturile mesei lor în coş, trase pătura şi o înfăşură în jurul umerilor ei.

Era destul de galant din partea lui, dar ea avea o idee mai bună. Deschise pătura, păşi în faţă şi îl înfăşură şi pe el, la fel de bine. Pielea lui peste pielea ei era rece, dar senzaţia de piele de găină nu era pricinuită în totalitate de frig. Oricât de mult descifrase el despre ea, orice percepţii părea să aibă în fiecare clipă despre caracterul, gândurile şi trecutul ei, era un bărbat tentant şi excitat, iar ea se bucura de compania lui. Mai mult decât părea să fie înţelept sau prudent.

Nate o lăsă pe Emily în faţa uşii principale a clubului Tantal. Ar fi preferat să o însoţească în siguranţă prin uşa aceea, înapoi în zona angajaţilor şi în camera ei, dar atunci n-ar fi putut rezista să nu-i scoată hainele şi să nu o posede din nou. Ceea ce n-ar fi fost atât de teribil dacă nu ar fi posedat-o deja de două ori, dacă nu se lăsa întunericul şi dacă nu avea detalii spinoase la care să se gândească.

Iar dacă el descoperise un lucru, acela era faptul că gândirea limpede şi Emily Portsman nu puteau fi amestecate. Când ea acceptase a doua ieşire, el se gândise fie că ea avea de gând să-şi recunoască identitatea, fie că el putea să folosească acea ocazie ca să obţină prin linguşeli adevărul de la ea.

În schimb, îi spusese că ştia despre el că era spion, iar el ripostase prosteşte rostind numele ei. Sau mai degrabă numele pe care îl avusese în timp ce era în serviciul lui Lord Ebberling. Nu credea că Rachel Newbury era numele ei adevărat mai mult decât era Emily Portsman. Aşadar, cine naiba era? Şi ce avea de gând să facă cu ea?

Nu găsise răspunsul la nici una dintre întrebări în momentul când ajunse la reşedinţa Teryl şi lăsă faetonul şi caii cu Clark, şeful rândaşilor. Oricât de mult iubea o enigmă bună, acum păreau trei sau patru. Şi nu avea toate piesele nici măcar pentru una.

– Ai o frunză pe fund, anunţă Laurence în timp ce intră în dormitorul lui Nate.

– Când domnul şi stăpânul casei îşi schimbă hainele în camerele lui private, tu ar trebui să baţi la uşă şi să anunţi înainte să dai buzna, ripostă Nathaniel, ştergându-şi partea din spate înainte să îmbrace pantaloni curaţi şi uscaţi.

– Am încercat aceeaşi replică cu directorul meu când a intrat furtunos în camera mea de la Oxford, spuse fratele lui cu blândeţe, luând loc la fereastră. Doar că eu am spus *fratele unui conte,* nu domn şi stăpân.

– Îmi închipui că nu ţi-a fost mai de folos decât mi-a fost mie acum, răspunse Nate, trăgând pe el o cămaşă, dar pe care o lăsă scoasă din pantaloni. Nu avea în plan să meargă pe undeva pe seară şi putea foarte bine să fie comod măcar o dată. Ai mâncat?

– Te-am aşteptat.

– Atunci, spune-i lui Garvey să aducă cina în camera de biliard.

– Desigur. Laurence deschise larg uşa şi-l chemă pe majordom, apoi îşi reluă locul în timp ce Nate se duse desculţ să-şi pieptene părul umed şi ciufulit. Ai zgârieturi pe spate.

– Da, ştiu.

– Ai făcut sex.

– Da.

– Cu o femeie.

Nate privi în treacăt imaginea reflectată a fratelui său în oglinda din garderobă.

– Şi ai făcut ceva folositor azi? întrebă el ca să schimbe subiectul.

– L-am luat la o plimbare călare pe tânărul George, dacă vrei să ştii.

Vestea îl surprinse.

– Ai făcut-o? Doar tu şi micul viconte?

– Şi unul dintre grăjdarii lui Ebberling. Sunt pe jumătate convins că până la urmă o să schimb numele lui Dragon în Dandelion. Oricum, sărăcuţul crede că ăsta este numele lui. George trebuie să-l fi spus de o sută de ori.

Nate ştia cum se simţea calul. Erau zile când el nu-şi amintea propriul nume, şi fuseseră atât de multe!

– Aţi discutat despre ceva interesant?

Fratele lui înaintă pe coridor spre camera de biliard din spatele casei.

– Da, este interesant pentru un băiat de opt ani. Derby, vânătoarea de vulpi, mumiile de la muzeu, războiul şi mai ales orice despre insecte.

Cu câteva luni înainte, Nathaniel ar fi făcut câteva comentarii despre faptul că băiatul şi fratele lui aveau ceva în comun. Totuşi, mai târziu, el şi Laurie se înţeleseseră bine. Îşi exclusese familia din viaţa lui pentru siguranţa lor, iar când venise timpul să se întoarcă, habar nu avusese cum să se descurce cu un băiat de 16 ani. Nu se putea ca totul să fie doar despre logică şi fapte, dar nu reuşise să facă asta cu trei ani în urmă. Acum lucrurile se schimbaseră – sau începuseră să se schimbe –, în parte din cauza unei femei deştepte care căuta să se salveze.

– Ţi-a mai destăinuit ceva despre guvernanta lui? întrebă el, scoţând un tac de biliard din raftul de pe perete şi aruncându-l spre fratele lui.

– Mai multe chiar. O urăşte pentru că tatăl lui i-a spus că ea a omorât-o pe mama lui. Repetă mereu asta – „tatăl meu a spus". Iar în rest, tot ce spune despre ea îmi arată că o adora pe domnişoara Newbury.

Cu o încuviinţare din cap, Nate lovi bilele de biliard. Cu toate că Portsman nu-i spusese nimic important despre crimă, el ştia că ea văzuse sau auzise că Ebberling îşi omorâse soţia. Comentariile tânărului George doar susţineau asta; băiatul ştia ce îi spusese tatăl lui şi o repetase de atâtea ori încât vorbea despre ce învăţase pe de rost nu pentru că simţea asta.

– Ai descoperit ceva mai mult? continuă Laurie. Sau ai fost ocupat?

Nu era sigur că voia să admită că o găsise pe Rachel Newbury. În primul rând, nu-i mai oferea justificarea de a se duce să o vadă din nou cu pretextul că era pe urmele ei. În al doilea rând, însemna că trebuia să decidă ce avea de gând să facă în continuare.

Intenționa să aranjeze un picnic, două sau trei cu Portsman, să o ducă prin Londra, unde ea fusese prea speriată să se aventureze în ultimii trei ani, pentru că el putea să îi ofere siguranță. Voia să discute cu ea, să descopere nu doar ce știa despre crimă, ci pur și simplu despre... ea. Începea să-și dea seama că nu îl fascinau doar secretele ei, ci femeia însăși.

În trecut, ar fi fost ceva periculos. La naiba, mai mult ca sigur ar fi însemnat propria lui moarte! Un spion învăța ce era nevoie ca să-și îndeplinească misiunile ce îi erau încredințate, apoi să treacă la următoarea misiune. Și deseori însemna să o ucidă pe chiar persoana care tocmai avusese încredere în el. Faptul că se familiariza cu acea persoană, începând să-i aprecieze inteligența și compania, nu făcea decât ca misiunea să fie mai dificilă. Îl făcea să ezite, iar asta însemna moarte.

– Nate, ți-a luat foc părul.

El clipi și se uită peste masă la Laurence.

– Scuzele mele. Mă gândeam.

– Păreai trist.

– Nu sunt niciodată trist. Tristețea nu este logică, spuse el absent, și se aplecă peste masă gata să lovească. Bilele se ciocniră una de alta și se rostogoliră fără probleme de-a lungul catifelei verzi care acoperea masa. Nu era trist; tristețea însemna că regreta ce făcuse în toată viața lui. Și se descurcase bine nu numai pentru sine, ci și pentru Anglia. Wellington îi spusese asta, când îl invitase să cineze la reședința Welsley și îi mulțumise personal pentru serviciile lui. El nu avusese niciodată

o medalie sau un buton strălucitor pe uniformă, dar își făcuse datoria. Și își făcuse treaba bine.

– Așadar, ce femeie ai vizitat? continuă fratele lui, care lovi și apoi înjură. Pe drăguța cu ochii căprui de la Tantal? Emily Portsman?

Nate se îndreptă de spate.

– Nu vorbi despre ea.

Expresia lui Laurence se înăspri, iar o încruntare familiară îi ridă fruntea.

– Atunci am ajuns din nou aici? răbufni el. Ți-am făcut un serviciu sau două și apoi sunt iar inutil?

Pentru un moment lung, Nathaniel se uită la fratele lui. Îi separau zece ani, prea mult pentru ei să fi fost prieteni în copilărie. Iar dacă nu avea grijă, putea pierde acea ocazie acum, când erau amândoi maturi. Făcu o pauză.

– Dacă există un singur om în toată lumea în care să am încredere, Laurie, acela ești tu, spuse el încet, apoi trebui să se oprească când Garvey ciocăni la ușă ca să le aducă cina.

De îndată ce rămaseră iar singuri, el îi făcu semn fratelui său să ia loc la mica masă de scris și apoi se așeză pe locul din fața lui. Două platouri cu rață prăjită în sos de portocale, acoperită cu multă ceapă, morcovi și praz, ce acopereau întreaga farfurie. Încredere. Încrederea era cel mai dificil lucru din lume pentru că însemna să iei o decizie.

– Am găsit-o pe Rachel Newbury, continuă el, încuviințând din cap când Laurie ridică sticla.

– Ai găsit-o? Unde este? I-ai predat-o lui Ebberling? George nu a spus nimic, dar...

– Nu cred că ea a omorât-o pe Lady Ebberling, îl întrerupse el, luând o înghițitură din vinul roșu întunecat.

Laurie încuviință din cap.

– Nici eu nu sunt convins de asta. Este ciudat, dar din ceea ce am citit în notițele tale, toată lumea pare

să spună exact aceeaşi poveste. Chiar şi George. Prea se potriveşte.

– Mă bucur pentru tine, spuse Nate, înăbuşindu-şi propria nelinişte la gândul că fratele lui mai tânăr avea instincte de spion bun. „Niciodată." Asta nu trebuia să se întâmple niciodată. M-am gândit la fel. Problema este că am fost de acord să fac asta.

– Dă-i înapoi banii. Nu este ca şi cum ai nevoie de ei.

– Şi ce ar crede Lord Ebberling dacă fac asta? Este puţin prea devreme să recunosc eşecul şi, chiar dacă el acceptă că am eşuat, ar putea foarte bine să se răzgândească şi să angajeze pe altcineva.

Cineva căruia nu i-ar fi păsat dacă Portsman făcuse lucrul pentru care era acuzată. Cineva care avea să o îndepărteze de viaţa trăită în siguranţă pe care şi-o făcuse şi să o schimbe în viaţa unei criminale.

– Atunci să-l denunţăm noi pe Ebberling. Să-l dăm pe mâna celor de la Old Bailey sau Bow Street sau a altcuiva care se ocupă de bărbaţii care îşi omoară propriile soţii.

– Şi ca probă le dăm... ce?

– Mărturia lui Rachel Newbury.

– Ştim doar că este acuzată de crimă. Este ţapul ispăşitor al lui Ebberling sau a văzut ceva? Şi de ce ar lua cineva în considerare cuvântul ei, nu pe cel al marchizului? Se ascunde de trei ani, în timp ce el trăieşte liniştit, îşi creşte fiul şi plănuieşte să se însoare din nou.

Laurence se încruntă în timp ce mânca din carnea lui de raţă. Enigma nu-i răpise apetitul - doar avea 19 ani. Nimic nu-i răpea apetitul.

– Atunci ce o să facem?

– Nu ştiu.

Asta îl făcu să se înece pe fratele lui, dar Nate era ferm convins că o făcea doar pentru spectacol.

– *Tu* nu ştii? Nu te-am auzit să spui aşa ceva înainte.

– De obicei, nu fac asta. Am nevoie de timp ca să văd cum stau lucrurile.

– Şi ca să poţi să te culci cu Emily Ports... Ochii lui Laurie se făcură mari. Ea este, nu-i aşa? Ea este domnişoara Newbury! Dar cum ai făcut, când ai...

– Vorbeşte mai încet, la naiba! şuieră Nathaniel. Am încredere în tine, dar asta se termină aici!

– Dar...

– Am bănuit când m-a invitat la etaj după ce am pălăvrăgit puţin despre mine că sunt în căutarea cuiva. Asta nu însemna că era Rachel Newbury, dar m-a făcut să cred că ştia pe cineva sau că se ascundea. De acolo nu a fost greu să descopăr restul. Nu era chiar adevărat, dar motivele nu aveau importanţă. Ea a recunoscut azi în faţa mea.

– A spus că Ebberling şi-a omorât soţia?

– Nu direct. Nu are încredere în mine.

Asta îl făcu pe fratele lui să respire zgomotos.

– Nu pot să-mi imaginez de ce. Eşti atât de cald, romantic şi amabil!

Nate făcu o pauză. El nu era nimic din acele lucruri. Fusese cu ani în urmă. Dar când era în compania lui Portsman, şi le amintea. Uneori, putea să le simtă din nou. Poate că era motivul pentru care nu voia decât să-i arunce banii lui Ebberling în faţa lui încrezută. Părea un motiv foarte prost, dar nu putea scăpa de el. Sau de ea. Nu încă.

– În orice caz, am nevoie de mai multe informaţii înainte să acţionez, indiferent în ce direcţie decid să merg. Şi am nevoie ca tu să nu menţionezi niciodată numele lui Emily Portsman în prezenţa tânărului George sau a tatălui lui. Nu vreau ca privirea lui Ebberling să fie aţintită în direcţia ei.

– Destul de uşor. George nu m-a întrebat despre clubul Tantal. Nu cred că băieţii de opt ani sunt foarte interesaţi de fetele de la Tantal.

Nate zâmbi la comentariul acela.

– Tu ai fi fost dacă ar fi existat un asemenea lucru când aveai vârsta aia.

– Am fost întotdeauna înțelept, în ciuda vârstei mele, rosti Laurie coborând capul. Eu voiam să fiu ca tine.

O spusese cu timiditate și se îmbujorase, dar regretase cuvintele în momentul în care le spusese. Având în vedere de câte ori îl dojenise Nate pentru un asemenea lucru, era de înțeles.

– Eu la opt ani erau stupid și prost. Tu nu ești așa. Și intenționez să mă asigur că ai șanse și oportunități mai bune decât am avut eu.

– Iar eu îți mulțumesc pentru asta, Nate. Serios. Laurie își amestecă legumele. O să mă întorc la Oxford când am permisiunea și o să-mi iau examenele la care am lipsit. Dar lasă-mă să te ajut mai întâi cu asta. Te rog!

– Într-un fel sau altul, o femeie a fost omorâtă, iar cineva a făcut asta. O să fie periculos.

Mama lor s-ar fi răsucit în mormânt numai dacă îl auzea că periclita calea senină a copilașului ei, dar, după cum descoperise Nate în ultimele două săptămâni și ceva, Laurence Michael Stokes nu mai era un copilaș. Era un bărbat tânăr, cu calități de gentleman mai bune decât ale fratelui mai mare.

– Îți dai seama de asta, nu-i așa?

– Da, îmi dau seama. Vreau totuși să te ajut. Ești fratele meu.

Nathaniel oftă.

– Și îmi cer iertare pentru asta. Foarte bine. Am în minte câteva misiuni pentru tine. Și ar trebui să o întâlnești din nou pe Emily Portsman. Poate că o să aibă mai multă încredere în tine decât în mine.

Pentru moment, încercă să ignore felul în care rostise cuvintele acelea, fiindcă, în glumă sau nu, îl făceau să pară gelos. Ce nu putea să ignore era faptul că voia să o ajute, să o salveze, să-i permită să trăiască o viață la care

ea tânjise atât de mult, cu mulţi ani înainte să se angajeze la Lord şi Lady Ebberling.

capitolul 10

Emily nu dormise nici o clipă cu o noapte în urmă. În schimb, stătuse şi privise afară pe fereastra ei mică, în timp ce Lily sforăise încet în cel de-al doilea pat, în spatele ei, şi se gândise la opţiunile ei foarte limitate.

Westfall – Nate, pentru că aşa se potrivea mai bine în gândurile ei, indiferent cum voia să-i spună – o rugase să nu fugă. Desigur, acela nu era motivul pentru care, când se iviră zorile, ea încă stătea pe scaunul ei între pereţii de la clubul Tantal. Rămase pentru că se simţea în siguranţă acolo şi pentru că o plecare fără un plan nu-i fusese niciodată de prea mare ajutor.

Măcar putea să-l roage pe Lord Haybury să o ajute să retragă o sumă mare din contul ei de la Banca Angliei şi să obţină o hârtie cu scrisul lui de mână care să-i permită să o facă ea însăşi oriunde din ţară. Marchizul păruse să înţeleagă şovăiala ei de a părăsi incinta clubului chiar şi pentru a deschide un cont şi, de aceea, o făcuse el, dar marchizul nu avea să fugă cu ea. Dacă pleca.

Singura concluzie la care ajunsese era că avea nevoie să discute cu Diane şi cu Jenny. Le făcuse o promisiune şi venise vremea să se ţină de cuvânt.

– Ai stat acolo toată noaptea? întrebă Lily somnoroasă, când Jenny bătu la uşa lor ca să anunţe că era timpul pentru tura de dimineaţă.

– Nu, minţi Emily. M-am trezit cu puţin timp în urmă.

Fiica drăguţă a unui înalt reprezentant al bisericii şi a fiicei unui baron, Lily Banks venise la club cu doar câteva luni înainte. Cu zâmbetul ei tăcut şi firea caldă, Emily o plăcuse imediat şi hotărâse că, dacă împărţea camera cu micuţa cu părul negru, era mult mai bine

decât să o suporte pe Lucille Hampton cu sporovăiala ei neîncetată.

Când Sophia White, fiica nelegitimă a ducelui de Hennessy și a cameristei soției lui, venise la Tantal chiar înainte de inaugurarea clubului, Londra fusese scandalizată. Acum că dulcea Sophia se căsătorise cu ducele de Greaves, orice tânără lady născută în afara mariajului unui lord, diplomat, membru al clerului sau ofițer de rang înalt apărea la ușa din spate a clubului.

Oricum, nu li se permitea tuturor să intre. Indiferent câtă empatie avea Diane față de problemele lor diferite, Tantal era pe primul loc. Dacă nu erau în stare să citească și să scrie, dacă nu purtau o conversație plăcută sau nu aveau minte, dacă nu erau tinere și drăguțe, dacă nu puteau măcar să gătească ori să spele rufe, nu puteau să devină fete la Tantal.

Ea însăși fusese cel puțin la fel de norocoasă ca Lily, pentru că venise la Tantal pe vremea când era încă în construcție. Diane, Lady Cameron, angajase tinere femei disperate și îl rugase pe scandalosul și necurat de frumosul Lord Haybury să le învețe tot ce știa el despre pariuri. Reședința Adam fusese plină de bărbați care construiseră, dărâmaseră tot interiorul din fața vechiului conac ca să transforme salonul în sală de jocuri și să facă din camera de zi sală de mese gata să primească cincizeci de lorzi.

Fusese un haos, iar când Emily refuzase să menționeze numele angajatorului anterior, fusese sigură că Diane avea să-i închidă ușa în nas. În schimb, o rugase doar să promită un singur lucru, iar ea făcuse întocmai. Iar acum venise timpul să-și țină cuvântul.

O lăsă pe Lily să se îmbrace pentru tura de dimineață din sala principală de jocuri și se duse să o găsească pe Jenny. Genevieve Martine se întorsese de pe continent odată cu Diane, iar cele două doamne erau prietene din copilărie. Orice știa una dintre ele, cealaltă afla cât

de curând, dar Emily bănuia că Jenny nu-i spusese lui Diane tot ce o privea.

Din fericire sau nu, le găsi pe ambele femei împreună cu soțul lui Diane, Lord Haybury, pe culoarul privat care dădea spre toate camerele clubului din partea de est a clădirii. Vorbeau încet și nici unul dintre ei nu părea prea mulțumit. Lipsea chiar și strălucirea cinică din ochii lui Haybury.

Când Diane o zări apropiindu-se, marchiza se îndepărtă de cei doi.

– Emily, spuse ea și mai încet decât vorbise în culoarul privat. Tocmai mă pregăteam să trimit după tine.

– Ce s-a întâmplat?

Primul ei gând, ca întotdeauna când ceva stătea să afecteze clubul, fu că Lord Ebberling sosise la ușa principală ca să o aresteze sau ca să o târască undeva departe. Al doilea fu că se întâmplase ceva grav cu Westfall, iar acel gând o tulbură mai mult decât trebuia. Până la urmă, el știa. Și astfel fusese prins la mijloc.

– Lord Hemfell a adus un oaspete cu el la micul dejun în dimineața asta, răspunse Diane, în timp ce Jenny și Haybury li se alăturară. Este...

– Este Ebberling, încheie Emily în locul ei.

Un fior îi coborî pe spate, dar se ținu pe picioare. Doar o ușă subțire și neîncuiată o separa de Peter Velton, marchizul de Ebberling. Dar el lua micul dejun, nu știa că ea era acolo. Își repetă asta cu fiecare bătaie a inimii, ca un fel de rugăciune. *Nu știa* că ea era acolo.

Și dacă se înșelase în privința lui Nate? Dacă îi spusese să nu fugă doar ca să plece călare și să-l informeze pe Ebberling unde să o găsească? Nu, n-ar fi făcut un asemenea lucru. Îl privise în ochi și, chiar dacă el era cel mai bun mincinos din lume, un spion profesionist foarte priceput, ea ar fi sesizat ceva dacă ar fi avut de gând să o trădeze. Tot ce putea să vadă când își imagina fața și vocea lui erau zâmbetul discret și senzual

şi sentimentul de speranţă când îi spusese să rămână la club. Nu. Ebberling nu ştia că ea era acolo. *Nu ştia.*

– Se pare că suntem singurii care ştiu că ar trebui să fim atenţi, rosti Haybury, iar tu n-ai leşinat, ceea ce este bine.

– Oricum, nu încă, zise ea, reuşind să schiţeze un zâmbet. Totuşi, trebuie să vorbesc cu voi trei. Acum, mai mult ca niciodată.

Cu o încuviinţare din cap, Diane îi făcu un semn spre partea opusă a coridorului care ducea înapoi în zona angajaţilor din club, până în aripa privată de la reşedinţa Adam.

– Ne pregăteam să ne aşezăm la micul dejun când Grace a trimis vorbă că a venit Ebberling. Vino lângă noi!

Emily nu ştia câtă poftă de mâncare mai putea să aibă, dar aprecie invitaţia. De îndată ce aveau să afle câte probleme putea să le aducă, era posibil să fie ultima masă pe care să o mănânce sub acoperişul clubului Tantal.

– Vă mulţumesc.

O uimise întotdeauna că, oricât de ocupată era partea din faţă a reşedinţei Adam, cu sălile de jocuri şi cu mese, partea din spate a casei putea să rămână calmă şi liniştită. Lord şi Lady Haybury locuiau acolo aproape tot anul, chiar dacă se spunea că Haybury Park din Devon era una dintre cele mai splendide case din Anglia. Şi Jenny Martine avea camerele ei private acolo, la ultimul etaj. Tot restul personalului clubului Tantal, cu excepţia rândaşilor care locuiau deasupra grajdurilor, stăteau la etajul trei, deasupra clubului.

În ziua aceea, reşedinţa Adam părea prea liniştită, ca şi cum casa îşi ţinea răsuflarea şi o aştepta pe ea să înceapă să dea foc la draperii. Totuşi, era un nonsens: trebuia să plece înainte să aducă prejudicii acelei case şi oricui locuia în ea. Dacă nu pentru altceva, le era datoare cu liniştea şi pacea.

– Ce vrei să ne spui? întrebă Diane, în timp ce îşi aleseră mâncarea de pe un bufet şi se aşezară în jurul mesei mici de mic dejun.

Emily trase tremurător aer în piept.

– V-am promis că, dacă necazurile mele din trecut devin necazurile mele din prezent, vă spun.

Marchiza încuviinţă din cap.

– Ne-ai spus că voiai să-l eviţi pe Ebberling.

– Am fost angajată în casa lui, ca guvernantă a fiului său, George. Emily îşi fixă privirea pe feliile de şuncă din farfurie. Drept Rachel Newbury... Eu... El mă caută de peste trei ani. Mă acuză de uciderea lui Lady Ebberling. N-am făcut un asemenea lucru, dar asta nu o să conteze dacă află că sunt aici. O să vină autorităţile, o să fie arestări şi voi aţi putea fi acuzaţi de adăpostirea mea aici.

– Atunci cel mai bine este să nu ştie că eşti aici, spuse Diane după o clipă, luând o înghiţitură de ceai.

„Ei ştiau", îşi zise Emily, cu inima bătând nebuneşte. Ei ştiau deja cine era. O privi în treacăt pe Jenny şi o văzu punând sare pe ouă.

– Dar nu v-am spus niciodată cine sunt sau de unde am venit, izbucni ea.

– Ai spus că ai lucrat ca guvernantă, răspunse şefa ei cu voce blândă. De îndată ce ne-ai spus numele lui Ebberling şi ne-am dat seama cât de hotărâtă erai să-l eviţi, nu era greu de ghicit restul, draga mea.

– Dar dacă aş fi făcut asta? Ce spune el că am făcut?

– Tocmai ai spus că n-ai făcut-o, îi răspunse de astădată Haybury. Şi, să nu te superi, dar n-ai reacţionat ca o criminală când ai auzit vestea că Ebberling era în Londra.

Vru să-l întrebe cum ar fi reacţionat o criminală la auzul veştii, dar apoi decise că nu voia să-i examineze faptele atât de îndeaproape. Dacă îşi schimbau părerea despre nevinovăţia ei, probabil nu mai avea şansa

de a fugi. În schimb, luă o înghițitură din sucul de portocale proaspăt stors, dorindu-și să fi fost whisky.

- Și Lord Westfall știe cine sunt. Ebberling l-a angajat ca să mă găsească.

Cuvintele acelea îl făcură pe Haybury să se încrunte.

- Westfall? Sunt surprins că își amintește să-și lege lavaliera.

- Nu te lăsa păcălit de Westfall, interveni Jenny, vorbind pentru prima oară. Nu este ceea ce pare, ci mai degrabă e mai mult decât pare.

„Și chiar mai mult decât atât", adăugă Emily în gând. Cât de mult și ce însemna asta, habar nu avea. Ea anticipa și se temea să afle răspunsul la acele întrebări.

- Cum adică mai mult? întrebă marchizul, neexistând nimic amuzant în lumina ochilor lui cenușii.

- Toți avem secretele noastre, Haybury, spuse Jenny cu accentul ei ușor franțuzesc. Al lui este... similar cu al meu.

- Sim... începu Haybury și apoi blestemă. Eu ar trebui să fiu cel mai mare derbedeu de sub acest acoperiș, declară încruntat. Trebuie să încetați să ieșiți din rând.

- Poți să lupți pentru cine este cel mai obraznic mai târziu, interveni Diane, întinzându-se peste masă ca să-i strângă degetele lui Emily. Dar eu aș câștiga. Vreau să știu când ai aflat despre înțelegerea lui Westfall cu Ebberling și ce trebuie să facem cu el.

- L-am bănuit pe Nathaniel la scurt timp după ce l-am cunoscut. Emily întâlni privirea verde a lui Diane, așteptând să vadă blamul și dezaprobarea acolo unde le simțea și ea. Fusese atât de proastă, ispitind soarta prin insistența de a ști ce voia Westfall! Dacă ar fi păstrat distanța, n-ar fi aflat niciodată cine era ea - el spusese același lucru. Dar el era ca o flacără, iar ea o molie foarte ușor de atras de lumină. Dar ieri mi-a spus, adăugă ea.

– De asta este Ebberling aici? se ridică Haybury. Dacă poliţiştii sunt pe drum, trebuie să pleci, iar eu trebuie să arunc nişte oaspeţi afară pe uşa din spate.

Cuvintele lui aduseră lacrimi în ochii lui Emily. Acei oameni nu ştiuseră nimic despre ea în urmă trei ani, dar chiar şi acum, când nu le spusese mare lucru, încă îi luau apărarea. Familia pe care o găsise după ceea ce păruse o veşnicie. Iar acum risca să-i piardă din nou.

– Lord Westfall a spus că nu mă predă lui Ebberling. A zis că pot să am încredere în el. Aş vrea, însă ar însemna ca toţi să avem încredere în el. Nu cred că este bine. De asta am vrut să vorbesc cu voi de dimineaţă.

– Eu nu am încredere în nimeni, spuse Haybury, ducându-se la fereastra care dădea spre grădină şi venind înapoi. Cu atât mai puţin în cei care se autointitulează de încredere.

– Ei bine, nu avem de ce să criticăm dur oamenii fără un motiv întemeiat, cred că trebuie să aşteptăm să vedem ce se întâmplă, interveni Diane, urmărindu-şi soţul cu privirea. Nu-i aşa, Oliver?

– Nu depindea de noi, dar acum depinde, Diane? ripostă el, oprindu-se în faţa lui Emily.

– Vreţi să plec? Lucrurile ar fi mai uşoare pentru voi.

Ea refuză să plângă. Până la urmă, toţi îşi urmăreau propriul interes. Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile, iar ea nu putea să-i acuze pentru asta.

– Iubirea vieţii mele a hotărât că, oricât de mult adoră clubul Tantal, spuse Lord Haybury înainte ca Diane sau Jenny să apuce să răspundă, e mai important să-şi protejeze angajatele.

– Rămân alături de cei care stau lângă mine, completă Diane. Nu-ţi spun să stai sau să pleci, Emily, pentru că este decizia ta. Dar îţi spun că poţi să rămâi.

Putea să rămână. Era cel mai frumos lucru pe care cineva i-l spusese vreodată. Înghiţind în sec, încuviinţă din cap.

– Mi-ar plăcea să rămân. Cel puţin până când am o ideea mai clară despre ce pune la cale Westfall şi ce ştie Ebberling. Ea privi în treacăt spre Jenny şi înapoi la farfuria neatinsă cu micul dejun. Atât timp cât pot să continui să-mi câştig existenţa. N-o să stau degeaba şi să aştept să fiu plătită pentru asta.

– O grămadă de bărbaţi cu titluri nobiliare luptă pentru lucrul ăsta, spuse marchizul, zâmbind din nou, acum că fusese luată o decizie. Şi femeile la fel.

– Este opusul politicii adoptate aici. Cu un zâmbet, Diane împinse marginea farfuriei lui Emily. Mănâncă ceva! Cred că o să mergem să ne salutăm oaspeţii de dimineaţă. Ai câştigat pe bună dreptate tot ce ai, Emily. Nu mi-e teamă că o să continui să faci întocmai.

Lord şi Lady Haybury părăsiră camera, dar Jenny rămase în urmă şi se aşeză lângă ea. Emily nu era surprinsă că acum avea nevoie de supraveghere; dacă era descoperită, putea fi acuzată de crimă. Indiferent dacă o comisese sau nu, reputaţia clubului urma să fie afectată serios, dacă nu chiar distrusă. Existau oameni care vedeau Tantal ca pe o pacoste în peisajul din Mayfair, un cuib scandalos de nelegiuiri în mijlocul raiului celor cu sânge albastru. Acei oameni ar fi întâmpinat cu urale pretextul de a vedea clubul închis. Ea nu voia să se întâmple aşa ceva. Până la urmă, nu era singurul suflet disperat care îşi găsise refugiul acolo.

– Westfall a recunoscut din senin că te urmărea? întrebă Jenny după o clipă.

Emily mestecă şi înghiţi o felie de şuncă.

– Am încercat să-l scot din fire spunându-i că ştiam că a fost spion, recunoscu ea şi simţi că obrajii i se aprind în timp ce vorbea.

Sigur nu fusese una dintre ideile ei cele mai înţelepte, date fiind consecinţele. Dar măcar acum ştia cu siguranţă că Ebberling încă o căuta.

– Cum a reacţionat, pot să întreb?

– Prima dată a negat, apoi a vrut să ştie de unde am aflat. Nu-ţi face griji, i-am spus doar că o prietenă are cunoştinţă despre lucrurile astea.

Jenny încuviinţă din cap.

– Indiferent dacă te hotărăşti să ai încredere în el sau nu, mă aştept să dau cu ochii de el.

Nu suna foarte prietenos.

– Bănuia cine sunt de câteva zile, continuă ea. Şi ar fi putut cu uşurinţă să îi spună lui Ebberling unde să mă găsească sau chiar să mă ducă la el ieri. La gândul acela, fu străbătută din nou de un fior. Oricât de nebuneşti deveniseră lucrurile, trebuia doar să se gândească la asta ca să îşi dea seama că situaţia putea să se înrăutăţească. Nu a făcut-o, adăugă ea. Trebuie să-i recunosc meritul pentru asta.

– Poate, dar nu mi-a plăcut niciodată să-mi destăinui cuiva secretele, comentă domnişoara Martine. Le-ar da prea multă putere asupra mea.

– Chiar nu merit să fiu subiect de şantaj, Jenny.

– Ebberling merită, răspunse prietena ei cu fermitate. Ceea ce te-ar face un premiu sau o garanţie, depinde de ce ştii tu sau de ceea ce Stokes – Westfall – îi spune marchizului că ştii.

Emily se încruntă.

– El n-ar face asta.

– Draga mea, un spion o să facă totul ca să-şi încheie misiunea. Wellington nu a preţuit alt spion mai mult ca pe Nate Stokes.

Neliniştea supărătoare pe care cuvintele lui Jenny o treziseră la viaţă se adânci. Emily ştia ce însemnau; trebuia să părăsească Tantal. Să părăsească Londra şi chiar să fugă din Anglia. Ea făcuse aproape întocmai cu trei ani în urmă. Totuşi, în ziua în care avusese de gând să cumpere un bilet pentru America, văzuse un anunţ pentru tinere femei educate care doreau să lucreze

la un club de pariuri pentru bărbați. Păruse un semn ceresc și chiar fusese unul. Până acum.

– Vreau să vorbesc cu Nathaniel înainte să decid, se auzi rostind.

– O să auzi ce vrea el să auzi, Emily! Jenny se împinse de la masă și se ridică. Ce motiv pe lumea asta l-ar determina să-ți păstreze secretul? Bărbatul care l-a angajat este un lord, unul cu avere și influență. Tu îl lași să decidă dacă o să anunțe eșecul căutării tale sau dacă o să-l confrunte pe unul dintre ai lui cu o simplă fată de la Tantal care să-i susțină acuzațiile. Să fim raționale!

– Eu...

Se opri. Timp de zece ani, lăsase logica să-i conducă viața. Îi asigurase o educație, o poziție bună, apoi ce considerase că însemna a fi în siguranță. Nu avea nici un sens să abandoneze acea abordare. Jenny avea perfectă dreptate. Ea nu avea nimic să-i ofere lui Nate Stokes și chiar mai puțin contelui de Westfall. Era o fată de la Tantal, acuzată de furt și de crimă.

Dar tot voia să discute cu Nathaniel înainte de fugă.

– O să mă gândesc la ce ai spus.

– Bine. Urmează-mă! O să te conduc în camera ta.

Chiar dacă nimeni nu spusese direct că și Genevieve Martine fusese spioană, Emily era mai sigură de asta decât de orice altceva. Așa că primi cu brațele deschise compania lui Jenny, indiferent dacă era menită să o protejeze pe ea sau clubul Tantal.

Ajunsă în camera ei, închise și încuie ușa, apoi îngenunche și se întinse sub pat după o valiză ponosită pe care o ținea acolo. Înăuntru se aflau o sumă mică de bani, niște haine curate și câteva acte false. Le scoase și se uită prin ele. În America putea să fie Jane Halifax sau Mary Nexton; ambele fete aveau referințe bune de la familii importante și oneste pe care chiar ea le inventase. Isobel McQueen nu se potrivea; era numele ei inventat preferat, dar Isobel suna prea scoțian. Familiile

importante din America nu angajau pe cineva care venea direct din Highlands.

Cu un oftat, puse hârtiile la loc şi adăugă 20 de lire la fondurile ei. Apoi împinse valiza înapoi sub pat. Nu încă. Nu până când nu mai vorbea cu Nate o dată. Pentru că, indiferent ce îi spunea logica, avea încredere în Nathaniel Stokes. Şi, chiar mai important decât atât, voia să-l revadă. Oricum, nu din interes. Era ultima oară când prelua frâiele propriului destin.

Plantele de interior reprezentau una dintre cele mai inteligente invenţii din lume, decise Nate, în timp ce vărsă cu mare grijă o parte din conţinutul paharului în palmierul aflat în ghiveciul din spatele lui.

Erau lucruri drăguţe, ce ofereau un pic de verdeaţă într-o lume de oţel, ţesături şi lemn uscat, iar pe deasupra aveau pământul acela care putea să absoarbă zeci de pahare de lichior fără a divulga nici măcar un singur secret. În timp ce colegul lui de masă îl privi din nou, Nate coborî paharul aproape gol de la gură şi zâmbi.

– Mă acuzi pe mine, Henning, vorbi el tărăgănat, vărsând încă un pic de lichid din pahar, în timp ce aşeză paharul puţin mai apăsat. Nimeni nu este atât de norocos.

Francis Henning umplu din nou ambele pahare cu votca fină pe care Nate i-o ceruse lacheului de la White. Până şi vaporii erau ameţitori, dar după mielul gătit minunat şi plăcinta cu rinichi pe care le mâncase mai devreme, era mai treaz decât un judecător. Nu se putea spune acelaşi lucru despre domnul Henning, dar până la urmă acela era scopul.

– Nu, jur! răspunse Henning chicotind. Patru meciuri la rând, iar Ebberling a fost învingătorul în fiecare dintre ele. Şi cu mize astronomice, la naiba! Individul a plecat cu 2 000 de lire, şi noi, restul, am rămas într-o sărăcie lucie. Bunica aproape că mi-a înfundat urechile,

atât de tare a zbierat când i-am spus că am pierdut banii de chirie pentru o lună.

– A crezut cineva că Ebberling a influenţat direcţia jocului, ca să zic aşa? continuă Nate, învârtind o monedă între degete, apoi aruncă din nou o jumătate din pahar în clipa în care moneda îi distrase atenţia amicului său mult prea de beat.

– Am crezut că se putea, dar l-ar fi costat mai mult să mituiască boxerii ca să piardă decât să câştige pariind pe cei care au câştigat. Henning se încruntă. Sau invers.

– Ştiu ce vrei să spui.

Şi el ştia ce însemna. Ebberling ar fi pierdut ceva bani, dar preamărirea orgoliului său părea să fi meritat. Tot ce reţinuse despre marchizul de Ebberling dovedea nevoia lui de a fi admirat, chiar dacă trebuia să dea mită pentru asta.

Ascultă încă o oră de poveşti despre fiecare desfrânat şi escroc admirat de Henning, până când auzise fiecare zvon şi presupus adevăr ştiut despre Peter Velton înainte şi după ce devenise marchiz de Ebberling. Iar Henning era ultima lui sursă de informaţie – în decurs de o zi, cumpărase mai multe băuturi şi mese pentru colegii lui decât o făcuse în ultimii doi ani.

Nu era sigur dacă meritase sau nu. Dar avea confirmarea că instinctele lui în privinţa lui Ebberling erau peste măsură de precise. Bărbatul ar fi cheltuit oricât de dragul mândriei şi detesta să piardă. Să-l faci de râs pe marchiz era un păcat de moarte şi se plătea înzecit. Nathaniel se întrebă dacă răposata Lady Ebberling îl înşelase sau pur şi simplu îl învinsese pe soţul ei la o cursă de cai ori la un pariu pe două păsări care ar fi zburat mai sus într-un copac. Oricare dintre acelea i-ar fi putut provoca moartea.

Când termină discuţia cu realmente amuzantul Henning, îşi croi drum înapoi spre reşedinţa Teryl ca să se schimbe pentru seară.

– Bun venit acasă, milord! rosti Garvey, luându-i pălăria şi mănuşile. Stăpânul Laurence m-a rugat să vă informez că...

– Nate, unde naiba ai fost? răbufni fratele lui, sărind ultimele trepte ale scării.

– ... voia să vă vorbească, încheie majordomul.

– Mulţumesc, Garvey.

– Lasă asta! Laurence îl apucă de braţ pe Nate şi îl târî spre scări. Unde ai fost? repetă el mai tare.

– La muncă. Se eliberă din prinsoarea lui Laurie. A murit cineva dezbrăcat şi plin de sânge în salon?

– Poftim? Nu.

– Atunci spune simplu: „Nate aş vrea să vorbesc cu tine la etaj, dacă nu te superi", şi e foarte posibil să te urmez acolo pe propriile picioare.

Laurence se opri din mersul chinuit pe scări şi se întoarse cu faţa spre el. Respiră, ridicând şi coborând vizibil umerii şi se îndreptă de spate.

– Nate, aş vrea să vorbesc cu tine la etaj, dacă nu te superi, enunţă el.

– O, desigur! Ia-o înainte!

Înăbuşindu-şi un zâmbet, Nathaniel făcu un gest ca Laurence să o ia înainte.

Pe coridor, ei nu se îndreptară spre salon, ci spre biroul privat al lui Nate.

– Ai un simţ foarte ciudat despre ceea ce ar putea fi o urgenţă în gospodărie, rosti Laurie peste umăr. Un cadavru dezbrăcat? Dumnezeule, Nate, o să sperii servitorii!

– Nu credeam cu adevărat asta, replică Nathaniel, ignorând faptul că pentru câteva clipe gândise întocmai. Am încercat să te împiedic să leşini de emoţie, oricare ar fi fost lucrul pe care îl pui la cale.

– Nu vreau să pun nimic la cale. Şi ce am să-ţi spun este foarte important.

El ciocăni în uşa biroului, apoi o deschise fără să aştepte un răspuns.

Ignorând pentru o clipă că nimănui, nici măcar lui Laurie, nu îi era permis să intre în biroul lui privat fără permisiune, Nathaniel îl urmă pe fratele său. Apoi se opri brusc.

Emily Portsman stătea în spatele biroului, cu mâinile încrucişate cu grijă pe suprafaţa netedă din mahon roşu.

– Vezi? Este important.

Laurie încrucişă braţele la piept.

Nathaniel abia dacă îi mai acordă atenţie. Toată atenţia lui era îndreptată spre tânăra doamnă zveltă, cu păr castaniu şi bogat, care în clipa aceea îl privea lung cu nişte ochi de culoarea celei mai pure ciocolate. Golul dur, rece şi neliniştit pe care îl simţise în piept toată ziua dispăru.

– Laurie, pleacă! îi ceru el fără să-şi ia privirea de la ea.

– Poftim? Eu...

– Afară!

– Halal mod de a-mi mulţumi!

– Mulţumesc. Afară! Adu ceai!

Fratele lui păru că îşi pierde tot entuziasmul.

– Bine. Doar două ceşti, pentru că nimeni nu ştie că ea este aici, spuse el, şoptind ultimele cuvinte. Şi cu plăcere!

De îndată ce uşa se închise în urma lui, Nathaniel se întoarse şi o încuie.

– Bună, spuse el.

– Fratele tău ştie despre mine.

Vocea ei era ciudat de lineară. Era supărată, îşi dădu el seama.

– Este fratele meu. Am încredere în el.

Apucă unul dintre scaunele pentru lectură aflate sub fereastră, îl răsuci ca să stea faţă în faţă cu ea şi luă loc.

– Nu este fratele *meu*, iar eu nu am încredere în el. Este doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

– Este doar cu cinci ani mai tânăr decât tine. Ştie ce am fost încă de la început şi nu a scăpat nici un cuvânt nimănui. Secretul tău este păstrat în siguranţă. Se aplecă şi îşi puse ambele mâinile pe birou între ei. Acum ce nu este în regulă?

– Ebberling a luat micul dejun la Tantal azi-dimineaţă.

„La naiba!" Ceva sumbru şi înfierbântat îi învolbură stomacul. Se întinse şi îi prinse mâinile împreunate.

– Te-a văzut?

Portsman clătină din cap.

– Nu. Lord şi Lady Haybury l-au văzut primii şi m-au pus în gardă. Au crezut că poate tu l-ai trimis acolo. Haybury voia să te împuşte.

Nathaniel făcu ochii mici.

– Deci ei ştiu despre mine. Se pare că amândoi divulgăm secrete în toate părţile.

– Am încredere în ei.

Expresia ei era sfidătoare, provocându-l să o ia la întrebări, în ciuda faptului că şi ea îi făcuse exact acelaşi lucru. În loc să transforme acea întâlnire într-o luptă pentru a decide ai cui prieteni şi familie erau mai de încredere, el coborî capul. Erau alte întrebări pe care trebuia să i le pună.

– Foarte bine. Atunci Haybury este cel care ştia că am fost spion?

– Nu. Şi nu-ţi spun cine este.

– Ah. Pentru că ai încredere şi în acea persoană?

– Da. Acum...

– Cu preţul vieţii mele? o întrerupse el. Sau a fratelui meu?

– Tu eşti Nate Stokes spionul. Există alt spion care să nu ştie cine eşti?

– Eu nu am fost Nate Stokes spionul, scrâşni el, întărind strânsoarea pe mâinile ei. Pentru numele lui Dumnezeu, Portsman! Wellington şi superiorii mei direcţi ştiau. Şi eu, desigur. Au fost vremuri când a trebuit

să-mi amintesc că acela era numele meu. Pentru lumea întreagă eram Nate Stokes, un pierde-vară și un risipitor, căruia îi lipseau bunul-simț și patriotismul, care pleca din țară în timpul unui război și în căutarea unor cărți frumoase, vechi și voluminoase pe care să le cumpere și să le studieze. Pentru diverși oameni de interes pentru Anglia am fost John Cobbins, Adam Genning, Heathrow Parks, Mohammed Ziffari și mulți alții de care voiam doar să uit după ce am fost în pielea lor. Am avut cicatrice, bărbi, accente și limbi diferite, păr grizonant, negru sau blond și nume, mirosuri, grăsime și zgârciuri pe care mi le puneam și de care mă descotoroseam în fiecare săptămână, în fiecare oră – continuă el într-un iureș de cuvinte pe care voia să-l oprească, dar nu putea să o facă – și încă mă trezesc buimac în fiecare dimineață și trebuie să rămân acolo, să încerc să-mi amintesc cine sunt în ziua aceea. Ăsta am fost eu. Ăsta sunt eu!

Și gata cu păstratul secretelor față de ea! Le dezvăluise asemenea unui școlar la întâlnirea cu prima lui prostituată. Uitându-se la ea cu răsuflări întretăiate, îi dădu mâinile la o parte și se ridică în picioare. Avea nevoie de aer.

În timp ce păși furios spre fereastră și o deschise, își aruncă ochelarii în spate pe podea. Uneori, ura ochelarii aceia afurisiți la fel de mult cum simțea că avea nevoie de ei. Nate Stokes. Ei îi spuseseră că era Nate Stokes, iar el trebuia să-și amintească asta acum. Oricine ar fi fost în realitate, lumea ajunsese să-l cunoască drept distratul, stângaciul Nate Stokes, devenit din întâmplare conte de Westfall. Și așa era.

Se presupunea că mărturisirea era bună pentru suflet. Atrăgea de la sine un sentiment de ușurare și de eliberare sau prostii de genul acela. În mare parte, ceea ce simțea el în timp ce inspiră aerul din grădina lui, pe lângă parfumul de trandafiri amestecat cu mirosul bălegarului de la grajduri și orașul de dincolo, era frica. Îi spusese

totul. Iar acum viaţa lui întreagă se afla în mâinile ei. De ce? De ce o făcea?

O parte din el voia să răspundă că o făcuse pentru că era obosit să trăiască douăzeci de vieţi diferite şi să nu ştie care dintre ele era de fapt a lui. Cealaltă parte zbiera că vorbise pentru că avea încredere în ea – ceea ce era stupid, pentru că el nici măcar nu ştia cine era ea. Îi spusese că nu omorâse pe nimeni, dar Rachel Newbury era numele ei real la fel de mult ca Emily Portsman.

O auzi ridicându-se în picioare, dar el rămase pe loc. Următorul sunet s-ar fi auzit dacă ea deschidea uşa biroului, apoi el trebuia să decidă dacă voia să o predea lui Ebberling sau o lăsa să plece, ştiind ce făcuse. Nu era vorba numai despre viaţa lui, ci şi de viaţa lui Laurie. Existau bărbaţi care îl voiau pe Nate mort. Sau mai degrabă existau bărbaţi care îi voiau pe Heathrow Parks şi pe ceilalţi morţi, iar acum ea ştia că toţi aceia erau el.

O mână îl atinse pe spate. A doua mână i se alătură şi împreună se mişcară şi îi cuprinseră pieptul. Obrazul ei se apăsă uşor pe umărul lui.

– Eloise Smorkley, şopti ea. Mama a fost spălătoreasă şi tata a fost pescar. Am fugit când aveam 12 ani pentru că ştiam că o să ajung în cel mai bun caz amanta vreunui gentleman, iar în cel mai rău, o prostituată pe o străduţă. Am minţit şi am furat ca să termin şcoala şi, pentru că eram drăguţă şi isteaţă, am scăpat. Postul de guvernantă la conacul Ebberling a fost prima mea slujbă. Apoi l-am văzut cum a omorât-o şi a fost ultima.

El rămase nemişcat, ascultând, cu mâinile pe pervaz şi cu braţele ei strânse uşor în jurul lui. Ea îi oferea toată puterea pe care el i-o dăduse. Nu pentru că era supărată şi pentru că nu putea să mai tacă, ci fiindcă alesese să facă întocmai.

– Aveam de gând să spun că noi doi suntem o apă şi-un pământ, continuă ea, dar nu este aşa. Tu ai trăit în minciună pentru binele regelui şi al ţării. Minciunile

mele erau pentru că nu voiam viaţa care îmi fusese menită şi am decis să-mi croiesc alta. N-am nici un drept să te implic în necazurile mele şi îmi pare rău că am încercat vreodată să fac asta. Tu eşti un om bun, Nate Stokes. Este partea de care ar trebui să-mi amintesc.

Atingerea ei îi părăsi spatele, iar el o auzi îndreptându-se spre uşă. Şi apoi o idee i se aprinse brusc în minte.

– Eloise Smorkley? întrebă el şi întoarse privirea spre ea. El râse. Se abţinuse doar ca să nu oprească iureşul ei de cuvinte care explodase cu câteva minute mai devreme. Smorkley? Serios?

Emily ridică mâna de pe mânerul uşii şi se întoarse. „Pentru numele lui Dumnezeu!" Ea tocmai îşi deschisese sufletul în faţa unui bărbat, exact cum făcuse şi el, iar acum râdea de numele ei nefericit? Sunetul râsului lui, totuşi adânc, răsunător şi sincer, zădărnici replica pe care era pe punctul să i-o dea. Se trezi râzând şi ea.

– Este oribil, nu-i aşa? În plus, am avut neşansa să fiu înaltă când eram copil. „Smorkley, Smorkley!", mă strigau ceilalţi copii. Oh, detestam numele acela! chicoti Emily.

Umerii lui Nathaniel se lăsară în jos, apoi el traversă camera şi se opri în faţa ei.

– Jur că niciodată n-o să-ţi mai spun aşa, Portsman, zise el încă râzând. Asta dacă o să mă laşi să te ajut.

Ea îi studie o clipă privirea. Amuzamentul îi inundase ochii deschişi la culoare, dar acolo exista şi hotărâre. Fuga părea în continuare cea mai înţeleaptă alegere, dar în momentul acela nu putea să nu-l creadă pe bărbatul viteaz, viclean şi neliniştit care o strângea în clipa aceea de umeri.

– O să risc, spuse ea serioasă. Pentru că nu vreau să fiu nevoită să o iau din nou de la capăt.

Nate se aplecă şi îi atinse gura cu a lui.

– O să ţin minte asta, Portsman!

capitolul 11

Nathaniel sări de pe Blue, își luă bastonul și traversă șchiopătând strada spre reședința Velton. Ultima dată când fusese acolo, se întrebase dacă Lord Ebberling îi spusese tot adevărul despre domnișoara Rachel Newbury și despre ce i se întâmplase soției lui, Katherine. De data asta, știa că urma să discute cu un criminal.

I se întâmplase și înainte, desigur, când informația pe care o căutase fusese mai importantă decât infracțiunea de crimă de acum. Azi avea nevoie să se miște chiar mai atent.

Majordomul deschise ușa, în timp ce el urcă treptele mici de marmură.

– Bună dimineața, Lord Westfall, spuse el politicos.

– Bună dimineața. Lord Ebberling este acasă?

– Dacă binevoiți să așteptați în foaier, o să întreb, milord.

De îndată ce închise ușa din față, majordomul dispăru pe scări în casa cea mare. Nate rămase pe loc, cu spatele la perete, și ascultă. Fiecare cămin avea propriile particularități și ciudățenii, iar toate însemnau ceva.

Ce observă în primul rând la reședința Velton era liniștea. Nici un servitor care să comenteze despre vreme sau despre faptul că Excelența Sa cerea să aibă în casă flori proaspete. Tânărul George, indiferent pe unde era, părea să petreacă dimineața în liniște. Un lucru ciudat pentru un băiat de opt ani.

Nate ridică din umeri. Era foarte posibil, bănui el, ca tânărul să fie afară, servitorii să-și încheie sarcinile de dimineață și să ia micul dejun în bucătărie, iar el să-și închipuie semne acolo unde nu existau.

Majordomul reapăru în capătul scărilor.

– Pe aici, milord. Lord Ebberling este în bibliotecă și o să vă primească acum.

Ebberling stătea în fața șemineului, cu o carte subțire într-o mână, în timp ce răsfoia paginile alteia. Curios,

Nate lăsă capul într-o parte, în timp ce își aranjă ochelarii. *Livrările de cereale în Europa în timpul cuceririi lui Bonaparte.* Ah, cartea era doar de impresie - un volum serios pentru un bărbat serios.

- Bună dimineața, milord, spuse el și plecă ușor capul.

Marchizul ridică un deget - evident, avea de gând să termine un paragraf înainte să-și ia ochii din carte.

- Westfall! Ia loc!

Așezându-se pe un scaun în colțul opus șemineului, Nate își sprijini bastonul de braț și se lăsă pe spate pe pernele moi. Lui Emily îi era frică de bărbatul acela. Nu o spusese direct, dar expresia și tonul vocii ei fuseseră grăitoare pentru cineva care știa cum să asculte. Maxilarul impunător, linia dreaptă a spatelui chiar și când era așezat, hainele scumpe, imaculate, toate indicau un bărbat cu avere și putere. Mai era ceva - lipsa ridurilor provocate de râs, maxilarul încleștat, ochii ușor îngustați, lucruri pe care el le observase înainte, dar le pusese pe seama furiei bărbatului față de evadarea hoației și criminalei, dar acum le vedea ca pe semne ale temperamentului detestabil sau chiar ale cruzimii.

Dacă acum vedea lucrurile din punctul de vedere al lui Portsman, trebuia să înceteze; indiferent ce și cine era Ebberling, Nate voia să-l vadă limpede. Doar fapte și limbajul corpului. Altceva era periculos și contraproductiv.

- Deci ai noutăți pentru mine? întrebă în cele din urmă marchizul, închizând cartea și lăsând-o deoparte.

- Noutatea e că n-am nici o noutate, din păcate, răspunse Nate pe tonul cel mai nevinovat.

- Rycott spunea că ești competent.

- Da, dar n-am încercat niciodată să găsesc pe cineva care a lipsit trei ani și ar putea să fie oriunde pe lumea asta. La un moment dat, am crezut că i-am dat de urmă în Londra, dar acea tânără doamnă avea ochii verzi și piciorul stâng mai scurt. De fapt, n-am dat de nici o urmă.

Nimeni nu-şi aminteşte ca o femeie cu înfăţişarea ei să fi urcat pe un vapor, să-şi fi luat vreo slujbă sau să fie moartă ori căsătorită. El scoase bancnotele din buzunar. Aşa că nu pot să-ţi iau banii cu bună ştiinţă.

– Cauţi doar de patru săptămâni. Eşti aşa de sigur că a dispărut de-a binelea?

– Dacă exista vreo şansă rezonabilă să o localizez pe domnişoara Newbury, aş fi continuat să caut.

Ebberling îl privi cu aroganţă.

– Atunci care este onorariul tău ca să cauţi şi să nu găseşti nimic?

Nate zâmbi, împingându-şi iar ochelarii pe nas.

– Este pasiunea mea, Ebberling. A fost distractiv să încerc să găsesc o fantomă. Dar n-o să-ţi iau banii dacă n-am nici un rezultat.

– Nici măcar un bănuţ?

– Nu i-am câştigat.

– Dar ştii că nu s-a îmbarcat pe o corabie, nu s-a măritat sau nu a murit, nu-i aşa?

Aroganţa subtilă care se răspândi prin încăpere îi învălui într-o ostilitate încordată. Nate ridică un cot, verificând dacă bastonul şi spada din interior rămâneau la îndemână.

– Nu, nu ştiu asta. N-am putut să găsesc pe cineva care să-şi amintească de înfăţişarea ei. În trei ani, oamenii pleacă din multe locuri, mor sau pur şi simplu uită.

– Ai dat mită?

– Acolo unde părea potrivit.

Marchizul se aşeză din nou.

– Atunci îţi datorez ceva bani. Măcar spune-mi cât de mult ai cheltuit şi o să te recompensez.

Nathaniel nu voia banii lui. Nici un şiling. Dar Ebberling urmărea ceva, iar el nu ştia încă despre ce era vorba.

- Valoarea s-a ridicat la 20 de lire, dacă insişti, dar nu este necesar. Am căutat-o pe femeia care credeai că a omorât-o pe soţia ta. Fără nici un rezultat, eu nu...

Scoţând bani din buzunar, Ebberling scoase exact 20 de lire şi puse bancnota pe masă lângă el.

- Deci am încheiat povestea. O să angajez pe altcineva care să obţină rezultate şi s-o găsească pe Rachel Newbury pentru mine. O zi bună, Westfall!

Ridicându-se, Nate puse bancnota pe masă, lângă banii pe care îi dăduse înapoi.

- Mult noroc, Ebberling! răspunse el, cuvintele lăsându-i un gust de cenuşă.

Dacă marchizul o găsea pe Portsman, era în stare să o omoare. Nathaniel era absolut sigur. Ceea ce îi lăsă două posibilităţi - să fugă din nou ori să lovească prima. Legal sau fizic. Asta depindea de ea, deşi el avea propria preferinţă. Ucisese pentru ţara lui şi, chiar dacă nu-i făcuse plăcere, nu şovăise niciodată. Era pentru prima dată când ideea scoaterii cuiva din ecuaţie, cum avea grijă să spună Wellington, era ceva ce aştepta cu nerăbdare.

Găsi un rândaş care îl ţinea pe Blue şi urcă în şa cu o lipsă de graţie exersată. Primul gând fu că voia să meargă să o vadă pe Portsman, sau Smorkley, sau Newbury, sau orice alt nume alegea ea să folosească. *Smorkley*. Nu putea avea un nume mai puţin potrivit pentru o femeie inteligentă, interesantă, elegantă. Nu era de mirare că renunţase la el.

În schimb, se îndreptă spre reşedinţa Teryl. Promisese să-i spună lui Laurie cum decursese întâlnirea şi avea nevoie să găsească o altă perspectivă în povestea lui Portsman. Îi plăcea de ea. O dorea. Dar pentru asta merita să se implice şi mai mult în viaţa ei? Ea mărturisise până la urmă că era fiica unui pescar. Şi poate ar fi fost în regulă pentru stângaciul Nate Stokes, vărul erudit al unui conte, dar el nu mai era acel bărbat. Nici nu regretase

vreodată mai mult moartea vărului său decât o făcea în momentul acela.

Iarna trecută, ducele de Greaves făcuse să se arcuiască toate sprâncenele din întreaga Anglie când se însurase cu o fată de la Tantal, iar ea era fiica unui duce. O fiică nelegitimă, dar chiar și așa, pe jumătate aristocrată. Pentru că acum devenise conte, era de așteptat să se însoare și să aibă moștenitori, cu toate că era pe jumătate hotărât să-i dea titlul lui Laurence și să-i lase lui bătaia de cap care ținea de procreare și de paternitate.

Nate se scutură. Se culcase cu Emily Portsman în diferite ocazii și se bucurase de fiecare în parte. Ea nu era totuși prima lui iubită. Așa că de ce naiba îi venise în cap cuvântul *căsătorie*? Pentru că ea știa cine era el? Asta o făcea doar periculoasă. Însă nu putea să se gândească la ea în felul acela, oricât de mult îl îndemna logica. În mintea lui, ea era pur și simplu Portsman, cu ochi căprui și adânci și gură isteață și păcătoasă. Cineva cu care nu mai trebuia să se prefacă a fi altcineva decât cine era sau cine putea să fie.

Un cal se opri brusc lângă el.

– Ce i-ai spus lui Ebberling?

El se uită la armăsarul pursânge negru.

– Nu este cumva calul ducelui de Greaves? Zeus sau ceva asemănător? întrebă el înclinându-se într-o parte ca să-l mângâie pe burtă și să-și dezlege pumnalul de la cizmă.

Marchizul de Haybury încuviință din cap.

– Era. Acum este al meu. Ce i-ai spus lui Ebberling?

Era angajatorul lui Portsman. Sau, mai bine zis, soțul angajatoarei ei, din moment ce, dacă dădea crezare zvonurilor, Oliver Warren semnase un document la căsătoria cu Diane Warren prin care promitea să nu-i ia niciodată dreptul de proprietate al clubului Tantal. Marchizul era bogat ca regele Cresus în puterile lui depline, așa că, oricum, sigur nu avea nevoie de venitul

de la clubul pentru domni. Totuşi, întrebarea mai apăsătoare pentru care Nate era îngrijorat era cât de mult ştia Haybury şi cât de mult ţinea să împărtăşească.

– Eu şi Ebberling avem o înţelegere de afaceri, pe care am încheiat-o de comun acord. Dar nu cred că e problema ta.

– Ai încheiat prin a-l lăsa să ştie unde să o găsească pe Emily sau i-ai spus să se ducă singur după marfă?

Haybury vorbi încet, dar Nate se eschivă oricum.

– Îmi cer scuze, Haybury, dar eu am primit sarcina să găsesc pe cineva pe nume Rachel Newbury. Prietenia mea cu Emily Portsman, dacă ea este Emily la care te referi, n-are nimic de-a face cu asta.

– Hm... Eşti mai alunecos decât o franţuzoaică, nu-i aşa? Spionii... Ticăloşi cu toţii.

El şi Portsman urmau să aibă o discuţie despre felul în care se împărtăşea încrederea, dacă ea avea de gând să continue să-l expună de fiecare dată când se întorcea cu spatele. Oricum, Haybury îi dăduse o informaţie. Franţuzoaică trebuia să fie persoana cu care vorbise Emily, cea care îl identificase drept spion. Şi părea să fie o femeie. Altcineva de la Tantal? La naiba, locul acela se dovedea a fi un stup foarte interesant de albine bâzâitoare.

– Presupun că eşti absolut direct în tot ce faci, atacă el.

– Fac ce este necesar ca să mă protejez pe mine şi pe oamenii mei, răspunse marchizul.

– La fel ca mine. Oamenii despre care vorbeşti înseamnă pur şi simplu toată Anglia în cazul meu. Şi m-am retras. Aşa că ţine-ţi gura blestemată închisă în privinţa asta!

Spre surprinderea lui, Haybury zâmbi.

– Aşa este mai bine. Până la urmă, eşti făcut din carne şi oase. Aşadar, i-ai spus lui Ebberling că n-ai putut s-o găseşti pe fată?

– Da.

Să nege în faţa omului acela părea complet inutil.

El cunoştea reputaţia lui Haybury de jucător şi crai tentat să provoace probleme când se amuza. Tot ce vedea călărind lângă el, de la privirea cenuşie şi fermă la ţinuta relaxată, formidabilă în şa, vorbea despre încredere, farmec şi fericire. Marchizul era profund îndrăgostit de soţia lui. Şi îl plăcea pentru asta. Şi pentru stilul lui direct şi simplu. Exista o diferenţă majoră între acel marchiz şi cel de la care plecase.

- Te-a crezut?

- S-a gândit că sunt un nătăfleţ incompetent şi a spus că o să angajeze pe cineva mai bun decât am fost eu pentru misiune. Nu există unul mai bun, iar eu am găsit-o, aşa că alt bărbat ar putea să o facă la fel de bine. Şi un nou individ ar fi mai puţin dispus să afle motivele angajatorului său.

- Atunci ea încă este în pericol.

- Da.

Lucrul acela îl îngrijora mai mult ca orice. Putea să refuze oferta lui Ebberling, dar nu o salvase de el. Nici pe departe. De fapt, putea să fi înrăutăţit lucrurile.

- Ce vrei să spui cu asta? întrebă Haybury ca o continuare a gândului său. Presupunând că vrei să faci ceva, nu să pleci pur şi simplu.

Nate îl privi fix.

- Ce ştii tu despre trecutul şi familia ei? întrebă el tăios.

- Nimic.

- Atunci gândeşte-te de ce are mai multă încredere în mine decât în tine! Nu dau înapoi.

El îşi păstră expresia rece şi neutră, dar Haybury încuviinţă din cap.

- Bine. Dacă ai nevoie de ajutor, vino să mă vizitezi. Am o reală lipsă de afecţiune pentru orice bărbat care i-ar face vreun rău propriei soţii.

Imediat după aceea, lovi cu călcâiele în coastele calului şi se întoarse spre Hyde Park.

Ei bine, fusese interesant. Nate se întreba dacă Portsman ştia că avea aliaţi. Unii puternici. Mai mult ca sigur, nu ştia. Ca spion, de regulă nu avea încredere în sfatul altcuiva decât al lui. Totuşi, aici nu era vorba despre el. Iar dacă însemna ca Eloise Smorkley să fie în siguranţă, trebuia să facă ceva. Chiar să aibă încredere. Ori să fie el însuşi.

– Haybury! strigă el, întorcându-l pe Blue în direcţia marchizului. De fapt, există ceva ce poţi să faci pentru mine.

– Acum eşti prea bună ca să mai lucrezi în salon?

Emily ridică privirea, în timp ce Lucille Hampton se trânti cu zgomot la masa comună pentru cină, aflată în colţul opus.

– Nu m-am simţit bine, răspunse ea, mulţumită că avusese timp să se gândească la faptul că vreuna dintre colegele de la Tantal ar fi putut să nu privească cu ochi buni sarcinile ei schimbate.

– Diane şi Jenny au crezut că este mai bine să rămân deocamdată în afara clubului.

– Eşti însărcinată?

– Poftim? Dumnezeule mare, nu!

Obrajii i se aprinseră. Tot ce avea nevoie era ca acel zvon să înceapă să circule. Nici una dintre prietenele ei nu avea să vorbească despre altceva, iar toate planurile ei de a rămâne în umbră urmau să se ducă pe apa sâmbetei.

Lucille se ridică din nou în picioare. Dar, în loc să plece, aşa cum se aşteptase Emily, domnişoara Hampton ocoli masa şi se strecură pe bancă exact lângă ea.

– Atunci ce se întâmplă cu adevărat, şopti ea cu o voce mult mai scăzută, cu tine şi Lord Westfall, care petreceţi atât de mult timp împreună? Am crezut că urmăreşti

o nuntă. Dacă nu ești însărcinată cu copilul lui și încă te vezi cu el și pretinzi că ești prea bolnavă ca să lucrezi cu domnii, atunci se întâmplă ceva.

Era evident că Lucille avea minte; doar că o folosea rar. Chiar și așa, Emily nu avea de gând să-i spună ce se întâmpla cu adevărat.

– Oh, șopti ea. Tu știi că am venit aici ca să-mi evit fostul angajator, nu-i așa?

– Da, știm toate povestea asta. Ai lucrat pentru un cuplu de bătrâni, și stăpânul casei ți-a făcut avansuri.

Spunându-și că nu toate minciunile erau păcate când ele salvau viețile oamenilor, Emily încuviință din cap.

– Exact. Cineva l-a văzut pe fostul meu angajator în Londra și mi-am făcut griji că ar putea să-și facă apariția pe aici. Ar fi fost o scenă teribilă și... Ei bine, pur și simplu nu vreau să mai dau ochii cu el. Miroase a mucegai și... Oh, a fost groaznic!

Cel puțin era parțial adevărat, fiindcă dacă Ebberling descoperea vreodată că ea era la Tantal, era mult mai rău. Cel puțin pentru ea.

Lucille o bătu ușor pe umăr.

– Știi, am fost furioasă că mi l-ai furat pe Westfall și încă sunt, dar aici suntem toate surori. Nu o să menționez nimănui numele tău. Iar dacă vine vreun lord bătrân, care miroase urât, să întrebe de tine, o să-i spun că n-am auzit niciodată de tine.

– Îți mulțumesc!

Chiar dacă Lucille părea sinceră, Emily era mulțumită că nimeni nu avea să mai vină să întrebe de Emily Portsman. Pentru orice eventualitate.

– Întrucât azi este ziua doamnelor, o să te invit să iei masa cu mine și cu verișoara mea, continuă domnișoara Hampton.

– Îți mulțumesc încă o dată, răspunse Emily, dar sunt obișnuită să petrec ziua doamnelor aici, la etaj. Iar Jenny

mi-a dat să fac mai multe socoteli, fiindcă nu sunt la parter ca să lucrez în schimburi.

Strâmbând din nas, Lucille se ridică din nou în picioare.

- Mai bine sărut un bătrân lord, care miroase urât decât să fac socoteli.

Până la amiază, cele mai multe dintre fetele de la Tantal părăsiseră clădirea sau își făceau planuri să plece. Iar personalul care le înlocuia - lachei, crupieri și chelneri pe care Diane îi angaja două zile pe lună de la cele mai bune cluburi din Pall Mall - începuse să vină. Prima dată, cei care deţineau White, Boodle și Society, printre alţii, refuzaseră să permită unei părţi din angajaţii lor să servească în seara dedicată doamnele care se înghesuiau să cineze și să parieze împreună la Tantal de două ori pe lună. Dar, de îndată ce își dăduseră seama că toţi soţii doamnelor urmau să umple cluburile *lor* în lipsa posibilităţii de a se duce la Tantal, se răzgândiseră.

În timp ce camera comună începea să se umple cu tineri și bărbaţi chipeși, Emily își adună lucrurile și se retrase în camera ei. Se obișnuise cu schimbarea din fiecare miercuri, dar de astă-dată era neliniștită. Desigur, nici unul dintre bărbaţi nu avea să fie Lord Ebberling și părea că nici unul dintre ei nu-l cunoștea pe marchiz, dar erau niște străini. Iar ei nu-i plăceau străinii.

Două ore mai târziu, una dintre ajutoarele bucătăresei bătu la ușă, iar Emily descuie.

- Ai venit mai devreme, Betty?

- Nu ţi-am adus cina, Em, răspunse fata cu zâmbetul ei tipic. Te caută cineva. Domnișoara Charity spune că nu vrea nici un bărbat în bucătărie, dar el nu a putut să vină în seara asta la ușa din faţă.

Inima ei începu să bată cu putere.

- Și-a spus numele?

- Oh, da! Am uitat. Este Westfall.

„Slavă Cerului!" Inima ei bătu chiar mai tare, dar acum mai mult de nerăbdare decât de teamă. Părea că trecuseră mult mai mult de trei zile de când îl văzuse, iar el spusese că avea de gând să renunțe la serviciul propus de Ebberling. Un fior rece îi străbătu șira spinării. Habar nu avea dacă Nathaniel era capabil să-l convingă pe Ebberling că ea se afla departe, atât de departe încât nu putea să-i dea de urmă, dar era ceea ce voia să audă de la el. Chiar dacă era o minciună.

– Cobor imediat, spuse ea, când își dădu seama că Betty se uita la ea curioasă.

– Nu te grăbi! Nu prea primim bărbați în bucătărie, dar el este drăguț.

Emily își înăbuși un zâmbet.

– Atunci o să am răbdare.

Ea nu l-ar fi descris pe Nate ca fiind drăguț. Chiar cu genele lui lungi și ochii de un verde-deschis, era un bărbat în sensul adevărat al cuvântului. Al naibii de chipeș, dar nu drăguț.

Betty zâmbi din nou.

– Mulțumesc.

Emily închise ușa și căută prin dulap ceva mai puțin modest decât purtase la picnic. Avea o mulțime de rochii îndrăznețe, din moment ce era uniforma neoficială a clubului, dar avu nevoie de câteva minute ca să o găsească exact pe cea pe care o voia. În cele din urmă, alese o rochie decoltată și albastră precum cerul, cu dungi argintii pe brațe, talie și decolteu. Ar fi trebuit să se potrivească, hotărî ea în timp ce își mai privi o dată imaginea din oglinda măsuței de toaletă. Apoi îi trecu prin minte că își dorea să-l vadă pe Nate mai mult decât își dorea să știe ce aflase de la Ebberling.

Era o nebunie, dar măcar putea să recunoască că era destul de fermecată de fostul spion. Desigur, nu putea ieși nimic din povestea aceea pentru că nu se putea petrece nimic între un conte și fiica unui pescar, dar putea

măcar să-l aibă în pat. Iar perspectiva era într-adevăr foarte plăcută.

În timp ce cobora pe culoarul mansardei, unul dintre bărbații veniți să ajute aproape că se lovi de ea, preocupat să se uite lung la ea, dar ea doar încuviință din cap și își văzu de drum. În trecut, s-ar fi oprit să flirteze sau chiar să-l roage să rămână după ce își termina treaba, dar nu și atunci. Toate dansurile ei erau rezervate în seara aceea, ca să spunem așa.

Când ajunse la bucătărie, se opri de o parte a ușii, în timp ce un angajat se grăbea înainte și înapoi cu farfurii, coșuri și vase cu apă fierbinte. Nate stătea lângă cea mai mare sobă și discuta cu Charity Green, în timp ce bucătăreasa-șefă îi îndesa în gură o lingură cu ceea ce părea a fi una dintre faimoasele ei tarte cu piersici.

El ridică privirea și o întâlni pe a ei, apoi îi spuse ceva bucătăresei și se îndreptă spre ea.

– Iată-te, domnișoară Portsman!

– Iată-mă, Lord Westfall, răspunse ea, privindu-l lung în timp ce el se opri la doar un metru distanță. Aveam o întâlnire?

– Oh, am uitat să-ți spun? El își împinse ochelarii pe nas, cu ochii jucând în spatele lentilelor de sticlă. Ce stupid din partea mea! Ești liberă în seara asta?

– Nu mai sunt. Ea întoarse capul și clipi spre Betty. Nu mă mai aștepta, dragă!

Nathaniel o conduse afară. De îndată ce închise ușa bucătăriei, el se întoarse către ea, o lipi de perete și își apăsă gura peste a ei într-un sărut care o lăsă fără suflare și care o făcu să se umezească.

– Așa, murmură el, ridicând puțin capul, acum este mai bine.

– Poate pentru tine. Eu mă simt complet distrusă, reuși ea să spună, chicotind.

– Nu suficient de distrusă. Nu încă.

Iar cu câteva săptămână înainte nici nu voise să-l sărute!

Într-un fel, avusese dreptate; aproape din momentul în care se întâlniseră, Nate nu fusese doar alt bărbat, cineva cu care să-și aline plictiseala și singurătatea. Fusese îngrijorată că sărutul ar fi însemnat clădirea unei legături. În timp ce se uită la bărbatul care o conducea spre trăsura lui mare, neagră, închisă, își dădu seama că avusese dreptate. Probabil era cel mai nepotrivit bărbat pe care sperase să-l placă vreodată - nici prost, nici imbecil și nici înfumurat, dar iată că el era acolo.

- Unde mergem? întrebă ea într-un târziu, privind portiera deschisă a trăsurii. Nu sunt îmbrăcată pentru Vauxhall sau pentru picnic.

Ochii de un verde-deschis o priviră alene din cap până în picioare, apoi îi întâlni privirea.

- Ești îmbrăcată perfect, dacă vrei să știi. De fapt, pot să-mi schimb planurile și pur și simplu să te duc la mine acasă.

- De fapt, aș prefera asta, rosti ea, și n-o să merg nicăieri până când nu-mi spui care este destinația.

Nathaniel încuviință din cap și se întinse să-i dea o șuviță după ureche.

- Promite-mi că o să asculți întreaga reprezentație înainte să fugi mâncând pământul.

Suna descurajator. Ea încuviință din cap și se retrase precaută de lângă trăsură.

- Foarte bine.

- Mergem la teatru.

Inima ei se opri pe loc.

- Nu o să mergem la te...

- Ah, ah, Portsman! Pe toată durata reprezentației, interveni el. *Comedia erorilor* are premiera în seara asta, iar niște prieteni de-ai mei o să mi se alăture într-o lojă. Tu ești una dintre prietenele mele, așa că vii și tu.

Ea mai făcu un pas înapoi. Pentru numele lui Dumnezeu, nu fusese niciodată la o piesă de teatru în Londra. Nu era corect să o ispitească cu asemenea lucruri când știa că nu putea să meargă.

– Nu-ți cunosc prietenii, iar eu abia dacă am încredere în tine, Westfall. Nu.

– Dar tu îmi cunoști prietenii. Mai bine decât mine, de fapt. El începu să-i numere pe degete. Lord și Lady Haybury, Excelența Sa ducele de Greaves și ducesa lui, K...

– Sophia? îl întrerupse ea, cu inima începând să bată din nou. Nici nu știam că s-au întors la Londra.

– Au venit acum trei zile, împreună cu doi prieteni de-ai lor. Cred că îi cunoști pe domnul și doamna Blackwood.

Keating și Camille. Oh, Dumnezeule! Ei nu-i aflaseră toate secretele – doar bărbatul care o privea în momentul acela cu o urmă de zâmbet pe fața lui frumoasă știa –, dar știau câteva lucruri. Ele îi erau ca surorile, căci începuseră să lucreze la Tantal odată cu ea.

– Jură... *jură* că nu o să mă lovești pe la spate! îi ceru ea.

– Jur! L-am rugat pe Haybury să mă ajute, iar el a aranjat totul. Eu o să fiu intrusul, nu tu. Ei bine, eu și Laurie. Dacă n-aș fi fost de acord să-l iau, mă amenința că plânge.

Ea făcu din nou o pauză.

– Dacă nu-i cunoști pe nici unul dintre ei, de ce faci asta?

El oftă și se rezemă de trăsură.

– Pentru că vreau să petrec timp cu tine și pentru că i-am dat lui Ebberling banii înapoi, iar el ar putea să mă urmărească în acest moment. Dacă mă duceam undeva singur cu tine, putea să o observe. Totuși, un grup de prieteni vechi este mai sigur. Iar el habar n-are că eu nu-i cunosc încă pe toți prietenii din cercul tău.

Cu câteva săptămâni înainte, ideea de a ieși undeva când știa că Ebberling se afla în oraș, foarte posibil chiar

cu ochii aținitți în direcția ei, ar fi făcut-o să se retragă în ascunzișul ei. Aproape că o făcuse în seara aceea. Dar Nathaniel spusese că voia să petreacă un timp cu ea, iar invitația era de ajuns ca să uite de simțul ei de autoapărare perfecționat.

– Ei bine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată și se întinse să-i sărute gura zâmbitoare. Ești foarte convingător.

El o ajută să urce în trăsură.

– Câteodată, calitățile mele devin folositoare pentru alte lucruri decât subterfugiul, adăugă el, așezându-se lângă ea pe bancheta din piele.

De îndată ce el se întinse să închidă portiera, porniră la drum.

– Mergem la Drury Lane? întrebă, încercând să nu pară ca o școlăriță încântată.

– Da. Este un drum de douăzeci de minute, mai ales dacă Sams merge pe drumul pe care i l-am indicat eu. Nathaniel o cuprinse de gât și o trase mai aproape pentru alt sărut înflăcărat. Și ce o să facem între timp?

Chicotind, Emily își plimbă mâna peste coapsa lui.

– Se pare că ai deja ceva în gând, domnule, spuse ea, mângâind umflătura din pantalonii lui.

– Am.

Ea îi descheie vesta și continuă să coboare în pantalonii lui, strecurându-și degetele delicate înăuntru ca să-l elibereze. Cu un geamăt, o ridică peste el ca să-l încalece peste coapse. Pentru o clipă, ea șovăi; sigur nu adusese nici un prezervativ franțuzesc cu ea și nu se vedea nici o sursă de apă sau vreo pânză pe undeva.

Apoi el băgă mâna în buzunar și scoase un prezervativ. Emily îi zâmbi.

– Și dacă refuzam să merg cu tine? întrebă ea, strecurându-l peste mădularul lui și încercând să-l lege cu panglica roșie.

– Atunci am fi făcut asta în camera ta, răspunse el, trăgând-o de mânecă și dezgolindu-i un sân, pe care i-l prinse imediat în gură.

Cu răsuflări întretăiate, ea își prinse rochia în jurul taliei și se așeză peste el oftând, în timp ce el se strecură adânc înăuntrul ei. Emily își înfășură brațele în jurul umerilor lui, sărind entuziasmată în timp ce el o ținu de șolduri și o trase din nou peste el. Pentru ea, cel puțin, sexul fusese întotdeauna menit să alunge întunericul. Totuși, în ultimele zile sau în ultimele două săptămâni, începuse să fie vorba despre... el. Despre Nathaniel Stokes, contele de Westfall. Despre felul în care el o privea, o asculta, îi răspundea sau vorbea în conversațiile lor, asemenea unui maestru spadasin, despre felul în care îi povestise lucruri pe care nu le știa nimeni, despre felul în care ea fusese în stare să-i spună lucruri despre care nu avusese niciodată de gând să vorbească.

Ea atinse punctul culminant, gemând cufundată în gâtul lui, în timp ce el o pătrunse necontenit și cu forță. În cele din urmă, el se cutremură, o trase și o sărută pătimaș, iar limbile li se împletiră. Povestea aceea nu putea să se încheie cu bine - nici pentru inima ei, nici pentru fericirea sau viitorul ei –, dar nu fusese niciodată ispitită de prezent. Sau de vreun bărbat. Niciodată.

Pentru un bărbat care stătea la distanță de bârfe, de agitația din Mayfair și de politică, Nate se gândi că sigur alesese un grup ciudat de prieteni de lojă. Rămăsese între Portsman și restul mulțimii care umplea teatrul nu pentru că i-ar fi observat cineva pe vreunul dintre ei pe scara lungă și curbată. Drumul înapoi spre trăsură părea că avea să fie mult mai dificil, și totul se întâmpla din cauza celor șapte oameni care o întâmpinau cu mare entuziasm. Ei bine, în orice caz, șase dintre ei. Laurie nu devenise încă celebru, dar avea să reușească peste câțiva ani.

Oricât de mult timp își petrecuse Nate departe de Londra, de Anglia, în ultimii ani își făcuse un obicei din a învăța orice era posibil despre semenii lui aristocrați.

De îndată ce moștenise titlul de conte, devenise chiar mai important să cunoască mințile și caracterele aristocraților din jurul lui.

– Westfall, îl întâmpină Haybury, întinzându-i mâna. I-ai întâlnit pe Keating Blackwood și pe soția lui, Camille?

Nate înclină capul.

– Nu. Vă mulțumesc pentru că sunteți alături de noi în seara aceasta.

Ochii albaștri tăioși îl priviră lung.

– N-am făcut-o pentru tine, comentă Blackwood, dar strânse mâna pe care i-o întinsese Nate.

„Știu totul despre tine, Blackwood", ar fi putut să spună Nathaniel, dar avea nevoie de ajutorul bărbatului în seara aceea. Iar Keating Blackwood nu era singurul ucigaș din lojă. Măcar gentlemanul fermier cu părul negru fusese judecat și găsit vinovat doar în legitimă apărare. Nate nu putea să se laude cu același lucru.

– Nu-l băga în seamă, interveni minunata zână cu păr blond și păși în fața soțului ei. Eu sunt Camille, spuse ea zâmbind. Și dacă vrei să o ajuți cu adevărat pe Em, atunci îți mulțumesc, milord.

Emily reveni lângă el, cu altă tânără femeie în urma ei.

– Westfall, aceasta este buna mea prietenă, Sophia White. Vreau să spun Baswich. Ducesa de Greaves. Și soțul ei, ducele de Greaves.

Aceea era perechea care scandalizase Anglia peste iarnă. Tânăra femeie cu zâmbet delicat și păr de un roșu aprins era fiica nelegitimă a ducelui de Hennessy, iar înaltul și suplul Greaves renunțase la multe femei mult mai potrivite și o furase de la un pastor ca să se însoare cu ea. El oftă în sinea lui. Era evident că o fată de la Tantal, chiar una care voia să rămână ascunsă, nu putea să aibă prieteni discreți.

– Excelență, spuse el, făcând o plecăciune.

Ducesa râse.

– Oh, nu te apleca în fața mea! șopti ea. O să o faci pe Lady Velling din loja de vizavi să leșine și să se prăbușească peste orchestră.

– O să omoare o mulțime de oameni cu circumferința ei, o sprijini Greaves și o sărută pe soția lui pe tâmplă. El îl privi pe Nate la fel de lung ca Blackwood. Dar, în același timp, îți mulțumesc pentru amabilitate, spuse el și îi întinse mâna. În mod evident, Haybury a avut dreptate în privința ta.

Nate se uită în treacăt la marchiz, așezat deja lângă Lady Haybury, undeva în spatele lojii. Îi ceruse un grup de prieteni care ar fi distras atenția de la el și Portsman ca de la o pereche de îndrăgostiți, iar Haybury sigur că îndeplinise condiția cerută. Cât de folositoare avea să îi fie lui Laurie acea adunare de oameni habar nu avea, dar fratele lui părea destul de fericit, în timp ce discuta însuflețit cu Blackwood și Haybury despre cai și pariuri. „La naiba!"

Apoi Portsman îl luă de braț și îl împinse spre spatele lojii.

– Trebuie să înceapă, murmură ea.

– Am putea să stăm în față cu prietenii tăi, spuse el, trăgând pentru ea speteaza scaunului.

– Nu.

Ea rosti un pic prea tăios, dar îi înțelese împotrivirea. În întuneric, nu putea să-și dea seama dacă Ebberling era acolo și nu putea să se uite în jur fără să atragă atenția asupra faptului că îl căuta pe marchiz.

Se așeză lângă ea.

– Ai amici foarte interesanți.

Ea zâmbi.

– Da, am. Emily își strecură mâna pe după brațului lui. Inclusiv, tu.

– Eu sunt exact opusul lui *interesant*, murmură el, dorindu-și pentru prima dată să se ridice, să arunce

deoparte ochelarii şi bastonul şi să strige în gura mare că era un erou al naibii.

– Da, pentru că numai un om plictisitor şi raţional ar putea aranja o noaptea ca asta, cu asemenea oameni în jurul nostru. Ea se aplecă mai aproape. Aş vrea să te sărut chiar acum, Westfall. Îţi mulţumesc că m-ai scos din peştera mea de pustnică!

– N-ai pentru ce.

Cortina se deschise la ovaţiile tumultuoase, iar Portsman se aşeză mai în faţă. Ce ar fi crezut prietenii ei dacă ar fi ştiut că era fiica unui pescar şi a unei spălătorese? Până la urmă, toţi ceilalţi din lojă aveau sânge albastru. Chiar fiica nelegitimă avea drept părinte un duce, iar cealaltă, Camille, era fiica unui conte, şi Blackwood era vărul unui marchiz. Lady Haybury era fiica unui viconte şi văduva unui conte, iar acum soţia unui marchiz – de trei ori sânge albastru.

Şi, cu toate astea, Emily sau indiferent cum alegea să-şi spună, continua să i se pară cea mai fascinantă femeie – de fapt, cea mai fascinantă fiinţă – pe care o întâlnise vreodată. Ea spusese că erau diferiţi pentru că minciunile lui fuseseră spuse pentru binele Angliei, în timp ce ale ei fuseseră doar ca să se salveze dintr-o viaţă de sărăcie. Însă, indiferent cât de mult reuşise să se ridice din noroi şi ţinând seama de compania din seara aceea, ajunsese într-adevăr foarte departe, iar ea o merita cu prisosinţă. Luptase pentru tot ce obţinuse şi meritase. Ea aparţinea acelui loc, la fel de mult ca oricine altcineva din lojă.

Şi nimănui, cu atât mai puţin marchizului de Ebberling, nu avea să i se permită să o lase fără acea realitate. Indiferent ce trebuia să facă el ca să se asigure că ea avea o viaţă fericită.

Marchizul de Ebberling puse jos paharul de vin, în timp ce reprezentaţia începu din nou.

Lângă el, logodnica lui și familia ei continuau să pălăvrăgească despre colierul unei doamnei și despre așa-zisa avere a ducelui, dar el nu prea avea chef să se bucure nici de bârfă, nici de reprezentație. Privi din nou în treacăt spre a treia lojă, mai aproape de scenă decât a lui. Ticălosul! Ar fi trebuit să știe că nu trebuia să angajeze un schilod care să spioneze pentru el.

O vreme, crezuse că Westfall ar fi putut să dea de urma lui Rachel Newbury. Până la urmă, el se dusese la Shopshire, întrebase căpitanii de vapor și verificase înregistrările din Brighton și Dover, apoi el și fratele lui prostănac veniseră cel puțin de două ori să discute cu băiatul. De îndată ce aflase că Westfall începuse să frecventeze clubul Tantal, se gândise la șansa ca prada lui să-și fi găsit refugiul printre acele femei scandaloase. În sfârșit, contele îi spusese că era pe urmele ei.

Și nu găsise absolut nimic. De aproape o lună, tot nu aflase ceva, iar el avea nunta peste doar patru săptămâni. Acelei afurisite femei încăpățânate nimic nu-i plăcuse mai mult decât să sublinieze presupusele lui defecte în fața băiatului și a lui Katherine. Acum că avea de gând să se însoare din nou, cu fiica celui mai bogat bancher din Anglia, ea avea să afle. Și urma să găsească o cale de a-i strica din nou planurile. Șantajul era cel mai bun lucru la care putea să spere, dar nu avea de gând să aștepte ca ea să-l găsească pe el. Nu, avea să o găsească el primul și, în cele din urmă, să se termine totul o dată pentru totdeauna.

Ar fi trebuit să-și dea seama că fusese nesăbuit când apelase la un biet schilod care se retrăsese când omul care îl recomandase încă era în activitate. Ei bine, învățase din greșeli. Și voia să aibă grijă ca și Rachel Newbury să învețe din ale ei. Doar că pentru ea avea să fie prea târziu.

Lângă el, logodnica lui râdea de cineva de pe scenă, iar el i se alătură. A doua zi pe vremea aceea, Jack Rycott

avea să fie pe urmele femeii. Şi apoi, vedea el cine câştiga până la urmă.

capitolul 12

Emily o luă pe Sophia de braţ, în timp ce aşteptau ca trăsurile lor să-şi facă drum prin mulţime.

– Arăţi atât de fericită, şopti ea, sărutând obrazul roz al prietenei ei.

– Sunt fericită, răspunse noua ducesa de Greaves cu un zâmbet. Peste câteva săptămâni, o să încep să mă clatin şi să mă plâng, dar încă sunt fericită. În extaz.

Punând o mână pe pântecul Sophiei, Emily clătină din cap.

– Nu pot să cred că te-am avertizat să nu te duci la petrecerea de Crăciun la Greaves acasă. Dacă mă ascultai, acum ai fi fost soţia pastorului Loines.

Înfiorată, Sophia clătină din cap.

– Nu-mi aduce aminte! Să petrec trei zile în compania acelui bărbat hidos şi a mamei lui a fost suficient pentru o viaţă întreagă.

Camille li se alătură după ce îl îndemnase pe Blackwood să meargă la ceilalţi bărbaţi.

– Lecţia pe care am ales să o ţin departe de toate astea este că amândouă, eu şi Sophia, am scăpat ca prin urechile acului şi am găsit mai multă fericire decât am crezut că merităm. Ea privi în direcţia lui Westfall şi reveni cu privirea înapoi. Şi aşa o să faci şi tu, Em.

Oh, ar fi dat orice ca aşa ceva să se întâmple! Doar când se gândi fu străbătută de fiori delicioşi. Dar îşi redusese şansele la o căsătorie bună când îi spusese lui Nate despre adevărata ei origine. Totuşi, dacă l-ar fi minţit după ce el îi spusese despre munca lui din timpul războiului, n-ar mai fi fost în stare să-l privească niciodată în ochi.

– O să fiu bucuroasă să vă vizitez din când în când, spuse ea.

– Da, dar de ce te-ai hotărât brusc să te aventurezi afară din club? întrebă Sophia. Biletul lui Haybury spunea doar să venim aici în seara asta pentru că o să fie frumos. Adam a zis că s-a conformat doar pentru că vrea să-și câștige calul înapoi, dar eu cred că a fost impresionat că Haybury s-a gândit la el când a vrut să fie alături de prieteni.

Camille încuviință din cap.

– Keating zice că ei doi și-au rezolvat neînțelegerile, dar refuză să-mi spună ce problemă a fost la început.

– Bărbații și secretele lor stupide! Ducesa oftă zgomotos, apoi zâmbi din nou. Vorbind despre secrete, Em, nu ne-ai spus niciodată că ai o înclinație pentru conții erudiți.

– Eu și Westfall suntem prieteni, atâta tot, rosti Emily, dorind ca măcar o dată să nu spună adevărul. Sunt foarte fericită la Tantal. Cât despre ieșitul afară, în sfârșit m-am gândit că era timpul.

În timp ce ea privi în treacăt spre intrarea bine luminată a teatrului, cuvintele i se opriră în gât. El se afla acolo. *El.* Cu părul auriu și chipeș ca întotdeauna, cu o femeie la braț. Probabil era viitoarea lui soție, dar Emily nu-și putu lua privirea de la el suficient de mult încât să se uite spre nefericita lady. El vorbea cu alt bărbat, dar în orice clipă se putea uita în direcția ei. Era posibil să o vadă și putea să o recunoască. Cum să nu poată? Ea își schimbase culoarea părului și felul în care se îmbrăca, dar rămăsese aceeași. Avea să se întâmple, iar ea trebuia să fugă, dar...

– Ușurel, Portsman, se auzi vocea tărăgănată a lui Nathaniel, care pătrunse între ea și coșmarul ei pe două picioare. Nu te-a văzut, murmură el. Nu te caută aici. Tu ai fost *guvernantă* la el, nu o lady în compania unei ducese.

– Em? șopti Camille, strângând-o de braț. Ce se întâmplă?

– Nimic, izbucni ea. Nimic. Eu doar... trebuie să plec.

Înainte ca ea să apuce să plece undeva, Sophia o apucă de braț.

– Dacă Lord Westfall te supără, spuse prietena ei printre dinți, doar încuviințează din cap, și noi o să avem grijă ca el să nu mai facă niciodată asta.

– Poftim? Oh, nu! Nu este vorba despre Nathaniel. Este... altcineva. Motivul pentru care mie... „Motivul pentru care îmi este frică“, fu cât pe ce să spună, dar se opri când simți că mâna lui Nate o atinse ușor pe spate. Am văzut pe cineva din trecutul meu, se corectă ea. Nu ne-am despărțit în condiții bune.

– Ești sigură? o presă Camille.

– Sigur. Nathaniel este prietenul meu. Am încredere în el. Cu adevărat.

– Pe cuvânt de fată de la Tantal? insistă Sophia.

– Da. Pe cuvânt de fată de la Tantal.

Prietenele ei o lăsară în pace, iar Nathaniel o apucă de braț.

– Trăsura este aici. Și am promis să te duc înapoi până la miezul nopții, nu-i așa? Sau Laurie ți-a promis?

– Eu o să merg la Society cu Blackwood și Greaves, spuse fratele lui, exact când Emily se întrebă dacă Westfall repetase conversația cu el.

– Foarte bine, spuse Nate încet. Dar să fii înapoi acasă pe la două, pentru că încă ești pedepsit pentru faptele tale necuviincioase de la Oxford.

– Nate!

Keating Blackwood râse.

– Ai fost trimis înapoi, nu-i așa? Nu ești singurul care a reușit să facă asta.

Ar mai fi continuat să discute, dar Emily parcă îl simțea pe Ebberling undeva ascuns în spatele ei, așa că își luă repede rămas-bun și îl trase pe Nathaniel spre trăsura lui. Abia când trăsura o luă din loc pe stradă, ea scoase oftatul pe care îl ținuse în piept.

– Cred că o să mă îmbolnăvesc, reuşi ea să spună tremurând.

Nathaniel îşi scoase haina şi i-o puse pe umerii ei, acoperind-o cu braţul lui cald şi puternic.

– Prostii! S-a uitat urât la mine, dar pe tine nu te-a privit niciodată. Nici măcar o secundă.

– Eşti sigur?

– Absolut sigur.

Emily ridică privirea spre el, spre ochii verzi şi luminoşi din spatele ochelarilor inutili şi spre gura lui serioasă, apetisantă.

– De ce rişti pentru mine? întrebă ea, în cele din urmă, chiar dacă se gândi că părea mai inteligent să accepte ajutorul pe care i-l oferise fără să-şi mai pună alte întrebări.

– Ştii, am un simţ al binelui şi al răului, chiar dacă este neînsemnat. El zâmbi, dar expresia nu-i atinse ochii. Ebberling şi-a omorât soţia. Tu ai minţit despre trecutul tău. Cumpănind între cele două, am ales să fiu de aceeaşi parte cu tine.

– Şi asta n-are nimic de-a face cu... noi? întrebă şi arătă spre ei doi.

– Are o mare importanţă pentru noi. Am spus că aleg binele în faţa răului. N-am pretins niciodată că sunt vreun sfânt. De data asta, păru că se amuza cu adevărat. Dar noi, păcătoşii, putem să facem dreptate, nu crezi?

Acel simplu cuvânt, chiar în mijlocul tuturor celorlalte vorbe frumoase, o nelinişti.

– Dreptate? repetă ea. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, dacă vreodată o să vrei să te plimbi dincolo de uşile clubului fără să priveşti peste umăr, trebuie să ne ocupăm de Ebberling. În momentul ăsta, nu agreez ideea uciderii lui. Dar tu?

– M-am gândit la asta, recunoscu ea, lăsându-şi capul pe umărul lui. De ce el o făcea să se simtă în siguranţă? Nimeni nu reuşise asta. Nu până când acel bărbat remarcabil se apropiase de ea. Dar asta nu m-ar face mai bună ca el, adăugă Emily. Iar a spune că este vinovat

şi a demonstra acest lucru sunt două lucruri complet diferite. Ea oftă adânc. Şi fiecare variantă ar presupune să le vorbesc oamenilor. Oficial. Şi nu pot să fac asta.

– Cred că este timpul să punem la punct o strategie, nu-i aşa? El lovi cu bastonul tavanul trăsurii. Sams, du-ne la reşedinţa Teryl!

– Da, milord, se auzi vag vocea birjarului.

– Am crezut că trebuia să mă duci acasă înainte de miezul nopţii, comentă Emily cu un zâmbet.

– Am spus care casă? Nu-mi amintesc. El îi ridică bărbia cu degetele, apoi se apleacă să o sărute. În noaptea asta, eşti a mea, Portsman, murmură el răguşit, îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută din nou.

În noaptea asta, ea îşi dorea să fie. Şi a doua zi la fel, fiecare miracol imposibil la timpul lui.

Era ciudat să stea în pat şi să vadă o ploaie de păr castaniu roşiatic minunat pe perna de lângă el. Era şi mai ciudat felul în care era el, întotdeauna plictisit de prezent, căutând mereu alt lucru care să-i ocupe mintea, nu voia decât să stea întins acolo şi să o privească pe femeia neobişnuită care se ghemuise ca să doarmă lângă el.

Nate se întoarse pe o parte ca să o privească, ţinându-şi un braţ sub cap. În dimineaţa aceea, nu avu nevoie să se uite chiorâş şi să orbecăie după ochelari în momentul în care femeia de lângă el deschise ochii. Nu avu nevoie să se întindă după baston în momentul în care se ridică. Nu avu nevoie să revadă evenimentele din ziua sau noaptea precedentă ca să-şi aducă aminte ce nume se întâmplase să-şi aleagă. Putea pur şi simplu să fie... el însuşi.

Portsman se trezi, îşi trecu o mână peste pieptul lui şi el se încruntă. Nu mai putea să continue să-i spună Portsman. Nu era numele ei adevărat şi nu îl simţea destul de personal. Totuşi, cum să-i spună? Chiar dacă n-ar fi fost periculos să-i spună Rachel Newbury, nici acela

nu era numele ei și promisese să nu rostească nici Eloise, nici Smorkley. Sincer, nici acelea nu mai erau valabile. Ea se transformase în cineva statornic, prin sudoarea și sângele ei.

Ochii căprui și adânci se deschiseră, clipind somnoroși, apoi se aținitră spre el. Zâmbi.

– Bună dimineața.

Ar fi putut să se lase înecat în acel zâmbet, se gândi el.

– Bună dimineața. Mă gândeam.

Ea se ridică, își trecu degetele prin părul vâlvoi și se întinse atât de ademenitor, încât mădularul lui începu să zvâcnească.

– Tu te gândești mereu. La ce?

– La numele tău. Cine ești tu cu adevărat? Cum vrei să-ți spun?

Fruntea ei se încruntă.

– Este o întrebare complicată atât de devreme dimineața, nu?

– Nu chiar.

Ea stătu nemișcată vreme îndelungată, cu privirea coborâtă spre mâini. Degetele lungi, elegante, care, dacă n-ar fi fost tăria ei de caracter, s-ar fi strâmbat și întărit spălând hainele altora sau, dacă nu ar fi existat un accident la nașterea ei, ar fi plutit cu ușurință peste clapele de fildeș ale celui mai minunat pian.

– Dintre toate persoanele care am fost, spuse ea, pe un ton încet și prudent, cel mai mult îmi place Emily. Așadar, Emily.

Nathaniel zâmbi.

– Emily să fie atunci.

Se așeză lângă ea, o sărută, trecându-și degetele prin părul ei cu miros de lămâie și ceai.

Ușa dormitorului se deschise cu zgomot. Emily țipă și se ascunse sub așternuturile mototolite, în timp ce Nate se întinse după cuțitul pe care îl ținea sub pernă. Înainte să-l scoată, își descleștă din nou degetele.

– Laurie, ce naiba crezi că faci?

Fratele lui se sprijini de tocul uşii şi privi grămada de aşternuturi care se tot agita.

– Ai fost vreodată la un club numit Jezebel? rosti el tărăgănat, cu un rânjet excentric.

Privindu-şi mai îndeaproape fratele, Nathaniel se încruntă. Lavaliera era distrusă, cizmele nefăcute, iar ochii îi erau roşii.

– Eşti beat.

– Ce sunt, Nate, este peste măsură... nu, peste urechi de beat. Greaves şi Keating ştiu cele mai păcătoase locuri din Londra. A fost... fantastic. Ai idee cât de spectaculos este să fii însoţit de bărbaţi pe care când toţi ceilalţi îi văd încep să facă pe ei de frică?

Emily chicoti de sub aşternuturi. Nate nu era foarte sigur că nu se simţea şi el amuzat.

– I-ai informat pe aceşti domni care induc această reacţie că tu ai 19 ani?

– Aş putea să adaug un an sau doi, recunoscu Laurie cu alt zâmbet fercheş. Dar am fost de ajutor. Greaves nu-l place deloc pe Ebberling. Spune că este atât de arogant, încât trebuie să i se deschidă două uşi ca să-l lase să intre într-o cameră.

Tot umorul lui Nate se risipi rapid.

– Le-ai spus despre Ebberling? întrebă el, alunecând peste marginea patului şi ridicându-se în picioare.

– Eu spun că tu eşti gol.

Nathaniel îl apucă pe fratele lui de umăr.

– Du-te să faci o baie rece, bea nişte cafea şi ne vedem în salonul pentru mic dejun peste treizeci de minute! Dacă nu eşti destul de treaz ca să-mi spui ce naiba ai vorbit cu noii tăi prieteni, o să te trimit la conacul Westfall, şi poţi să stai acolo până la finalul sezonului ca să faci socotelile în locul meu. Este clar?

Laurence înghiţi în sec şi îşi dădu părul castaniu-deschis din ochi.

– Da. La naiba, da!

– Bine.

Nate îl împinse pe ușă și o trânti în urma lui. Apoi înjură în nenumărate limbi.

Când se întoarse, Emily stătea pe pat, cu așternuturile strânse în jurul ei și o expresie îngrozită pe chip.

– Cât de tare am intrat în belele?

Încă înjurând, Nate apucă o pereche de pantaloni și îi trase pe el.

– Nu sunt sigur, dar mai mult decât suficient dacă Greaves sau Blackwood vorbesc cu cine nu trebuie. Îmbracă-te! Trebuie să-i aduc aici. Acum!

Nu fu prea încântată, el putea să vadă destul de clar asta. Ar fi trebuit să știe mai bine. La început, fusese doar o enigmă pe care să o rezolve și poate o cale pentru fratele lui și pentru el să umple prăpastia care se formase între ei. Acum enigma avea o față – un chip care îi devenise absurd de drag în ultimele săptămâni, când totul se schimbase.

– Nate, cheamă-le și pe soțiile lor, dar și pe Haybury, dacă trebuie. Și pe Jenny Martine, ca să-mi aducă schimburi.

– Ești sigură că ai încredere în toți?

Emily își drese glasul.

– Am încredere în mine și în tine. Dar am prieteni și... am obosit să mint. Sophia și Camille sunt surorile mele, la fel ca Diane. Așa că bănuiesc că soții lor trebuie la fel de bine să fie vrednici de încrederea mea.

El încuviință din cap, dădu fuga pe coridor și coborî scările după hârtie, cerneală și majordomul Garvey. Putea să pretindă că simțea vechea lui îngrijorare ca spion, de a detesta pe oricine altcineva care știa ce făcea el, dar nu era adevărat. Nu în totalitate. Problema era că îi plăcea ideea că totul fusese o poveste între el și Emily. Că ea avea încredere în el, iar el avea să facă într-un fel să o ajute și să o salveze de marchizul malefic

care o voia redusă la tăcere, iar toţi ceilalţi puteau să se ducă naibii.

Habar nu avea dacă era cea mai inteligentă cale prin care să abordeze acea enigmă. Nu încă. Dar calea fusese oricum teribil de încurcată de noaptea lui Laurie, astfel că trebuia să se descurce cu situaţia aceea. Tot ce conta era ca Emily să fie protejată. Propriul lui rol eroic era o prostie. Renunţase la ideea de a fi erou când acceptase să lucreze ca spion.

De îndată ce mesajele fură trimise, se întoarse la etaj ca să se îmbrace. Emily se mutase pe un scaun lângă fereastră ca să privească spre grădina lui, iar el trase adânc aer în piept şi se duse să se aşeze lângă ea.

– Îmi pare rău, murmură el. N-ar fi trebuit să-i spun niciodată lui Laurie. În apărarea mea, când am spus-o prima dată, nu ştiam nimic mai mult decât ce îmi zisese Ebberling. Nu ştiam că tu erai cea pe care o căutam.

Ea îi întâlni privirea.

– Foarte ciudat, răspunse ea pe acelaşi ton blând. Când ai plecat disperat pe uşă, eu am rămas acolo în patul tău pentru o clipă pentru că mi-am dat seama că ceva lipsea.

– Lipsea? repetă el.

– Da. Şi mi-a luat ceva ca să-mi dau seama despre ce era vorba. Nu-mi era frică, Nate. Ea se întinse şi îl apucă de mâna. Cu câteva săptămâni în urmă, dacă aflam că altcineva ar putea să ştie de o posibilă legătură dintre mine şi Ebberling, mi-aş fi împachetat lucrurile şi mi-aş fi cumpărat un bilet pe următoarea corabie care pleca din Anglia. Probabil aş fi fost acolo acum.

El îi întoarse mâna şi îşi împreună degetele cu ale ei.

– Nu, nu ar fi trebuit să fii.

Ideea să o lase să plece de lângă el din cauza propriei prostii era absolut inacceptabilă.

– Problema este că mi-am dat seama brusc că nu sunt singură pe lume. Nu mai sunt. Am prieteni. Am oameni cărora le pasă ce se întâmplă cu mine. Dacă aş dispărea, cineva ar observa. O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar el o şterse cu degetul mare. Nu crezi că ar observa cineva?

– Eu aş observa.

Se apleca să o sărute.

Felul în care o spusese ea... Nici nu ştia să numere de câte ori avusese acelaşi gând de-a lungul anilor – dacă dădea greş cu oricare dintre misiunile lui, dacă murea pentru că judecase greşit pe cineva, avea să observe cineva absenţa lui? Şi pentru un timp nu fusese în stare să răspundă la acea întrebare.

– Eu aş observa, repetă el cu înverşunare, sărutând-o iar şi iar, alunecând pe podea cu trupul ei zvelt şi înfăşurat în cearşafuri, cuprins în braţele lui. Eu aş observa.

Ea începu să suspine, iar el rămase pur şi simplu pe podea, sub fereastră, ţinând-o în braţe. Şi ea îi spusese că nu semănau deloc. Dumnezeule, într-o bună zi, avea să îi mărturisească! Nu acum, pentru că aveau alte griji pe cap. Dar, într-o bună zi, voia să-i spună că acela fusese momentul când îşi dăduse seama că o iubea.

Nate le povesti totul. Ei bine, nu tot, pentru că lăsase deoparte faptul că ea era fiica unei spălătorese din Derbyshire, dar le spusese că era Rachel Newbury şi fusese martoră când Ebberling îşi omorâse soţia, pe Katherine.

Camille fusese plecată să ia micul dejun cu surorile ei, dar Sophia venise cu soţul ei şi cu Jenny. Dacă Nathaniel fusese surprins că îl rugase să o cheme şi pe cea care se ocupa de administrarea clubului, nu o arătase, dar oricum nu ar fi făcut-o. Sau poate că acum îşi dădu seama că Genevieve era sursa ei de informaţie în ceea ce îl privea – cu siguranţă, nu se înşela.

Când el încheie, Sophia o privi fix, iar Emily trase scaunul mai aproape de prietena ei.

– Îmi pare rău, şopti ea. Ar fi trebuit să-ţi spun cu ani în urmă, dar n-am ştiut cum.

Frumoasa roşcată o sărută pe obraz.

– Am crezut întotdeauna că ţi-ai schimbat numele şi ai fugit pentru că un lord bătrân şi zbârcit de la fostul loc de muncă era pe urmele tale. Habar nu am avut. Ea îşi îndreptă umerii. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai fi putut să-mi spui? Nu sunt supărată. Ei bine, nu pe tine. Ebberling este cu totul altă problemă. El este un monstru.

– Poate să fie un monstru, continuă ducele de Greaves, privindu-şi soţia cu dragoste, dar e unul viclean. Şi unul bogat, care este la fel de periculos. Oamenii trec cu vederea păcatele celor bogaţi mai uşor decât o fac în privinţa păcatelor celor săraci. Ochii cenuşii de oţel îl priviră în treacăt pe fratele lui Nate. Trebuie să înveţi să-ţi ţii gura, plodule!

Tânărul Laurence îl privi de parcă nu se putea decide dacă să vomite sau să plângă.

– M-ai păcălit şi m-ai făcut să vorbesc, spuse el pe un ton plin de reproş.

Greaves încuviinţă din cap.

– Desigur că te-am păcălit. Haybury nu a vrut să-mi spună despre ce a fost vorba noaptea trecută, şi tu ai picat la ţanc.

– Nu este prea frumos din partea ta.

– Nimeni nu m-a acuzat că m-aş purta prea frumos.

– Adam, şi aşa se simte destul de prost, interveni Sophia. Şi, din fericire, nu s-a întâmplat nimic rău.

Ducele oftă.

– Totuşi, soţia mea, adăugă el, mi-a spus să mă port frumos. Şi, din fericire pentru tine, băiete, eu o ascult. Aşa că o să recunosc în faţa ta că, de fapt, tu nu ne-ai menţionat în nici un fel numele domnişoarei Portsman.

Eu şi Keating ne-am dat seama, dar numai pentru că am petrecut împreună seara la teatru.

– Este îndeajuns de rău, comentă Nate, nepărând prea mulţumit. Dacă cineva a surprins discuţia...

– Nu a auzit nimeni. Keating îşi termină bucata de piept de pui. El poate o fi un începător, dar eu şi Greaves nu suntem. Dacă vrei să te superi pe cineva, noi suntem mai vinovaţi decât el.

Emily se gândi că, într-un fel, undeva în viaţa ei plină de minciuni, trebuia să fi făcut ceva bun. Nu avea nici o altă explicaţie pentru faptul că patru bărbaţi formidabili s-ar fi aliat cu ea când, după ce mult timp crezuse că nu avusese nici un aliat. Se chinui să zâmbească.

– Nu sunt supărată pe nici unul dintre voi.

– Desigur, pot să mă înşel, spuse Jenny în tăcere, cu accentul ei franţuzesc mai puternic decât îl auzise vreodată, dar gândul meu este că voi, domnilor, aţi putea să vă folosiţi timpul mai inteligent decât să luaţi greşelile altora pe umerii voştri, nu-i aşa?

Interveni şi Haybury, în cele din urmă.

– Oricât de mult urăsc să fiu de acord cu franţuzoaica, ea are perfectă dreptate. Daţi vina pe cine vreţi, dar aş prefera să aud cum o să ne descurcăm noi cu Ebberling.

„Noi." Se putea să fie cel mai bun cuvânt pe care îl auzise vreodată Emily şi cel mai puţin aşteptat. Totuşi, nu putea avea viaţa pe care o alesese dacă le permitea altor oameni să ia deciziile în locul ei. Se ridică încet în picioare.

– Vă mulţumesc tuturor fără excepţie pentru că aţi venit în dimineaţa asta să ascultaţi povestea mea tristă, dar nu mă aştept să luaţi pe umerii voştri necazurile mele.

– Emily...

– Eu l-am văzut împingând-o pe Katherine de pe cal şi strângând-o de gât, şi doar... am rămas acolo. Apoi, când a ridicat privirea şi m-a văzut, am fugit. Nu la autorităţi,

nu după o armă. Pur şi simplu am fugit. Făcu o pauză, îl privi pe Nathaniel şi aşteptă să o întrerupă iar. Cum el doar o privi, ea continuă: Ştiam ce ar putea să fie: cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Şi, din multe motive, nici un judecător, nici un jurat dintre ceilalţi nobili nu m-ar fi ascultat vreodată. Asta nu s-a schimbat.

– Noi părem a fi ceilalţi nobili, comentă sec Greaves.

– Eşti căsătorit cu cea mai dragă prietenă a mea, Excelenţă. Nu contezi. Emily îşi dori foarte mult să se oprească acolo, dar pentru că, indiferent ce susţineau ei, erau gentlemeni adevăraţi, îşi doreau să încerce să o ajute oricum, ea se chinui să continue: Nu am origini aristocratice. De fapt, sunt exact opusul aristocraţiei. Şi vă rog să staţi departe de asta. Nimeni n-o să vă mulţumească.

– Nu este modul cel mai bun să ceri ajutor, Em, comentă Sophia, cu ochi verzi serioşi, în ciuda tonului blând.

– Nu vă cer ajutorul, Sophia. Sincer, nu. Ebberling este un marchiz cu bani şi cu putere şi plănuieşte să se însoare tot pentru bani. Adam şi Keating ai voştri s-au căsătorit cu doamne cu care n-ar fi trebuit să o facă şi, oricât de mult vă iubesc, pe tine şi pe Cammy, lucrul ăsta le-a afectat reputaţia. Eu sunt o fată obişnuită, care lucrează într-un club pentru domni. Ea îl privi pe Haybury. Sunt o angajată. Ai risca Tantal pentru o fată de la bucătărie? Ai lăsa-o pe Diane să facă asta?

– Dacă nu vrei ajutorul nostru, de ce suntem aici? izbucni Blackwood, ridicându-se în picioare.

El se duse spre cea mai apropiată fereastră şi se întoarse cu spatele la ei.

– Lord Westfall v-a rugat să veniţi aici ca să fie sigur că n-aţi menţionat nimănui cine sunt sau unde stau. Asta este tot. Şi e tot ce vă cer. Tăcerea voastră.

Tăcere fu ceea ce primi. Pentru un moment îndelungat, nimeni nu spuse nimic, nu se mişcă, nu se uită la cineva. Era cel mai crunt sunet din lume, dar fuseseră

cele mai sincere cuvinte pe care le spusese vreodată și refuza să-i pară rău că le rostise. De fapt, se simțea mândră. Disperată și singură din nou, dar mândră.

Singură persoană la care nu putu să se uite fu Nathaniel. Nu voia să vadă dacă era supărat sau dezamăgit că ea ar fi putut să-i tragă covorul de sub picioare. Mai rău decât atât, nu voia să se uite în ochii lui verzi și să vadă că putea să se simtă ușurat. Ușurat că ea îi dăduse un motiv să iasă din acea încurcătură și să se îndepărteze de ea.

În cele din urmă, Oliver Warren, marchizul de Haybury, se împinse ușor pe scaun și se ridică în picioare. Apoi se duse la masa de mic dejun, alese o brioșă mare pudrată cu scorțișoară și se așeză să o taie în două și să o ungă cu unt.

– Acum șapte, aproape opt ani, spuse el calm, am avut șansa să fac ceva bun pentru o tânără doamnă care era săracă, singură și prizonieră într-o țară străină. În schimb, în momentul când ea s-a întors, eu pur și simplu am sărit pe fereastra din dormitorul ei și am plecat. Sunt căsătorit cu ea acum, dar asta n-are importanță. Ceea ce simt când îmi amintesc de ziua aceea este cât... de dezgustat sunt de mine. Pe atunci, am crezut că tocmai am scăpat de o viață de mizerie și obligație. Acum mă uit înapoi și sunt sigur că am făcut un lucru total greșit. Pentru că cineva, o persoană, o femeie, a avut nevoie de ajutorul meu, și eu am plecat. N-o să mai fac asta din nou.

– Cine ești tu? întrebă brusc Greaves, privind-o pe Emily. Ai spus că ești o femeie de rând. Ce femeie de rând?

– Destul, Greaves! mârâi Nathaniel, strângând pumnul.

– Tatăl meu era pescar, Excelență, răspunse ea. Mama spăla haine la hanul Blue Dove pentru călătorii care treceau pe acolo.

– Hm... Și acum ce ai spus că ești? O fată de la Tantal? Poți să scrii și să citești, nu-i așa? Ai învățat să dansezi, pun pariu. Și cânți la pian?

Ea se simţi de parcă era ruptă în bucăţi şi aproape că se hotărâse să răspundă că propria lui soţie era o fostă fată de la Tantal, dar nu ar fi făcut decât să infirme declaraţie de mai devreme, aşa că doar încuviinţă din cap.

- Da.

- Ai lucrat ca guvernantă la Ebberling, spuse Westfall. Aproape trei ani.

- Da.

- Atunci, scuză-mă Emily, dar asta nu sună deloc a femeie de rând.

De lângă fereastră, Blackwood se întoarse şi ridică o mână.

- L-am omorât pe soţul iubitei mele. Autoapărare sau nu, au spânzurat oameni pentru mai puţin de atât. Apoi am furat-o pe logodnica vărului meu de la propria nuntă. Să nu aruncăm cu pietre. Eu mă bag.

Sophia o luă de mână pe Emily şi o trase înapoi în scaun.

- Em este sora lui Cammy, iar ea este sora mea, a lui Jenny şi a lui Diane. Ne băgăm.

Laurence continuă să stea pe scaunul lui.

- Sunt un idiot şi vreau să fac ceva bine. Ajut şi eu.

Rămase doar Nate, iar pentru ea, tăcerea lui spunea totul. Nu, nu-i plăcuse când Greaves păruse că o insultase, dar asta însemna doar că era amabil. Şi chiar aşa era, indiferent ce spunea. Fără el, efortul celorlalţi, care acum spuneau că erau dispuşi să continue chiar miraculos, nu merita. De ce să stea să lupte când victoria nu însemna... nimic? Încă nu putea să se uite la el. Oh, era patetică! Dacă ei ar fi ştiut cât de frântă îşi simţea inima, nici unul nu ar mai fi fost în cameră.

Nathaniel se ridică în picioare.

- Emily!

Ea închise ochii.

Nu. Nu avea să se uite şi să asculte. Dacă el pleca pur şi simplu din cameră, ea îşi dădea seama şi putea să se furişeze pe uşa din spate, să-şi împacheteze lucrurile şi să plece.

Scaunul ei se înclină pe spate. Puternic. Agitându-se să rămână în echilibru, ea deschise ochii, iar când ridică privirea, îl văzu Nate cu privirea aţintită în jos spre ea peste speteaza scaunului.

– Nu-ţi face griji! spuse el, cu voce nesigură. N-o să te las să cazi.

capitolul 13

Întâlnirea neobişnuită se încheie cu promisiunile fiecăruia că avea să păstreze discreţia, dar cu nimic altceva de ajutor. Nathaniel avu câteva idei, dar nu le putu spune. Nu fără a face ceva tangibil şi nu cuiva pe care să-l fi întâlnit cu douăzeci şi patru de ore înainte.

Ajutorul era o noţiune foarte frumoasă, dar el era rezervat până când nu vedea rezultate care demonstrau că acei oameni erau mai mult un ajutor decât un obstacol. Emily zăbovi, ceea ce i se păru oricum mai interesant.

Rămase şi franţuzoaica, iar el petrecu o clipă studiind-o, în timp ce îşi lega boneta peste părul blond prins în cel mai strâns coc pe care îl văzuse vreodată. Când Laurence îi atinse umărul, aproape tresări.

– Nate, eu...

– Nu, îl întrerupse el. Mergi sus şi bagă-te în pat! Nu vorbesc cu tine până ce nu eşti treaz.

– Îmi pare rău, spuse fratele lui din nou, cu umerii lăsaţi. Întregul lui comportament trăda o mâhnire adâncă. Credeam... Greaves şi Blackwood, pentru nume lui Dumnezeu, ei m-au rugat să mă duc. *Pe mine.* Eu...

– Mai târziu, repetă Nathaniel, cu toate că furia aproape că îi trecuse. Nu era greşeala lui Laurie că nu avea nici o idee cât de suspicios să fie cu altcineva,

că nu se aştepta la un pumnal în spate de fiecare dată când se întorcea. Fii fericit că ai o şansă să înveţi din greşeli! Eşti mai norocos ca majoritatea.

De îndată ce fratele lui dispăru la etaj, el se întoarse în foaier. Emily se îmbrăcase într-o rochie verde de plimbare, destul de simplă, şi cu o bonetă drăguţă. Dacă nu ar fi ştiut deja cine era, dacă pur şi simplu ar fi văzut-o pe stradă, s-ar fi gândit la ea ca la o tânără lady fermecătoare, fiica vreunui boier. Şi, fără să ştie secretele care se aflau sub pielea ei albă şi fină, în spatele ochilor căprui-închis, probabil nu s-ar mai fi uitat la ea a doua oară.

– Ce este? întrebă ea, înclinând capul spre el.

– Date fiind întorsăturile şi capriciile sorţii, răspunse el cu un zâmbet scurt, poţi să rămâi aici, dacă vrei. O să am grijă ca Ebberling să nu fie niciodată prea aproape de tine.

– Ştiu că o să ai grijă. Ea îi puse o mână în dreptul inimii, iar el se întrebă dacă putea să-i simtă bătăile nebuneşti. Dar aş fi prizonieră într-o cuşcă mai drăguţă. La Tantal, îmi croiesc singură drumul, iar tu o să fii liber să ieşi din propria ta casă.

Avea sens, la naiba! El mai aflase informaţii esenţiale şi fusese forţat să plece departe până când găsea un moment prielnic să se întoarcă, dar nu putea să-şi amintească dacă îl deranjase atât de mult ca acum.

– Am câteva lucruri de verificat, spuse el, acoperindu-i mâna cu a lui. O să te ţin la curent.

– Ai face bine. Cu o încuviinţare din cap, ea se îndreptă spre ieşire, iar Garvey vru să deschidă uşa. Apoi brusc se opri. Mi-am lăsat săculeţul sus, spuse ea, cu obrajii îmbujoraţi. Revin imediat.

Majordomul închise uşa fără să scoată un cuvânt, şi Nate făcu un semn din bărbie spre bărbat.

– Asta este tot, Garvey.

– Foarte bine, milord.

Apoi rămaseră doar el și franțuzoaica în foaier. Ea stătea în picioare, uitându-se la scări și ignorându-l complet. Sau așa ar fi vrut să pară.

– Haybury te-a numit franțuzoaică, spuse el după o clipă.

Ea îl privi în treacăt.

– Cred că din cauza felului în care îmi fac părul, *monsieur*, spuse ea cu vocea calmă, cu accent puternic.

– Este interesant pentru că înainte s-a referit la o franțuzoaică, una care se băga unde nu-i fierbe oala.

Cu un zâmbet, ea încuviință din cap.

– Da, îmi place să mă bag unde nu-mi fierbe oala.

Nathaniel făcu ochii mici.

– Emily nu are prieteni proști, domnișoară Martine. Iar noi suntem prietenii ei. Așa că o să continuăm să valsăm sau poate ai prefera să vezi ce am putea să facem împreună?

Domnișoara Martine se uită țintă la el.

– Te-am văzut o dată, la o adunare a lui Bonaparte, spuse ea, aproape fără accent. Aveai o cicatrice îngrozitoare pe o parte a feței, iar un ochi era tulbure. Am aflat mai târziu cine erai, dar trebuie să spun, Nate Stokes, că ai fost nemaipomenit!

Astfel, primi răspunsul la întrebarea sâcâitoare de ce ea i se părea cunoscută.

– Tu erai femeia din Spania cu părul negru, care a avut acel bilet referitor la locul în care se aflau doi dintre consilierii lui Bonie.

Ea schiță o reverență superficială.

– Îmi cer scuze că i-am spus lui Em că ai fost spion, dar războiul s-a terminat, iar ea este prietena mea. Sora mea, așa cum a spus Sophia.

– Pot să înțeleg asta, rosti el, chiar crezând ce spunea. Dar acum se pare că este mai ușor să găsești dușmani decât prieteni. Prietenii trebuie prețuiți, iar dușmanii distruși.

Genevieve Martine îi întinse mâna.

– Cât eşti prietenul lui Emily, o să fiu prietena ta. Nici o clipă mai mult. Este suficient?

El îi strânse degetele.

– Este. Asemenea.

Emily se apleca peste balcon.

– Oh, n-ar fi trebuit să vă las singuri.

– Totul este bine, spuse franţuzoaica zâmbind. Am ajuns la o înţelegere.

– Sună oarecum înfricoşător, continuă ea, coborând la parter. Jenny, ai vrea să mă aştepţi afară?

– Desigur. Totuşi, să nu întârzii. Sunt de serviciu la prânz.

De îndată ce domnişoara Martine ieşi, iar uşa se închise, Nate se întinse să-i îndrepte mâneca lui Emily.

– Nu a fost prea subtil din partea ta, Emily.

– Asta arată că mă cunoşti. Eu nu uit niciodată săculeţul. Am crezut, după felul în care ai studiat-o pe Jenny toată dimineaţa, că ai vrea să schimbi două vorbe cu ea.

El râse.

– Atunci, ai făcut bine. Un spion vorbind cu altul?

– Exact. Mă bucur că acum ştii cine este. Minciunile încep să mă cam obosească. Îşi puse mâinile pe pieptul lui, se întinse şi îl sărută. Ai fost foarte galant de dimineaţă. Încă nu se poate face nimic, dar a fost plăcut să aud că există oameni pe lume cărora le pasă de soarta mea, ţinând cont de cine sunt eu şi cine sunt ei.

Ea trebuia să plece, dar Nate o apucă de umeri.

– Dacă există un lucru pe care l-am învăţat în ultimii zece ani, draga mea, este că întotdeauna se poate face ceva.

Emily îl atinse obrazul.

– Nu chiar în toate privinţele, murmură ea, sărutându-l din nou.

Apoi, până ca el să își dea seama, se strecură pe ușa de la intrare și dispăru.

El știa la ce se referea; dacă printr-o minune puteau să-l oprească pe Ebberling să o mai urmărească, ea tot fiica spălătoresei era, iar el tot conte rămânea. Unul care, din pură întâmplare, ar fi preferat ceva cu totul diferit, dar tot conte era.

– La naiba! murmură el și se duse să ceară să-i fie înșeuat calul.

După misiunea lui de a o identifica pe evaziva – și inexistenta – Rachel Newbury, noua lui sarcină părea să fie și ușoară, și dificilă. Să-l localizeze pe marchizul de Ebberling i-ar fi luat cel mult o oră sau două, dacă omul nu era acasă de dimineață. Avea să fie mult mai complicat să găsească o fisură în armura lui.

Însă trebuia să o facă. Pentru că aritmetica era simplă; ca Emily să fie liberă, Ebberling trebuia să fie eliminat. Să-l omoare ar fi fost cea mai simplă metodă, dar uciderea unui marchiz în mijlocul cartierului Mayfair i-ar fi determinat pe toți să cerceteze mai adânc lucrurile. În acest caz, altcineva putea să o descopere pe Emily, iar ea avea să fie de departe cel mai probabil vinovată. În afară de asta, Nathaniel își făcuse norma de crime, chiar pentru rege și țară. Fără vreo alternativă, nici n-ar fi șovăit, dar o ținea numai ca ultimă soluție.

Nu, dincolo de toată durerea și frica pe care le provocase marchizul de Ebberling în ultimii trei ani, pentru soția și fiul lui și pentru Emily, el merita ceva mai puțin... curat. Ceva la care putea să se gândească vreme îndelungată și care să-l fi făcut inofensiv.

Avea nevoie de timp să se gândească și de cercetare amănunțită a carierei bărbatului. În timp ce Nate încălecă pe Blue și se îndreptă spre clubul White, își dădu seama că nu fusese niciodată mai mulțumit că era spion. Pentru că altcineva ar fi găsit-o pe Emily, altcineva i-ar fi predat-o lui Ebberling, și bărbatul ar fi putut să scape

basma curată, curmând două vieți pentru satisfacția lui. Nate râse larg. Fusese mereu încântat de ideea de provocare, dar nu-i păsase niciodată de premiu. Ei bine, acum se schimbau lucrurile.

În primul rând, trebuia să-i găsească pe prietenii bărbatului, apoi să-i facă să vorbească, iar după aceea să descopere pasul greșit pe care îl făcuse marchizul în toată povestea. Pentru că, dacă învățase un lucru, acela era că fiecare făcea o greșeală. Se gândi că el făcuse una acceptând acea mică enigmă, dar, în timp ce privi în treacăt spre nevăzutul Tantal, nu mai reuși să gândească. Totul se întâmpla dintr-un anumit motiv, altfel el nu putea să înțeleagă cum trecuseră cu bine, el și familia lui, peste ultimii zece ani.

Continuă să facă planuri și să calculeze șansele logice de succes. Nathaniel pufni și îl făcu pe Blue să ciulească urechile. Habar nu avea când devenise cavalerul cruciat, dar era plăcut, pentru prima dată, să se simtă ca un erou. De dragul lui Emily, spera că putea să se dovedească a fi unul la sfârșitul acelei aventuri.

Așa cum se așteptă Emily, de îndată ce trăsura ajunse la clubul Tantal, Jenny dispăru în direcția reședinței Adam. Emily știa că Lord Haybury avea să țină povestea obârșiei ei de origine umilă departe de urechile soției lui mai bine decât prietena cea mai apropiată a acesteia. La gândul acelei conversații, o cuprinse neliniștea.

Diane prefera să aibă ca angajate la club doamne de viță nobilă pentru că, învăluite în scandal sau nu, femeile bine crescute atrăgeau bărbați bine crescuți. Iar în cazul acela, orice scandal adus de doamne ajuta, de fapt, celebritatea clubului. Emily era cu siguranță bine educată, pentru că avusese grijă să fie așa. Înainte de momentul acela, se asigurase că nu exista nimic scandalos legat de numele Emily Portsman, reducând contactul cu membrii clubului. Totul fusese gândit

ca să fie folositoare, primind cât mai puţine întrebări despre trecutul ei.

Acum însă, un potenţial scandal ce suscita interes era mai mult o problemă dacă Ebberling o descoperea şi decidea că mai degrabă prefera să o acuze de crimă decât să o omoare pur şi simplu. Şi ideea aceea devenise o posibilitate după ce aflase că existau oameni care susţineau că nu aveau să o lase să dispară fără nici un comentariu.

Oftă în timp ce se duse să ia registrul pentru achiziţiile de produse. Toţi păruseră sinceri, iar cel puţin la sfârşit, ştiu de ce relaţia dintre Diane şi Oliver fusese atât de schimbătoare când îi întâlnise pentru prima dată. Şi dacă ea ar fi fost arestată, era sigură că ar fi dorit cu toţii să se implice. Dar ea avea îndoieli şi nu era sigură că puteau să facă mai mult.

Cu o singură excepţie.

Felul în care o privise Nathaniel de dimineaţă îi oprise inima în loc. Tot felul de idei prosteşti de fetiţă îi trecuseră ca fulgerul prin minte – căsătorie, copii, pace şi siguranţă şi Nate trezindu-se în fiecare dimineaţă lângă ea, ţinând-o în braţe şi spunându-i că nu avea să o lase niciodată să cadă. Acel vis prostesc nu avea cum să se împlinească vreodată, dar credea că el o putea ajuta cu Ebberling, măcar din mândrie.

Cât despre restul... Ar fi fost mai uşor să plece, până la urmă, ca să nu mai fie prezentă şi să-l audă spunându-i că încheiaseră povestea, iar ea putea să se întoarcă să caute bărbaţi mai înceţi la minte, cu care să împartă patul când singurătatea începea să-i vuiască la ureche. Fiindcă, fără el, restul nu mai conta. Îşi petrecuse aproape toată viaţa singură, bazându-se pe propriile forţe ca să supravieţuiască, şi putea să o facă din nou. Ştiind ce ar fi putut să facă din viaţa ei dacă măcar unul dintre părinţi ei ar fi fost o rudă îndepărtată cu vreun baron

sau vreun cavaler, era de departe mai rău decât să nu fi avut niciodată vreo idee.

Camera comună era cam pustie la ora aceea matinală. Tot personalul de zi era la lucru, iar personalul de seară nu era încă pregătit să se adune pentru masă, aşa că ea împrăştie registrele pe una dintre mesele lungi ca să lucreze. Juliet Langtree, majordomul de seară, îi aduse-se un bilet noaptea trecută în cameră, iar ea îl citi abia acum. Lord Gilbert Parglen îi ducea dorul şi dorea să o viziteze în seara aceea.

Îndesă biletul în buzunarul pelerinei cu gândul să răspundă mai târziu, surprinsă oarecum că Lord Gilbert ştia să scrie. Cu siguranţă îi ducea dorul dacă se gândise ce să scrie şi aşternuse cuvintele pe hârtie. Dar, în orice caz, avea să refuze invitaţia. Distracţia ocazională de seară îşi pierduse aproape tot farmecul acum, când găsise un bărbat pe care putea să şi-l imagineze ca fiind mai mult decât un prieten de o noapte.

– Emily!

Ridică privirea în timp ce Diane, Lady Haybury, intră în cameră. Marchiza era îmbrăcată în negru, ca de obicei. Chiar şi părul îi era negru, ceea ce făcea ca ochii ei verzi şi adânci să fie mai luminoşi.

– Diane! Îmi imaginez că Jenny a vorbit cu tine.

– Da. Angajatoarea lui Emily se aşeză pe bancheta din faţă. După părerea ta – continuă ea cu voce scăzută, cu toate că singurele persoane din cameră erau domnul Jacobs, cel mai puternic dintre paznici, şi ajutorul lui de seară, Bartolomew, care jucau whist lângă foc –, Ebberling are mai multe şanse să încerce să te omoare sau să te aresteze?

Ea o spuse pe un ton atât de pragmatic încât pentru o clipă Emily se gândi că nu auzise bine.

– Nu... nu sunt sigură, răspunse ea. Dacă ar putea să facă aşa cum voia, cred că ar prefera să mă reducă la tăce-re. Arestarea ar duce la un proces mai lung, mai murdar

și există posibilitatea ca el să nu poată mitui pe nimeni ca să fie sigur că totul merge cum vrea.

Diane încuviință din cap.

– Asta e și părerea lui Jenny. Ea se întinse, luă tocul din degetele lui Emily și îl puse deoparte. Haybury Park o să fie aproape gol în această perioadă a anului, dar are avantajul să fie la mai bine de două zile de Londra, iar Oliver o să angajeze câțiva lachei în plus, ca să fie sigur că nu vei avea nici un musafir nedorit.

– Eu... îți mulțumesc mult pentru că îmi oferi casa ta să locuiesc, dar nu plec din Londra, Diane.

Primul ei impuls fusese să plece nu numai din oraș, ci și din țară. Totuși, lucrurile se schimbaseră. Îl întâlnise pe Nathaniel Stokes și, chiar dacă relația lor urma să se termine, acum îl avea. Nu era dispusă să renunțe la el.

– Am făcut lucruri de care nu sunt mândră, dar pentru Lady Ebberling n-am făcut decât să fug de bărbatul care a ucis-o.

– Nu trebuie să fii distrusă, Em. Este viața ta în joc.

– Știu. Și nu o să mai fac ceva prostesc, dar nici nu o să fug. Oricum, nu încă.

Marchiza oftă, cu toate că nu părea teribil de surprinsă.

– Atunci nu o să mai pleci de la Tantal fără să ne spui mie sau lui Jenny unde mergi și când crezi că te întorci. N-o să pui piciorul în club până când nu se rezolvă asta și o să împachetezi o valiză pentru cazul în care trebuie să te scoatem repede de aici. Este clar?

– Îți dai seama că, dacă el mă găsește și decide să fiu arestată, o să fiu găsită vinovată. Clubului nu o să-i fie bine dacă se întâmplă asta.

– Tantal este treaba mea. Ești de acord să respecți aceste reguli, Em?

– Da. Ochii ei se umplură de lacrimi, apoi coborî privirea și încercă să se șteargă. Știi și restul, nu-i așa? Cred că Jenny ți-a spus despre originea mea.

Diane se ridică în picioare.

– Mi-a spus. Dacă n-am fost destul de clară până acum, te afli aici pentru cine eşti, nu pentru cine ai fost. Nu suntem o organizaţie caritabilă.

Angajatoarea ei mai spusese asta – de multe ori, de fapt -, iar Emily crezuse întotdeauna că era un lucru bun că marchiza nu ştia adevărul despre ea. Acum însă începu brusc să vadă altfel lucrurile. Nici una dintre fetele de la Tantal nu era acolo datorită inimii bune a lui Lady Haybury. Se aflau acolo pentru că erau femei puternice şi capabile.

Zâmbind uşor, ea înălţă capul ca să se întoarcă la treaba ei, apoi se opri şi lăsă din nou tocul deoparte. Îşi petrecuse toată viaţa fugind de trecut şi în ultimii trei ani se ascunsese efectiv de el. Ce avea de gând să facă acum: să privească afară din spatele draperiilor, aşteptând ca Nate să-i rezolve problemele sau ca Ebberling să se întoarcă la Shropshire? Şi apoi? Să continue ca înainte, până când se întorcea Ebberling în Londra cu noua lui mireasă sau, mai rău, văduv a doua oară? Avea să trimită iar după Nathaniel şi să spere că el o plăcea destul ca să vină călare să o salveze încă o dată?

– Stupid, murmură ea şi adună registrele în braţe.

Pur şi simplu pentru că îşi găsise prieteni şi un bărbat drag – atât de drag încât deja începuse să se teamă să nu-l piardă – nu însemna că nu putea să mai aibă grijă de propria siguranţă.

De îndată ce puse registrele la locul lor, se retrase în camera pe care o împărţea cu înţelegătoarea Lily, închise şi încuie uşa. Apoi se duse să se privească în oglinda măsuţei de toaletă. În ultimii trei ani, faţa ei se subţiase puţin, iar ochii arătau mai înţelepţi, dar ce vedea Ebberling?

Pe ea, dacă el se uita dincolo de culoarea întunecată a părului ei şi mai puţin la îmbrăcămintea adecvată de guvernantă. Rachel Newbury, guvernantă şi martora crimei. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. De fapt,

singurele două lucruri în favoarea ei erau părul castaniu roşcat şi faptul că el nu se aştepta să o vadă vreodată ducându-se la el.

– Dumnezeule! murmură ea, punându-şi o mână deasupra inimii bătând. Se aşeză la măsuţa de toaletă. Putea să facă aşa ceva? Să se salveze?

Se auzi un ciocănit în uşă şi tresări.

– Cine este?

– Betty, veni răspunsul. Lady H. a spus să-ţi aduc cina, dar nu erai în camera comună.

Emily se ridică şi se duse să deschidă uşa. Avusese întotdeauna un loc special în inima ei pentru ajutoarea de bucătăreasă. Nu numai că fata era prea tânără ca să se apere singură, dar găsise un loc unde putea să-şi îmbunătăţească viaţa care îi fusese dată. În multe privinţe, se asemănau.

– De ce te uiţi aşa la mine? întrebă Betty, aşezând tava cu prânzul pe patul lui Lily. Am ceva pe nas?

Ea îşi frecă nasul, care avea o urmă de funingine, dar nu conta nici un pic în bruma de pistrui.

– Crezi că avem aceeaşi măsură? întrebă Emily, luând-o de mâini şi învârtind-o uşor.

– Cred că eşti puţin mai înaltă decât mine, iar eu nu sunt nici pe departe atât de slabă. Şi pieptul tău este mai mare decât al meu. De ce?

Ajutoarea bucătăresei o privi suspicioasă.

– Pentru că mă gândeam că aş putea să-ţi împrumut una dintre rochiile mele de seară dacă mi-ai împrumuta una de-ale tale.

– A mea? Eu n-am nici o rochie de seară. Doar rochia asta de muncă, una la fel şi alta albastră pentru biserică.

Emily se duse la dulapul ei şi scoase prima dată o rochie drăguţă, galbenă dintr-un sertar, apoi alta mai practică, verde.

– Cred că asta ţi s-ar potrivi, spuse ea ţinând-o în sus, lângă umerii tinerei fete. Ai vrea să o probezi?

Betty pipăi mătasea fină.

- Mi-ar plăcea, dar unde aş putea să o port? Nu la bucătărie. Domnişoara Charity o să mă mănânce de vie pentru că îmi dau aere.

- O să fie o trupă de acrobaţi ruşi la Vauxhall mâine seară. Câteva fete din tura de zi se duc. Eu nu merg, aşa că tu ai putea să-mi iei locul. Ştiu că April ar fi fericită să stea cu tine. La fel Sophia sau Lily.

- Acrobaţi? răsuflă Betty. Da, te rog!

Chicotind, Emily puse rochia pe pat.

- Atunci, haide să găseşti cealaltă rochie de muncă a ta şi trusa de cusut. O să lăsăm rochia asta afară un pic şi o să lungim tivul rochiei tale. O să fie amuzant!

- Pentru mine, da. Încă nu ştiu ce pui la cale, acceptând una dintre rochiile mele ponosite.

- Mă gândesc să vizitez pe cineva, spuse ea încet. Şi vreau să-i fac o surpriză.

Voia mai mult decât atât, dar, dacă putea să-l păcălească pe Nate, atunci cu Ebberling era şi mai simplu. Asta, dacă putea să ajungă singură destul de aproape de el ca să o vadă.

Imediat ce rochia lui Betty fu lungită suficient să-i atingă călcâiele, se duse să o găsească pe Jenny. Însă oricât curaj putea să aibă pentru o încercare ca asta, nu era pregătită să înfrunte lumea fără să fie ajutată de cineva atât de priceput în vicleşuguri cum ştia că era Genevieve Martine.

- Ce faci? întrebă Jenny, când ea deschise uşa salonului ei privat de zi. Nu este ce te-a rugat Diane.

- Nu, nu este. Dar eu nu sunt vreo domniţă în pericol. Vreau să mă eliberez din situaţia asta, Jenny, şi sunt singura care poate s-o facă.

- Eu aş putea s-o fac.

Emily se încruntă.

- Foarte bine, recunosc că tu ai fi probabil mai bună la asta decât mine. Dar eu ar trebui să o fac, în orice

caz. Zâmbi forțat, în timp ce o împinse pe prietena ei în cameră. Știi că am calități de servitoare mai bune decât ale tale.

Jenny își puse mâinile în șold.

– Și ce vrei să faci? Să găsești de lucru în casa lui Lord Ebberling și să-l păcălești să se confeseze că a omorât-o pe soția lui? Nu o să facă niciodată asta, nu unei servitoare. Și chiar dacă ar face-o, tu ai deja informația asta. El trebuie să se confeseze în fața unui martor pe care Curtea l-ar asculta. Ochii ei se îngustară. Dacă nu ai de gând să-l omori. Nu o să te ajut cu asta.

– Jenny, te...

– Nu. Cunoști și alt spion. Du-te și convinge-l pe el!

La asta nu se așteptase.

– Jenny, încă nu am planificat nimic, dar nu intenționez să omor pe nimeni.

– Nu înțelegi deloc cu ce te poți confrunta, draga mea, spuse domnișoara Martine pe un ton mai calm după ce o privi o clipă pe Emily. Indiferent ce vrei să spui sau ce ai de gând, nu ești obligată să o faci.

Scoțând un oftat, Emily înclină capul.

– Foarte bine. O să-l rog pe Nate să mă ajute. Dar cel puțin ai o valiză cu peruci și machiaj? Credeam că toți spionii cară asemenea lucruri cu ei.

– Nu mai sunt spioană, Emily. Strâmbându-se, Jenny se întoarse cu spatele și se duse spre dormitorul ei. Așteaptă aici. S-ar putea să am unul sau două lucruri care să fie de ajuns.

După câteva minute, reveni în salonul de zi cu o valiză din piele, care semăna mai mult cu geanta folosită a unui medic decât cu o valiză. Emily nu s-ar fi uitat a doua oară la ea, dar bănuia că acesta era scopul.

– Îți mulțumesc, Jenny. Sincer.

– Aș fi mulțumită ca tu să uiți de asta și să aștepți aici în siguranță până când Lord Ebberling pleacă din Londra.

– Dar o să se întoarcă, nu-i așa? Când o să fiu mai puțin pregătită ca el să apară.

Jenny o privi insistent câteva clipe.

– Poate că ai dreptul la asta. Promite-mi doar că o să ai grijă, orice hotărăști să faci. Întotdeauna fuga este de preferat în locul morții, Emily, Rachel sau oricine altcineva ai devenit. Chiar dacă bărbații eroi spun că mai bine mori decât să nu faci nimic.

– O să am grijă. Și dacă Nate crede că planul meu, oricare ar fi, nu o să meargă, n-o să-l urmez.

Ei bine, poate că oricum nu ar fi mers. Emily împinse ușa ca să plece, dar Jenny o închise la loc.

– Oh, la naiba! Pot cel puțin să te ajut să arăți altfel. Vino! Dar dacă domnul tău întreabă, tu m-ai forțat să te ajut.

Domnul ei. Nate. Totuși, nu era al ei. Nu în felul în care voia ea. Nu pentru totdeauna.

– Sunt de acord, zise ea.

El era al ei măcar în ziua aceea. Iar ea voia să aibă toate celelalte zile dacă putea.

capitolul 14

– Ar fi mai ușor să-l împușc! izbucni Nate, azvârlind un teanc de hârtii peste birou.

– Ar rezolva problemele lui Emily, fu de acord Laurence, aplecându-se să adune hârtiile, dar ar începe altele pentru tine.

– Nu dacă nu știe nimeni cine a făcut-o.

Cuvintele acelea îl făcură pe fratele lui să se îndrepte iar. Putea să citească pe fața lui Laurie ca dintr-o carte – vorbea serios,. Mai făcuse un asemenea lucru înainte, ce însemna să mai ucidă un bărbat?

– Dar n-o s-o faci, nu-i așa?

– Nu. Mi-am propus să nu mai ucid pe nimeni care nu este o amenințate directă la siguranța națională.

Cu toate că în momentul acela întâlnise o femeie a cărei siguranță o prețuia mai mult decât pe cea a Angliei. Probabil acesta era motivul pentru care Rycott își propusese să recruteze doar bărbați și femei singuri, liberi; evident, un bărbat îndrăgostit era predispus să-și asume riscuri nebunești ca să o protejeze pe femeia pe care o iubea.

– Asta este... bine. Atunci, trebuie doar să continui ce ai început. O să găsești ceva. Ai spus că reușești întotdeauna.

Găsea în trecut, când fusese stupid de naiv și plin de speranță.

– Bărbatul se recăsătorește peste trei săptămâni.

– Atunci, de îndată ce se însoară, nu o să creadă că Emily n-o să mai apară? Nu o să lase totul așa cum era de peste trei ani și ceva, când nu încercase atât de insistent să o găsească?

– Ar putea, recunoscu Nathaniel. Bineînțeles că ar fi putut la fel de bine să decidă că devine mai vulnerabil la șantaj. Sau că acum are plăcerea de a-și ucide nevestele. Trebuie să ne gândim și la asta, acum când știm atâtea despre el.

– Atunci nu putem să o avertizăm? Cum o cheamă, Harriet?

– Harriet Danders. Da, am putea. Dacă ne crede, Ebberling ar dori să descopere cum am aflat această informație și și-ar da seama că am găsit-o pe Rachel Newbury, ceea ce ar pune-o pe Emily într-un pericol și mai mare. Dacă ea nu ne crede, i-ar spune lui Ebberling, ceea ce ar avea același rezultat.

Laurie își puse mâinile pe față.

– Nu pot să cred că am spus vreodată că ar fi simplu.

Nate se îndepărtă de fereastra biroului și îl atinse fratele pe umăr.

– Simplu este pentru soldați, Laurie. Simplu este adesea și mai sângeros.

Fratele lui se întoarse şi îl privi fix.

– Care ar fi soluţia ideală?

El se gândi puţin.

– Ideal, ar fi dacă încă ar avea încredere în mine, iar eu aş putea să-i cumpăr o cantitate mare de lichior şi să-l conving să-mi povestească despre asta în timp ce o jumătate de duzină de lorzi, miniştri şi judecători l-ar auzi.

– Asta înseamnă că n-ar fi trebuit să-i spui că nu-l mai ajuţi.

– Ştiu.

Acel mic pas greşit îl ţinuse treaz în ultimele nopţi. Dacă ar fi gândit ca un spion, n-ar fi irosit cea mai bună cale spre suspect. Dar gândise ca un bărbat cu conştiinţă şi, chiar mai rău, unul teribil de îndrăgostit de ţinta lui. Fusese nesăbuit şi idiot, iar ideea că avea să-l coste chiar viaţa lui Emily îl teroriza.

– Evident, Nate, eşti om. Sunt mai degrabă bucuros să văd asta.

Nate se uită lung la fratele lui mai mic.

– Aş fi fost mai bucuros să nu fi comis greşeala asta.

– Da, dar aşa eşti tu. Eu vorbeam despre mine.

– Hm... Îţi mulţumesc pentru...

Majordomul ciocăni la uşa închisă.

– Milord?

– Intră, Garvey!

Servitorul întredeschise uşa şi băgă capul.

– Milord, aveţi un mesaj.

Din fericire, era de la unul dintre noii lui prieteni, care aflase ceva ce el nu ştia.

– Să vedem.

– Mesajul încă este în mâinile persoanei care l-a adus. Ea spune că o să vi-l dea personal.

Ei bine, era curios.

– Atunci spune-i să vină înăuntru.

Majordomul şovăi din nou.

– Eu... nu cred că este înțelept să-i permit accesul în casă, milord.

Nate se îndreptă și se duse spre intrare.

– De ce? întrebă el, trecând pe lângă majordom și ieșind în hol.

– Are un fel de miros, Lord Westfall. Unul neplăcut. Am lăsat-o să aștepte pe treptele din față.

Cine i-ar trimite un mesager urât mirositor? Ducele de Greaves, poate, dar era mult mai probabil ca femeia să fi venit de la una dintre sursele lui mai puțin nobile. Iar asta însemna că informația putea să fie utilă cuiva din trecutul lui. Grăbi pașii, coborî scările și păși în foaier, deschizând ușa înainte ca Garvey să-l poată ajunge.

Mirosul care îl lovi în timp ce ușa se deschise era cu adevărat neplăcut. Lapte acru și ouă stricate, decise el, în timp ce femeia cu acel miros se uită la el.

– Tu ești Westfall? întrebă ea.

El o privi fix. Durdulie, cu o rochie nepotrivită, de o culoare incertă, sub un șal de mătase murdar și păr negru și încâlcit, ce adăpostea probabil o colonie de păduchi. Avea și un început de mustață, piele urâtă și ceva ce părea o rană de sifilis pe unul dintre obraji. Nate se gândi că era prostituată care locuia într-un han de foarte proastă calitate.

– Eu sunt, spuse el. Ce ai pentru mine?

– Nu cred că ai vrea ca vreun om de neam nobil să vadă, rosti ea tărăgănat.

După accent, era din Charing Cross sau Whitechapel. Atunci putea să fie Abel Dooling, cu toate că se îndoia că Ebberling cunoștea pe cineva din zonă.

– Atunci vino înăuntru! spuse el. Deschise ușa larg și păși înapoi ca să-i permită să intre și să stea în direcția opusă vântului. În salonul de zi, dacă vrei.

– Milord, protestă Garvey.

El se aplecă spre majordom.

– O să deschidem ferestrele și aerisim după ce pleacă.

– Sau îi dăm foc, bombăni bărbatul.

Nate o urmă pe femeie în salonul de zi, privind-o în timp ce atingea mobilierul şi decoraţiunile. Când ea se întoarse, el observă călcâiul unui pantof, care îl făcu să îngusteze ochii. Nu erau speciali, dar erau de calitate mai bună decât restul...

– Uite aici! spuse ea şi scoase o bucată de hârtie de undeva de unde el nici nu se sinchisi să observe.

Făcu un pas în faţă, iar femeia îl apucă de încheietură, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe gură. Limba ei trecu peste buzele lui, iar Nate se retrase.

– Cine naiba eşti...

Ea începu să râdă, apoi el îşi dădu seama.

– Emily?

Răsucindu-se iute, ea făcu o plecăciune.

– Te-am păcălit, chicoti ea, cu accentul atent cultivat. I-am spus eu lui Jenny că o să meargă. Ea a zis că o să-ţi dai seama, dar când am găsit un ou stricat pe alee venind încoace, am ştiut că n-o să vii niciodată suficient de aproape de mine ca să ghiceşti.

Prins între o plăcută surpriză şi oroare, el întinse o mână.

– Oul, te rog!

Ea îl scoase din săculeţ, iar mirosul se intensifică. Măcar îl învelise într-o batistă, însă fusese norocoasă că nu trebuia să ardă toată garderoba şi să-şi taie părul ca să scape de miros. Cu braţul întins, el duse pacheţelul la uşa camerei.

– Garvey, îngroapă-l sau fă-i ceva! îi ordonă el.

Majordomul îl luă şi o zbughi pe uşa din faţă, o sarcină nu tocmai uşoară pentru un bărbat la vârsta lui Garvey. Nate închise uşa, apoi trecu pe lângă vizitatoarea lui ca să deschidă cele două ferestre de pe partea grădinii.

– Am exagerat? întrebă Emily, chicotind încă.

– Mirosul a fost un pic prea mult, răspunse el, apoi se întoarse din nou şi o privi mai atent, dar altfel ai fost aproape perfectă. Cu excepţia pantofilor.

– N-am putut să găsesc unii mai ponosiți care să se potrivească. Nu credeam că o să-i vezi.

– I-am observat în ultimul moment, admise el, chiar înainte să mă ataci.

Brusc, ea nu mai râse.

– Puteam să te înjunghii în loc să te sărut, Nate. La ce te gândeai?

– În primul rând, mă gândeam că puteam să-ți văd ambele mâini și că nu aveai un cuțit, iar în al doilea rând, că unul dintre oamenii mei au găsit în sfârșit ceva folositor pentru mine.

Și că ar fi riscat un atac pentru a găsi informația care ar fi salvat-o pe Emily Portsman, pentru a nu fi nevoită să părăsească Londra și să-și găsească o altă viață – una care nu-l includea și pe el.

– Oh!

El străbătu distanța dintre ei.

– Atacă-mă din nou, de ce nu?

Îi cuprinse bărbia între degete, îi ridică fața spre a lui și o sărută ușor.

– E mai bine? întrebă ea cu sufletul la gură, de îndată ce îi dădu drumul.

– Încă duhnești, dar e mai bine.

Acum, că se uita la ea, era destul de impresionant. Cei mai mulți oameni care se deghizau exagerau, adăugau negi și alunițe și deveneau de departe prea hidoși ca să treacă drept cineva de uitat și de neremarcat. Își dădea seama că ea se bucurase de un ajutor cu experiență, dar nimic nu o făcea prea urâtă, ci era doar prea murdară ca să merite a doua privire. Iar în favoarea ei lucrase și mirosul, prin simplul fapt de a împiedica pe cineva să vină prea aproape ca să-i descopere adevărata identitate.

– De ce te-ai deghizat? întrebă el, în cele din urmă, cu toate că putea să ghicească.

Iar lui nu-i plăcea deloc răspunsul.

– Pentru că refuz să mă ascund în timp ce tu, Haybury, Jenny şi toţi ceilalţi încercaţi să mă ajutaţi.

– Şi dacă noi o să aşteptăm ca Ebberling să plece din Londra? răspunse el. Te-ai gândit la asta?

– Da, iar ei ar putea să facă doar asta. Dar tu nu.

– De unde ştii?

Ea îl atinse pe obraz, iar el abia se abţinu să nu se aplece în palma ei.

– Pentru că tu eşti Nate Stokes.

Uşa salonului de zi se deschise iar.

– Ce naiba este mirosul ăsta? întrebă Laurie, intrând în cameră cu mâna la nas. Făcu ochii mari. Şi de ce te atinge femeia asta?

Ea lăsă mâna jos, îşi adună fustele şi se duse legănat spre fratele lui.

– Deci el este băiatul care vrea să fiu pus la punct? Pare puţin cam slăbănog.

Fratele lui se albi şi se întoarse spre uşă.

– N-am nevoie să fiu pus la punct! Ce...

– Este Emily, Laurie. Calmează-te şi închide uşa!

– Em... Ce? De ce naiba eşti îmbrăcată aşa?

De îndată ce Laurie închise uşa, Nate se întoarse iar spre iubita lui încăpăţânată, exasperantă, imposibilă.

– Da, de ce te-ai îmbrăcat aşa?

– Am vrut să văd dacă aş putea să-mi schimb înfăţişarea suficient ca să te păcălesc. Ceea ce am făcut. Iar asta înseamnă că pe el pot să-l păcălesc mai uşor.

Nate clătină din cap.

– Nu. Categoric nu!

Laurie îi înconjură, apoi întinse un deget ca să atingă partea durdulie a lui Emily.

– Cu ce eşti îmbrăcată pe dedesubt?

– Mai multe pungi de fasole şi orez, răspunse Emily. Jenny a spus că atârnă mai mult ca grăsimea adevărată decât cârpele sau penele.

– Da, atârnă, fu de acord Laurence, atingând-o iar. Dar nu cred că o să fii în stare să-l seduci pe Lord Ebberling arătând aşa. Sau mirosind aşa.

– Nu seduce pe nimeni, izbucni Nate prea vehement. Era a lui, la naiba! Atât timp cât putea să o ţină. Şi încetează să o mai împungi!

Laurence ridică ambele mâini în semn că se preda.

– Cred că o să vă las să lămuriţi asta, spuse el, se retrase şi se strecură afară din cameră.

Nate merse şi încuie uşa blestemată înainte ca altcineva să mai dea buzna.

– Vrei să lucrezi în gospodăria lui. Nu.

– Atunci, ai o idee mai bună? răspunse ea. Nu am de gând să stau nici o secundă şi să aştept să mă găsească! Aşa că fie plec din Londra, fie te ajut să-l opreşti înainte să mai omoare pe altcineva, inclusiv pe mine!

El o privi lung, apoi se încruntă.

– Dă-ţi jos aia de pe tine, vrei? Nu pot să gândesc cu tine arătând ca o gorgonă.

Emily oftă, apoi îşi scoase peruca neagră.

– Foarte bine. Dar nu plec până când nu ai un plan mai bun decât al meu sau nu eşti de acord că este cel mai bun mod de a acţiona.

Dacă el nu avusese niciodată nevoie să dovedească faptul că Emily era diferită de tot ce întâlnise vreodată, ea tocmai îl asigurase de asta. Ştia că Ebberling o speriase, însă ea era acolo, pregătită să prindă leul în cuşcă.

– Şi care este planul tău? întrebă el, abia rezistând tentaţiei de a-i scoate acele din păr şi de a i-l lăsa liber pe umeri.

– Eu... Se încruntă. Nu sunt sigură. Nu o să fiu îmbrăcată aşa, desigur; asta a fost doar ca să văd dacă pot să te păcălesc. Dar ştiu să fiu servitoare. Până la urmă, mi-am urmărit mama timp de doisprezece ani. De îndată ce intru în casa lui, aş putea să-l urmăresc.

– Ești singurul martor, draga mea. Dacă îl prinzi făcând altceva rău sau recunoscând că și-a ucis soția, tu ai fi singurul martor.

Ea își aruncă forma durdulie și urât mirositoare pe canapeaua lui.

– Știu asta. Dar pur și simplu nu pot să stau la Tantal și să mă ascund. M-am ascuns destul. Trebuie... Vocea i se stinse încet. Mi se întâmplă lucruri bune. În sfârșit! Nu vreau să renunț la ele.

Spunând *ele* se referea și la el? Înainte, nu fusese niciodată *lucrul bun* al cuiva. Și oricât de disperat fusese să o țină în viața lui, o mică parte din el spera ca și ea să-l dorească în viața ei la fel de mult. Un prieten, un confident, un iubit – deși până atunci fusese în stare să le găsească separat, nu le întâlnise pe toate într-o singură persoană. Nate voia doar să-i spună că se îndrăgostise de ea. Dar să o facă acum, când ea trebuia să ia o decizie rapidă, care putea să o coste sau să-i asigure libertatea, dacă nu chiar viața... Nu voia ca sentimentele lui să tulbure apele. Putea să aștepte până ce ea se afla în siguranță, cu toate că asta însemna doar noi obstacole.

Nate se așeză lângă ea, își plimbă degetul mare pe obrazul ei și apoi îl examină.

– Ce ai pus pe tine, talc?

– Da, amestecat cu cărbune, să mă facă să par nespălată.

– Mă face să doresc să-ți fac o baie, deci ai avut succes. El îi luă mâna și scoase mănușile negre uzate pe care le purta. Vreau să te ajut, Em. Nu mă forța să acționez!

Brusc, ea se ridică în picioare, eliberându-și degetele din strânsoarea lui.

– Dar eu nu... Tu ești un erou, Nate. Cei mai mulți oameni nu o să știe niciodată. Asta este sub demnitatea ta.

El îi înclină capul spre el.

– Te-ai uitat la viața mea, iubire? Am devenit spion pentru că m-au plătit destul ca să am grijă de mama

şi de fratele meu. Am devenit conte pentru că vărul meu, care era un individ destul de drăguţ – dar nu atât de drăguţ, fiindcă niciodată nu s-a oferit să asigure traiul unei văduve prin alianţă şi celor doi fii ai ei –, a căzut într-un lac în timp ce pescuia şi s-a înecat. Nate făcu un gest spre salonul de zi, întinzându-şi braţul. Eu aparţin acestui loc mai puţin decât îţi închipui.

– Da, dar tu încă eşti conte şi vărul unui fost conte, fiul fratelui mai mic al unui conte. În cel mai bun caz, eu sunt o fată de la Tantal, iar în cel mai rău caz, o persoană obişnuită, care vrea să se ridice deasupra condiţiei sale.

Încă stând în picioare, Nathaniel îşi strecură braţele în jurul taliei ei mărite şi o trase spre el.

– N-ar cleveti toţi în privinţa noastră doar dacă ar şti? murmură el şi se aplecă să o sărute.

– Nate, rosti ea, punând braţele în jurul umerilor lui. O să-mi frângi inima!

– Niciodată. Există întotdeauna o cale, iar eu n-am intenţia să-ţi dau drumul.

Când spuse asta, el îşi dădu seama că vorbea serios. Ea nu mai fugea, chiar dacă însemna să renunţe la tot ce primise din întâmplase. Chiar dacă însemna să ucidă un marchiz foarte puternic.

– Nu face promisiuni pe care nu poţi să le ţii, şopti Emily, sperând că vorbise prea încet ca el să audă.

Cuvintele lui sunau atât de frumos şi ar fi fost atât de plăcut să se cufunde în acel vis, chiar şi numai pentru o clipă!

– N-o fac niciodată, şopti el, ceea ce era chiar mai plăcut.

Totul avea să-i rănească şi mai adânc când urma să se încheie povestea, dar ea învăţase ceva din arta prefăcătoriei. Momentan, putea să-şi imagineze că Nate Stokes, conte de Westfall, putea să fie al ei, să se însoare cu ea, să fie singurul lucru din viaţa ei care era pentru totdeauna. Cu siguranţă, ea îşi dorea asta.

El se întinse pe sub rochia ei ponosită, nepotrivită, demodată şi găsi legătura care ţinea cele mai multe punguţe de fasole şi de orez. Când o tăie, zece kilograme de povară căzură lângă picioarele ei. Încă zece urmară o clipă mai târziu, apoi el trase rochia, prea mare peste umeri. Rochia căzu pe podea, iar cealaltă pe care o îmbrăcase ca să nu o irite pe piele urmă o secundă mai târziu.

– Încă miroşi, murmură el, apoi o ridică şi o aruncă pe canapea.

Emily chicoti.

– Se pare că parfumul meu nu ţi-a domolit entuziasmul. Ea ridică mâna ca să-şi treacă degetele peste partea din faţă a pantalonilor lui, iar el tresări. Nici un pic.

– Nici vopseaua de pe faţa ta se pare că nu contează, răspunse el, dezbrăcându-şi haina, apoi îşi descheie rapid vesta cafenie şi o aruncă undeva în spate. Pe tine te vreau. Pe tine, din spatele acestui tot nonsens.

Căldura dintre picioarele ei se accentuă.

– Este un lucru foarte frumos spus.

Nate clătină din cap în timp ce îşi deschise pantalonii şi îi lăsă în jos peste coapse.

– Dacă eram drăguţ, aş fi găsit o cale să te scot din această încurcătură în loc să fac... asta.

El se lăsă pe canapea peste ea şi o sărută înflăcărat în timp ce mâinile îi rătăciră peste sâni, ciupind şi muşcând, până când ea nu mai reuşi să respire.

Apoi alunecă pe toată lungimea ei, gura şi buzele lui urmărind mâinile până când ea gemu, umezindu-se sub el.

– Nate, nu mă mai tachina, reuşi ea să spună, gâfâind când el strecură două degete înăuntrul ei.

– Mă doreşti, mârâi el. Te-ai udat pentru mine.

– Te vreau, acceptă ea. Acum!

Ridicându-se din nou deasupra ei, el se strecură adânc înăuntrul ei.

– Tu eşti a mea, gemu el în timp ce împinse şoldurile înainte. Nu a altcuiva. Eşti a mea!

Emily îşi înfipse degetele în umerii lui, respirând sacadat, odată cu penetrările lui. În acel moment, îl crezu. Iar el îi aparţinea la fel de mult cât îi aparţinea ea lui.

– Da, acceptă ea. Da!

El o privi lung, cu ochii de un verde-deschis încercuiţi de o margine neagră.

– Nu plec, continuă el, adâncind penetrările.

Ea se gândise deja la asta şi, deşi cu câteva săptămâni în urmă s-ar fi împotrivit, acum doar încuviinţă din cap. Totul urma să se schimbe, indiferent ce se alegea de ea, de Nate şi de Ebberling. Pentru prima dată, crezu că era pregătită pentru asta.

Apoi îl trase tare şi zdrobitor spre ea, se agăţă de el, în timp ce Nate îşi continuă asaltul ritmic. Gemând, el se menţinu cu greu deasupra ei, în timp ce se eliberă adânc înăuntrul ei.

– Eşti a mea, repetă el, lăsându-şi capul pe umărul ei.

– Şi tu eşti al meu, acceptă ea, îşi trecu degetele prin părul lui şi îşi dori din toată inima ca doar de astă-dată să fie adevărat.

Marchizul de Ebberling ridică privirea de pe ziarul lui de dimineaţă în timp ce majordomul îl poftea pe vizitator în camera de mic dejun.

– Colonele Rycott, ce plăcere să te văd!

Jack Rycott nu arăta deloc a spion – probabil motivul pentru care era atât de bun în profesia lui. De fapt, în haina bine croită, verde-închis, cu vestă gri şi pantaloni cafenii din piele de căprioară băgaţi în cizmele negre lustruite, arăta ca un aristocrat înstărit venit în Mayfair să se bucure de sezon.

Chiar ochii lui de un albastru-închis şi părul negru ca pana corbului un pic ciufulit de la plimbarea călare,

maxilarul lat şi nasul drept îl făceau să pară un nobil adevărat. Mult mai bine decât un profesor mâncat de molii şi cu ochelari.

– Ai plătit mult să mă convingi să vin aici, milord, vorbi tărăgănat Rycott pe tonul lui cultivat. Aşadar, ascult. Să trecem la treabă.

– Am trimis după tine acum aproape o săptămână.

– Eu nu sunt câinele tău. De fapt, am alt stăpân.

Marchizul încercă să ignore insulta.

– Să te servesc cu un ceai? O să vezi că reşedinţa Velton oferă întotdeauna un mic dejun splendid. Serveşte-te!

În schimb, colonelul trase scaunul la marginea mesei şi se aşeză cu un picior într-o parte.

– Dacă vrei să fiu prietenul tău, o să te mai coste 1 000 de lire. Altfel, treci la subiect.

Ebberling îşi încleştă maxilarul, apoi se forţă să se relaxeze din nou. Ideea că trebuia să plătească pe cineva să fie prieten cu el era de-a dreptul jignitoare, dar trecu peste asta. Până la urmă, avea altă misiune în minte pentru musafirul lui.

– Tu mi l-ai recomandat pe Westfall.

– Aşa am făcut.

– Bărbatul este un prost.

Rycott îşi lăsă capul într-o parte.

– Cum aşa?

Pentru o clipă, Ebberling avu senzaţia că era privit de un leopard care îl măsura ca pe o viitoare pradă. Luă ceaşca de ceai şi bău ca să-şi ascundă tulburarea. El îi făcea oameni să se enerveze, nu invers.

– A hoinărit câteva săptămâni, stând mai mult de vorbă cu fiul meu şi întrebându-l despre Rachel Newbury decât să se ducă să o caute, apoi mi-a dat banii înapoi şi a spus că nu poate fi găsită.

– Interesant. Colonelul se lăsă uşor pe spate. Dacă ai vrut să te plângi de Stokes, ai fi putut să-mi scrii o scrisoare şi să ne scuteşti de efort pe amândoi.

– Nu te-am chemat aici să mă plâng; ți-am spus ce s-a întâmplat. Ebberling puse ambele mâini pe masă și se aplecă – Rycott nu era singurul care putea să adopte o postură impozantă. Iar acum o să-ți spun ce vreau. Vreau ca tu să o găsești pe Rachel Newbury și să o aduci la mine. Fără autorități, fără aspecte legale. A furat de la mine și eu vreau să mă răzbun. În schimbul serviciilor tale, o să-ți plătesc 20 000 de lire.

– Este o sumă mare pentru un colier de 100 de lire și o simplă guvernantă.

Ah, colierul! Nu exista; în acel moment, fusese nevoit să ofere un motiv pentru greșelile și fuga domnișoarei Newbury, iar bijuteria păruse și logică, și credibilă.

– Colierul este al doilea motiv, spuse el. Ea a ucis-o... A asasinat-o pe soția mea. N-am nici o probă, dar nici nu e nevoie. Curtea o să se ocupe de ea. Prin urmare, dorința mea este să mă ocup personal de ea.

Întinzând un deget, Rycott desenă leneș cifra opt pe tăblia lustruită a mesei.

– 20 000 de lire. Cât i-ai oferit lui Nate?

– Jumătate din asta. Sunt dispus să pariez că ești de două ori mai bărbat decât este el, așa că dublez oferta. Iată! Lingușeala funcționa întotdeauna, chiar și la indivizii versați ca Jack Rycott. Și, totodată, timpul este mai scurt. Mă însor peste trei săptămâni. Să o găsești până atunci.

– Și dacă nu mai este în țară?

– Am căutat-o acum trei ani. Am cheltuit o grămadă de bani pentru asta. Atunci nu s-a îndreptat spre nici un port. Mă îndoiesc că o s-o facă acum, când crede că este în siguranță. O femeie înfumurată ca ea oricum n-ar vrea să trăiască asemenea unui indian în America, iar pe continent este război. În plus, Westfall nu a găsit nimic care să indice că a părăsit Anglia.

Musafirul lui încuviință din cap.

– Asta are sens. Încă un moment lung, el continuă să mişte degetul. O să batem palma. Nu vreau nimic scris.

– La fel prefer şi eu. Atunci, o s-o faci.

– Mda. O s-o fac. Cu o bruscheţe dezarmantă, Rycott continuă: Şi o să-ţi spun părerea mea înainte de orice. Nate nu ar accepta niciodată eşecul, mai ales lăsând o sarcină neterminată. Pun pariu pe fiecare liră din onorariul meu că a găsit-o şi a hotărât că nu vrea să ţi-o predea.

Un fior bănuitor îl traversă pe Ebberling pe şira spinării. Fusese suspicios, dar acum i se confirmă. Dacă femeia vorbise cu Westfall, îl convinsese cu povestea ei, caz în care el trebuia să se descurce cumva. Însă, de îndată ce totul se termina, orice martor direct avea să dispară. El putea să negocieze cu contele în voie. Prostul nu putea să meargă fără baston. Era uşor să-l vâneze. Şi distractiv.

– Nu vreau nici o greşeală, îi ceru el. Arată-mi proba înainte să prinzi femeia nepotrivită!

– Pot să fac asta.

Ebberling se ridică în picioare.

– Atunci strânge-mi mâna şi la treabă! spuse el.

Rycott se ridică uşurel ca o panteră. Strânse mâna întinsă a lui Ebberling şi zâmbi.

– Pregăteşte banii, milord! N-o să dureze prea mult.

Nathaniel îl opri pe Blue câţiva paşi mai departe sub copaci, când uşa din faţă de la reşedinţa Velton se deschise. Însuşi Ebberling îl conduse pe Rycott în jos pe scările de granit până la calul lui. Pentru câteva clipe, după ce îi dăduse marchizului înapoi banii, fusese convins că Ebberling avea să renunţe la vânătoare, dar nu era deloc surprins că fusese convocat Jack.

Nu putea să fie decât mulţumit că Ebberling nu fusese în stare să-l convingă pe Jack să părăsească Brighton când începuse toată povestea. Pentru că, dacă el fusese

în stare să o găsească pe Rachel Newbury, şi Rycott putea să o facă. Iar Jack era mai puţin sentimental decât el.

De-a lungul anilor, învăţase că soarta era o amantă sângeroasă şi nestatornică, dar fusese amabilă cu el până în acel moment. Şi cu Emily la fel. În mod clar, Ebberling avea de gând să termine totul şi era sigur că găsise omul potrivit pentru acel serviciu.

Rycott mergea călare, iar Nate stătu nemişcat până când angajatorul lui, cel care îl recrutase şi totodată prietenul lui, nu mai putea fi văzut de la reşedinţa Velton, înainte să-i dea imbold lui Blue ca să-l urmărească. Îmbrăcase haine de grăjdar, o pălărie de culoare cafenie lăsată în jos şi cizme de lucru uzate. Îmbrăcat astfel şi fără ochelari şi baston, Ebberling nu l-ar fi recunoscut mai departe de trei metri distanţă.

Pe de altă parte, fusese posibil ca Jack Rycott să-l recunoască din momentul în care ieşise pe uşa din faţă a marchizului. Însă păstră distanţa până când Rycott intră la galop în St. James's Park. Câteva minute mai târziu, îl găsi pe Jack stând la umbra unui stejar uriaş, în timp ce armăsarul păştea aproape de el. Inspirând adânc, ştiind că era mai pregătit ca niciodată şi cu speranţa în Dumnezeu că avea să fie bine, Nate sări de pe Blue şi merse spre prietenul lui spion.

– Nate, arăţi ca naiba! comentă Rycott, sprijinindu-se cu un umăr de copac şi mestecând un fir lung de iarbă.

– Asta era ideea. Tu arăţi bine.

Jack ridică din umeri.

– Înţeleg de ce pretinzi că te-ai retras. Să pretinzi că te-ai retras dă bine la mine. Ebberling a spus că ai fost un bufon. Detest să recomand oameni care nu-şi fac treaba pentru care i-am trimis.

Zâmbind scurt, Nathaniel înclină capul.

– Jocul se schimbă, aşa cum prea bine ştii. Cât de mult ţi-a oferit?

– De două ori mai mult decât ţi-a oferit ţie. Evident, eu sunt de două ori mai bărbat ca tine. Îşi îngustă ochii albaştri precum cerul. I-am spus că probabil ai găsit femeia până la urmă şi te-ai răzgândit.

Inima lui făcu un zgomot surd.

– Atunci, numai adevărul. Vrei să o întâlneşti?

Rycott se îndreptă şi aruncă firul de iarbă.

– Pe femeia care i-a furat inima de fier a lui Nate Stokes? Sigur că vreau. Unde ai ascuns-o?

– La clubul Tantal.

– Am auzit de el. Este adevărat că femeile care se ocupă de mesele de jocuri sunt dezbrăcate?

Nate pufni.

– Nu, din păcate. Chiar şi aşa, este clubul la care visează tinerii.

– Şi nu numai tinerii, pun pariu. Rycott merse spre armăsarul lui şi se urcă în şa. Eşti îmbrăcat ca un grăjdar, aşa că presupun că o să merg eu în faţă.

– Nu ştiu dacă o să te urmărească, dar ar putea. 20 000 de lire reprezintă o investiţie. Încălecându-l pe Blue, Nate rămase în spatele spionului. Care este numele fiarei? întrebă el, uitându-se la armăsar.

– Osiris. Wellington mi l-a dăruit anul trecut în loc de o plată în plus. Venea din grajdurile lui Sullivan Waring.

– Este o brută.

– Wellington sau Osiris? Cu un zâmbet, Rycott îşi îndemnă armăsarul la trap. Deci spune-mi, pot să ştiu ce ai plănuit sau trebuie să descopăr singur?

– Am crezut că deja l-ai descifrat din scrisoarea mea.

– Scrisoarea ta spunea: „Ebberling o să te angajeze pentru treaba mea. Fă-o şi informează-l că am găsit-o pe Rachel Newbury. Nate". Nici eu n-am înţeles mare lucru.

– Nu puteam să risc să scriu. După ce ajungem la Tantal, o să-ţi spun totul.

– Ai face bine. Mă văd obligat să pierd 20 000 de lire pentru asta, până la urmă.

– Poate că nu.

– Atunci e şi mai bine.

Când ajunseră la intrarea aglomerată de la Tantal, Nate se ocupă de ambii cai.

– Spune-i majordomului că eşti aici ca să-l vezi pe Haybury, îi şopti lui Rycott. O să vin pe la intrarea servitorilor din spate şi ne întâlnim înăuntru.

Jack încuviinţă din cap.

– Acum sunt curios cu adevărat.

– Încă ceva.

Rycott se opri şi se întoarse spre el.

– Ce este?

– Roşcata din Lourdes. Cred că am găsit-o.

Pentru prima dată, Jack păru surprins. Şi nu în totalitate încântat.

– Unde?

– Aici, înăuntru.

Nate făcu un gest spre club.

– La naiba, aici este un cuib al ascunzătorilor!

Nathaniel îl privi intrând, apoi se duse în curtea grajdului şi îi dădu caii lui Clark, grăjdarul-şef. Dacă individul îl recunoscu, nu spuse nimic despre asta. El putea fi unul dintre prietenii lui Emily, aşa că Nathaniel nu era deloc surprins că avea şi fidelitatea acelui servitor.

Cât despre Rycott, Em nu era singura care avea prieteni ciudaţi şi indiscutabil loiali. Şi slavă Domnului pentru asta! Continuă să meargă prin curtea grajdului, ocoli casa şi deschise uşa bucătăriei. Femeilor de acolo li se spusese să îl aştepte, iar după o privire sau două în treacăt, îl ignorară complet.

Ar fi putut avea acea întâlnire la reşedinţa Teryl, unde el ştia mai bine cine venea şi cine pleca, ştiind că Emily rămânea în siguranţă. Dar nu era complet sigur că Ebberling nu pusese pe cineva să-i urmărească pe el sau

pe Jack... și, cu toate că ar fi fost nebun cel care încerca să-i urmărească pe vreunul dintre ei, ideea asta îl îngrijora.

Avea mai mult sens că Rycott urmărea propria lui pistă, care, până la urmă, ducea la Tantal. Și acolo, un grup de bărbați cu titluri nobiliare și soțiile lor foste fete de la Tantal puteau să se întâlnească, de asemenea, fără să creeze suspiciuni. El urcă în grabă scările de serviciu și merse pe un culoar îngust până ce ajunse la o ușă masivă, simplă, având o plăcuță pe care scria *reședința Adam*. Reședința privată a lui Lord și a lui Lady Haybury, deși, din ce aflase de la Emily, întreaga clădire era de fapt vechea reședință Adam, cu multe camere construite atât în partea din față, cât și în spate, ca să extindă proprietatea.

Fusese anunțat să aștepte acolo și, cu toate că îl irita că Emily putea să fie înăuntru, făcu ce i se spusese. Acești oameni îi ajutau și pe el, și pe ea, deci trebuia să respecte regulile lor. Până la un punct. Câteva momente mai târziu, apăru Jack din cealaltă parte a culoarului, pe urmele lui Juliet Langtree. Ea se uită de la unul la altul, apoi ciocăni de trei ori la ușă și plecă.

– Cred că ei iau această prostie de spionaj prea în serios, comentă Jack, schițând un zâmbet.

Nate ridică din umeri.

– Este casa lor și sunt regulile lor.

– Ah, nu duc dorul vieții civile!

Nici el... Când moștenise titlul de conte, se gândise serios să ceară o misiune care putea să-l ducă în America. Toți acești aristocrați cu prejudecățile și plângerile lor meschine și preocuparea pentru cine purta aceeași rochie de două ori pe sezon îl înnebuneau pur și simplu. Totuși, în acea zi avea sens. Iar dacă el ar fi plecat, n-ar fi întâlnit-o niciodată pe Emily.

Ușa se deschise. Jenny Martine stătea acolo, cu părul ei blond în cocul atât de strâns încât Nate era surprins

că putea să clipească. Totuşi, nu se uită la el. Privirea ei era aţintită spre Jack Rycott, iar ochii ei verzi şi frumoşi se îngustară o fracţiune de secundă, atât de scurt încât, dacă nu s-ar fi uitat, n-ar fi observat niciodată.

- Bonjour, *mademoiselle* Poof-Poof, spuse Jack cu un accent franţuzesc impecabil.

- Era Peaufoure, nu Poof-Poof, îl corectă domnişoara Martine. Şi tu n-ai apărut niciodată la cină.

Jack ridică din umeri.

- Am întârziat doar cinci ani, iar tu nu eşti roşcată. Putem să intrăm?

- Da, sigur. A doua uşă la stânga. Salonul de zi.

Acea a doua întâlnire a conspiratorilor fu mai aglomerată decât prima şi, deşi ştiau toţi cele mai multe dintre secretele ei, de astă-dată Emily se simţi chiar mai nervoasă. Dacă ceva mergea prost din cauza asta, se putea ca ea să nu fie singura care să plătească preţul. Iar dacă totul se desfăşura aşa cum sperau, ea trebuia să asculte cum Nate, în cele din urmă, îi spunea că, oricât de mult ţinea la ea, putea cel mai mult să fie amantul ei, pentru că, ei bine, conţii nu se însurau cu fiicele spălătoreselor.

Ea stătea lângă fereastră, ascultând doar pe jumătate ce îi spuneau Sophia şi Camille. Amândouă îşi găsiseră refugiu la Tantal şi amândouă reuşiseră să găsească iubirea şi căsătoria. Ea era fericită pentru ele, desigur, dar o parte din ea nu se putea abţine să nu se simtă teribil de geloasă.

Acel sentiment se amplifică atunci când Nathaniel intră în cameră în compania lui Jenny şi a unui bărbat înalt, cu părul negru, care părea că luase prânzul la clubul White. Aşadar, acela era Jack Rycott. Erau trei spioni acum acolo, toţi porniţi să o ajute. Ea spera doar să fie suficient.

Nate făcu prezentările, lăsând-o ultima. În cele din urmă, merse spre ea.

– Iar aceasta, Jack, este Emily Portsman. Sau Rachel Newbury, de care este interesat Ebberling.

Ochii albaştri pătrunzători o măsurau din cap până în picioare.

– Domnişoară Portsman, se pare că inspiri loialitate.

– Mulţumesc că ai venit, domnule Rycott. Ea îşi mută atenţia spre Nate, care o privea lung. Bună ziua, Lord Westfall.

Voia să spună mai multe, să se arunce în braţele lui şi să-l sărute până ce leşina, dar toţi din cameră ar fi aflat că îl iubea. Nu ştia dacă ar mai fi dorit să ajute o fată obişnuită, care îndrăznea să tânjească după un bărbat aflat mult peste statutul ei social. Nici el nu veni mai aproape de ea, aşa că poate avea şi Nate aceeaşi grijă.

– Emily, să trecem la treabă atunci! Doar dacă nu te răzgândeşti şi o să mă laşi să mă ocup de asta pentru tine.

– Mi-am venit în fire, răspunse ea. N-am de gând să stau cu mâinile în sân şi să mă uit.

– Care este planul, întrebă ducele de Greaves, pentru noi, cei care nu protestează în legătură cu gradul lor de implicare?

Nate continuă să o privească.

– Atunci eşti sigură? murmură el. Trebuie să ai încredere oarbă în mine.

– Am încredere în tine, răspunse ea.

Cum putea să nu aibă? Avusese nenumărate şanse de a o preda lui Ebberling şi a-i întoarce pur şi simplu spatele. În schimb, îi păstrase secretele şi îi arătase părţi ale Londrei pe care nu crezuse vreodată să le cunoască. Dar, mai presus de toate, de fiecare dată când se uita la el, cu ochelari sau fără, îi bătea inima în piept. Era îndrăgostită. Era ridicol şi fără speranţă, dar nu se putea abţine. Îl iubea pe Nate Stokes din toată inima.

El zâmbi, de parcă putea să-i citească gândurile.
– Foarte bine. Să înceapă jocurile.

capitolul 15

– Ai petrecut trei ani ascunzându-te de omul acela, şopti Sophia, ducesa de Greaves, ţinând-o pe Emily de braţ. Şi acum vrei să-l vezi? Este o nebunie!

– O să fie deghizată, interveni ducele de Greaves, cu vorba lui tărăgănată, înşelător de leneşă. Este un risc, dar un plan al naibii de bun, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu eşti cel a cărui viaţă este în pericol, Adam.

Ducele ridică o sprânceană, apoi flutură un deget către partea depărtată a sălii mari de bal. Dacă eram Ebberling, aş fi fost îngrijorat pentru propria mea viaţă.

Emily urmări direcţia pe care o indicase el. Un tigru tânăr stătea acolo, cu masca lui strălucitoare din sticlă portocalie, neagră şi roşie. Dar mai impresionant pentru ochii ei era lupul înalt, subţire, liniştit de lângă el, argintiu, cenuşiu şi negru, cu ochii albaştri şi pătrunzători de sticlă. Sub ei, umbriţi de mască, strălucea o pereche de ochi verzi luminoşi, chiar mai periculoşi. Iar ei priveau insistent direct la ea.

– Ebberling nu o să renunţe la urmărire, Sophia, spuse ea încet, dorind ca mâinile să nu-i mai tremure. Iar eu nu vreau să părăsesc Anglia pentru ceva ce a făcut el.

Mai ales acum, când găsise în sfârşit un motiv să rămână.

– Westfall al tău a spus că poate pur şi simplu să-l facă pe om să dispară, şopti prietena ei. Având în vedere ce a făcut, încep să cred că este cea mai bună soluţie.

Greaves o sărută pe soţia lui pe obraz.

– Aşa însetată de sânge eşti, murmură el. N-am nici o reţinere să-l elimin chiar eu pe nenorocitul criminal, dar mi-am dat cuvântul să-l las pe Westfall să încerce mai întâi jocul lui. Acum vino, porumbiţa mea!

Sophia chicoti.

– Sunt o lebădă, nu o porumbiţă.

– Iar eu sunt un duce, nu un leu, şi totuşi mă aflu aici.

Toţi trei trecură pe lângă ferestrele lungi cu vedere la grădina de la reşedinţa Tremaine, şi Emily îşi zări întâmplător reflexia în lumina candelabrului. Ebberling încă o considera o guvernantă încrezută, aşa că o costumaseră ca o bufniţă, cu penele crescând din părul castaniu, şi o jumătate de mască strălucitoare maro cu alb peste ochii. Se simţea teribil de expusă, dar acela fusese planul. Aluniţa de frumuseţe pe care i-o fixase Jenny pe unul din obraji o mânca şi părea cea mai proastă deghizare din lume, dar acela era scopul.

Nathaniel întrebase dacă avea încredere în el. Şi avea. Chiar şi aşa, atât de neliniştită se simţise doar în primele zile pe care le petrecuse fugind de la conacul Ebberling. El urma să o vadă în seara aceea. Şi numai un complot bine pus la punct l-ar fi ţinut să nu o răpească exact acolo, în mijlocul sălii de bal a lui Lord şi Lady Tremaine şi să o ducă la închisoare ori să o ucidă imediat. Până la urmă, cine putea să acuze un bărbat într-un acces de furie subită după ce brusc o găsise pe ucigaşa soţiei lui?

Ei se opriră aproape de masa cu băuturi răcoritoare, iar Greaves luă ambele mâini ale soţiei lui într-ale sale.

– Suntem aici pentru că tu ai insistat, Sophia, spuse el încet, hazul lipsind pentru prima dată din tonul lui. Eşti însărcinată cu copilul meu. Nu mă face să regret asta!

Sophia zâmbi, expresia făcând-o pe Emily geloasă.

– Atât de feroce eşti, spuse ea repetând cuvintele lui de mai devreme. Probabil regreţi că ai dus-o pe soţia ta însărcinată la un bal, nu în altă parte.

El îşi ridică masca de leu şi se aplecă să o sărute pe buze pe soţia lui însărcinată.

– Dansează un vals cu mine şi o să vezi ce mult regret!

Ajunseseră intenţionat mai devreme, aşa că Greaves, Nate şi evident Laurence Stokes puteau să găsească cele mai bune puncte de observaţie şi să evite astfel să fie surprinşi când sosea Ebberling. Pentru moment, asta însemna că fiecare nouă pereche de oaspeţi care venea la balul mascat putea să se uite la Sophia şi să şuşotească, apoi să privească bufniţa din spatele ei şi să se întrebe cine putea fi.

– Îţi mulţumesc că treci prin asta pentru mine, spuse ea şi îi strânse mâna prietenei.

– Prostii! Dacă mă temeam să fac o scenă ori să se uite oamenii chiorâş la mine, aş fi plecat la mănăstire cu ani în urmă. Ea zâmbi. Şi, cu siguranţă, n-aş fi căutat de lucru la clubul Tantal.

Lupul se întoarse să-i spună ceva tigrului, şi cei doi bărbaţi veniră spre ele. Un alt fior o străbătu în timp ce el se apropie. Sophia îi spusese „Westfall al tău". Nu era aşa, dar îşi dorea să fie. Dacă nu i-ar fi spus niciodată despre Eloise Smorkley şi ar fi inventat ceva despre nepoata de mult pierdută a unui baron, putea să-l revendice aşa cum voia ea. Dar trăind în minciună, aşa cum făcuse ea, Nate aprecia adevărul mai mult decât orice, iar ea nu putea să-l mintă vreodată. Nici despre asta.

– Bună seara, Greaves, Excelenţă, Emily, spuse tigrul înclinând capul.

– Pari nervos, Laurie, notă Greaves. Promit să nu te invit nicăieri să bem în seara asta.

– Sunt doar îngrozit că o să spun vreo prostie dacă beau, răspunse fratele lui Nate. N-o să am nici o scuză pentru asta.

– Nu te-aş fi rugat să mă ajuţi dacă nu credeam că poţi să te descurci, comentă Nathaniel şi se aplecă să ia mâna lui Emily. Uşor, el îi ridică degetele şi îi atinse cu buzele încheietura. Sper ca, din toate acele lucruri pe care le-ai învăţat, dansul să fie printre ele.

– Este primul meu bal, spuse ea nesigură în timp ce se uita în sus la el. Dar da, am învăţat să dansez.

– Bine.

– Dacă încetaţi să vă mă uitaţi unul la celălalt ca nişte somnambuli, interveni Greaves, privirea lui insistentă concentrându-se undeva peste umărul lui Nate, aflaţi că pantera voastră e aici. Îşi aşteaptă însoţitorul la uşă.

Pantera. Acela era Rycott. Ea tremură, dar Nathaniel o strânse mai tare de degete.

– Jur că nimeni nu o să-ţi facă nici un rău, murmură el, ochii lui verde pal fiind mai de temut decât aceia ai măştii de lup pe care o purta.

– Ştiu. Dar sunt conştientă că el este aici, iar eu îl aştept să se apropie de mine.

– Nu exagera! În seara asta, vrem doar să fie bănuitor; nu sigur. Aminteşte-ţi cine eşti!

Era mult mai dificil decât părea, dar dintre toţi de acolo, el înţelegea. Emily Portsman. În seara aceea, era Emily Portsman, exact aşa cum fusese în ultimii trei ani. Ea încuviinţă din cap.

– Sunt pregătită.

– Atunci relaxează-te! Pari atât de rigidă! Nu te aştepţi să-l vezi aici. Trebuie să te surprindă, iubito!

Ultimul cuvânt îi distrase atenţia mai mult decât alte cuvinte de încurajare sau alte promisiuni că era în siguranţă. O iubea? Nu conta, bănui ea, cu excepţia faptului că ar fi fost... Nu avea cuvinte să descrie ce ar fi însemnat să ştie că el simţea acelaşi lucru pentru ea. Asta ar fi rănit-o mai târziu, dar asta simţea în seara aceea. Şi în seara aceea putea să-şi imagineze că bărbatul pe care îl iubea o iubea şi el.

Ea îşi roti încet umerii.

– Nu-ţi face griji pentru mine!

– Imposibil.

Majordomul anunţase numele iluştrilor oaspeţi ai vicontelui şi vicontesei în timp ce apăreau, deşi, ţinând

cont de rangurile aristocraților din Mayfair, ea nu putea să creadă că nu se cunoșteau deja foarte bine unul cu altul. Desigur, era și ea *oaspete*, iar legătura ei cu anunțul sosirii ducelui și ducesei de Greaves fusese mai mult decât suficient să atragă zeci de priviri curioase.

Evident, fiind fiica unei spălătorese, era la fel de scandaloasă ca fată de la Tantal sau ca ucigașă acuzată, dar asta nu avea importanță în seara asta. Stătea cu spatele, încercând cu ultima fărâmă de voință să nu se întoarcă pentru a se uita spre ușile duble.

– Domnilor și doamnelor, spuse majordomul pentru a patruzecea oară, vi-i prezint pe marchizul de Ebberling și logodnica sa, domnișoara Harriet Danders, și pe colonelul Jonathan Rycott!

Îi înțepeni spatele; parcă aștepta ca un cuțit să-i străpungă șira spinării. Totuși, nu se întâmplă nimic; zgomotul și conversația din sala de bal din ce în ce mai aglomerată rămaseră la fel. După o clipă, își dădu seama că își ținuse respirația și răsuflă, apoi trase din nou aer în piept.

– Este costumat în leu, iar domnișoara Danders în papagal, o informă Nate, care părea că nu privise în treacăt în direcția marchizului.

– Nu la fel de frumos ca leul meu, comentă Greaves pe tonul lui disprețuitor. Arivist.

Nimeni nu vorbise vreodată atât de dezaprobator despre Ebberling, și era surprinzător de confortabil. Dacă era batjocorit, chiar și în glumă, putea fi învins. Ea își îndreptă umerii, apoi se întoarse.

Leul înalt, cu umeri largi, pe jumătate mascat, își plimbă privirea prin sală, căutând cu siguranță pe cineva. Marchizul era bine îmbrăcat, așa cum fusese întotdeauna, în seara aceea având o haină maro-închis care completa masca, vestă neagră, pantaloni, cizme și un ac de chihlimbar în lavaliera lui impecabilă.

Acest bărbat îi chinuise visele mai multe nopți decât avea dreptul să o facă. Îi ruinase viața pe care își pusese în minte să și-o clădească... Într-adevăr, dacă el n-ar fi omorât-o pe angajatoarea ei, ea ar fi fost mulțumită să rămână guvernanta tânărului George atât timp cât era nevoie. Apoi o recomandare bună de la Lady Ebberling ar fi dus-o la altă gospodărie frumoasă, continuând astfel până când câștiga destui bani ca să se retragă într-o căsuță destul de departe de Derbyshire, unde ar fi îmbătrânit.

În schimb, fusese forțată să înceapă iar și iar, sub diferite nume și cu un trecut diferit. Dacă nu era clubul Tantal, habar nu avea unde ar fi putut să sfârșească. Cu siguranță, nu la un bal mascat în compania unui duce și a unei ducese, cu un conte care în acel moment îi atingea degetele.

În timp ce fața de sub ochii leului se întoarse în direcția ei, Emily privi repede în altă parte. În seara aceea, el trebuia să fie suspicios, nu sigur de identitatea ei. Rycott făcea tot ce putea, iar ea trebuia să joace rolul musafirei ducesei, dar și al unei foste guvernante, însă nu foarte bine.

Tigrul îi întinse un pahar cu vin de Madeira.

– Dacă nu-l bei tu, Em, o să-l beau eu, spuse el scurt.

Ea apucă paharul și se obligă să bea o înghițitură.

– Îți mulțumesc, domnule Stokes.

– Dumnezeule, te rog, spune-mi Laurie! zise el, zâmbind forțat și înroșindu-se sub mască.

Toți se străduiau atât de mult, și doar pentru ea. Emily îi zâmbi.

– Atunci, Laurie, îți mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Ți-au dat un carnețel de dans, nu-i așa? interveni Nate.

Ea îl scoase din săculeț.

– Da. Nu sunt sigură că pot să dansez cu el, Nathaniel. Pot să-l privesc, dar...

– O s-o facem la un dans country. Așa n-o să te poată vedea bine.

El redevenise spion, își dădu seama ea, fiind mult mai concentrat pe scopul din seara aceea, pe când ea era foarte nervoasă. Era omul potrivit pentru această aventură, dar ea își dorea ca el să-i ofere mai multe cuvinte de mângâiere, oricât de patetici păreau.

Nate își scrise repede numele în dreptul a două dansuri, îi întinse carnețelul și creionul lui Greaves să facă la fel, apoi lui Laurie pentru alte două. Rămâneau trei dansuri. Rycott urma să ia unul, iar Ebberling unul. Aveau nevoie de încă un partener pentru ea, altfel Ebberling ar fi încercat să aibă două dansuri. Ea știa asta, pentru că el o privi din nou.

Se părea că Nate ajunse la aceeași concluzie, pentru că el înjura în șoaptă. Înainte să-și scrie numele a treia oară, ceea ce putea ridica sprâncenele tuturor din sală, Sophia îi puse mâna pe braț.

– Lasă-mă pe mine! spuse ea și luă atât carnețelul, cât și brațul lui Emily.

– Unde mergem?

– Taci! Greaves, hai cu mine!

– Da, Excelență, spuse soțul ei ascultător.

Merseră împreună spre un grup mic de domni, care stăteau lângă ferestre. Când veniră mai aproape, Emily îi recunoscu pe cel puțin trei dintre ei ca fiind membri *ai clubului Tantal și* se împotrivi.

– Ce faci? *Dacă află că sunt o fată de la* Tantal, Lord și Lady Tremaine o să mă arunce afară.

– Taci! repetă Sophia, apoi lăsă brațul soțului ei. Greaves, du-te și adu-mi-l pe Francis Henning!

El zâmbi, dar strălucirea din ochii lui sugera ceva mult mai întunecat.

– Comandă-mi tot ce dorești, iubito, dar o să plătești pentru asta mai târziu!

Sophia îi zâmbi.

– Ştiu.

Schimbul forţat de cuvinte îi aminti lui Emily că, oricât de nervoasă era în seara aceea, nu era totul legat numai de ea. Prietenii ei îşi riscau reputaţia, iar Sophia abia dacă mai avea o reputaţie de pierdut. Dacă soţul ei nu ar fi fost duce, foarte bogat şi puternic, Sophia nu ar fi fost invitată la o mulţime de evenimente din sezon. De fapt, existau locuri unde nu era bine-venită.

– Cum merg lucrurile între tine şi Almack? întrebă Emily, în timp ce apariţia lui Graves determină mica turmă de bărbaţi să înceapă să facă plecăciuni scurte şi să pălăvrăgească precum papagalii.

– Rămânem duşmani, spuse prietena ei uşor. Sună banal, dar n-am nici o dorinţă să mai pun piciorul vreodată acolo. Însă Adam a fost jignit de acea scrisoare stupidă de regret pe care i-au trimis-o, când eu n-am cerut niciodată o invitaţie la club.

– El te iubeşte. Ideea că te desconsideră cineva îl înfurie.

Sophia oftă.

– Da, ştiu. Şi mai ştiu că a fost jignit recent de câteva ori din cauza mea, ceea ce mă deranjează prea mult. Dar am hotărât să nu-mi placă persoanele cărora nu le place de unul dintre noi, şi îmi doresc ca el să facă acelaşi lucru.

Greaves reveni alături de ele, cu rotofeiul Francis Henning după el. Henning se costumase în şoim, însă faţa îngustă a prădătorului părea nepotrivită pentru chipul mare al individului jovial de sub ea. El făcu o plecăciune.

– Sophia! Este minunat să vă văd din nou pe tine şi pe Greaves. Am petrecut cel mai minunat Crăciun la Greaves Park. Bunica mea a fost foarte încântată când i-am povestit.

Zâmbind, Sophia îi luă mâinile.

– Sunt bucuroasă că ai stat după ce a izbucnit tot haosul.

– Ha! Sunt bucuros că Greaves nu m-a dat afară și pe mine, așa cum a făcut cu restul musafirilor. El se uită la Emily. Greaves a spus că pui la cale o glumă, domnișoară Em, șopti el, și eu sunt fericit să iau parte. Aș putea să dansez cu tine?

Ea zâmbi, mult mai impresionată decât putea să spună.

– Îți mulțumesc, domnule Henning. Orice dans vrei.

Sophia îi dădu carnețelul, și el își scrise numele în dreptul unuia dintre cele două cadriluri rămase.

– Ne vedem atunci, spuse el și făcu din nou o plecăciune, înainte să se alăture iar prietenilor lui.

– Bărbatul acela este extrem de subapreciat, declară ducele de Greaves, în timp ce începu muzica pentru primul dans. Iar eu am un dans cu soția mea. Ești pregătită să fii abordată?

Stăpânindu-și emoția, Emily încuviință din cap. Dacă totul mergea conform planului, Nate ar fi fost pe aproape, gata să intervină. Iar el avea dreptate – trebuia să facă asta, altfel nu mai avea niciodată un moment de liniște sau de somn tihnit.

– Mai pregătită ca niciodată.

– Bine. Brusc, ducele o luă de braț. Am făcut niște cercetări despre prietenul tău, Westfall, spuse el încet. Este un bărbat bun.

– Da, știu, zise ea, iar el, cu o încuviințare din cap, îi dădu drumul, pentru a o însoți pe Sophia pe ringul de dans.

Ea rămase o clipă pe loc, uitându-se cum valsau cu eleganță prietenii ei. Nate spusese că, numărând ușor, se putea calma în timp ce aștepta să-și înfrunte destinul, dar el era mult mai experimentat la asemenea lucruri decât ea. Emily simți că parcă îmbătrânise o sută de ani într-un minut.

– Scuzaţi-mă, se auzi vocea gravă a lui Jack Rycott şi, în acelaşi timp, simţi o mână atingându-i umărul.

Ea tresări, dar era mulţumită că vorbise Rycott, nu bărbatul care stătea lângă el. Îşi trase răsuflarea şi se întoarse. Iar vocea îi îngheţă în gât.

La trei metri de ea, un demon cu o mască de leu o privea. Se uita fix la ea, ochii negri părând a smulge masca de pe faţa ei şi rochia bogată de pe umeri, în timp ce el încerca să vadă prin ele. Cum intrase în panică, gândurile îi zburară automat la Nate. El jurase că nimeni nu avea să o atingă. Şi că avea să o protejeze.

– D-da? reuşi ea să spună, mutându-şi privirea insistentă de la faţa lui Ebberling la pantera neagră a lui Rycott.

– Poate că nu mă cunoşti, domnişoară... Portsman, nu-i aşa? Sunt Jack Rycott, prieten cu Nate Stokes. Ţi-a vorbit despre mine?

Ea zâmbi forţat.

– Rycott? Da, da, desigur. Mi-a spus că erai un prieten bun când a mers să caute cărţi vechi pe continent.

Rycott schimbă o privire cu Ebberling.

– Într-adevăr. Însă mă întrebam dacă tu, ca amică a prietenului meu, ai fi de acord să dansezi cu alt prieten de-al meu şi cu mine. În treacăt fie zis, acesta este marchizul de Ebberling, domnişoară Portsman.

– Domnişoară Portsman, răspunse ca un ecou marchizul, sunetul vocii lui făcând-o să tremure.

– Eu... Da, aş fi bucuroasă. Ea se aplecă mai aproape de spionul regelui. Ştii că eu nu trebuia să fiu aici. Sophia – vreau să spun ducesa de Greaves – spunea că o să fie distractiv.

– Eşti prietenă că Nate. Pentru mine nu are nici o importanţă de unde ai venit.

Rycott luă carneţelul de bal dintre degetele ei înţepenite şi îi zâmbi cu căldură în timp ce îşi scria numele pentru cadrilul rămas.

Ebberling nu părea foarte mulţumit cu locul rămas, dar, cu toate acestea, îşi mâzgăli numele în dreptul dansului country. Când îi dădu înapoi carneţelul, degetele lor se atinseră şi, pentru o clipă sau două, ea crezu că avea să leşine. Dar nu, nu putea să o facă, fiindcă altfel Nate venea în grabă şi îl înjunghia pe Ebberling, iar ei doi aveau să sfârşească în închisoare - sau, mai degrabă, el ajungea în închisoare, iar ea era spânzurată.

– Iată-te, Em, spuse Nate şi mâna lui caldă o cuprinse pe a ei. Totuşi, vocea lui era orice altceva, dar nu caldă. Rycott, nu ştiam că eşti în Londra.

– Am ajuns abia ieri...

– Ebberling, scuză-ne, dar avem un vals.

Nate nu aşteptă ca Jack să termine vorba sau ca marchizul să comenteze în vreun fel. Dacă o făcea, ar fi fost posibil să iasă demonul din el, iar tot curajul lui Emily ar fi fost în zadar. Nate o rugase să facă asta - pentru binele ei, dar împotriva propriei dorinţe -, ca el să-şi urmeze planul.

– Eşti bine? răsuflă el, ţinând-o mai aproape în timp ce se grăbeau spre ringul de dans.

– Nu ştiu, rosti ea, cu faţa albă sub masca de bufniţă. Doar vorbeşte cu mine un minut.

– Sigur. Strecurându-şi braţul pe după talia ei, păşi înainte şi aproape că o ridică până când ea începu să-şi potrivească paşii de vals cu mişcările lui şchiopătate. Despre ce să vorbesc? Am auzit un zvon că ar putea să apară Wellington în seara asta. Ai vrea să-l întâlneşti?

– Wellington? se sperie ea. Tu vrei să leşin.

– Atunci aş avea o scuză să te iau în braţe şi să te duc la etaj. Sunt sigur că Tremaine ar fi fericit să ne dea un dormitor liber pentru o oră şi ceva. Pentru sănătatea ta, desigur.

Asta o făcu să zâmbească - exact ce sperase el, iar culoarea începu să-i revină în obrajii.

– Ştii că eşti un ticălos.

– Iar tu eşti o femeie extrem de curajoasă. O privi lung în ochii căprui şi adânci, dorind ca timpul să încetinească şi să o poată ţine aşa, să danseze cu ea în braţe pentru totdeauna. Te doresc în fiece clipă, dar în momentul acesta, iubito, îţi sugerez să stai foarte aproape de mine.

Ea chicoti, iar sunetul acela îi lumină inima.

– Cum am putut vreodată să cred că erai un şoarece de bibliotecă, Nate? şopti ea.

– Primele impresii pot fi înşelătoare. Cred că ştim amândoi asta. Părerea mea de acum şi pentru totdeauna despre tine, de exemplu, este cea care contează pentru mine.

– Şi care este părerea ta de acum şi pentru totdeauna despre mine?

El şovăi.

– Întreabă-mă asta data viitoare când suntem singuri.

– E atât de rea? întrebă ea, încă zâmbind, ochii ei căprui dansând în lumina candelabrului.

– Da, din păcate. Nu vreau să te fac de râs în public.

– Hm... De asemenea, dragul... meu.

Nu fusese acela cuvântul pe care voia să-l rostească. Chiar dacă nu era obişnuit să o vadă şovăind şi clipind, l-ar fi auzit. Totuşi, care era cuvântul care lipsea? Ştia că voia să o audă rostindu-l, iar dacă era aşa cum bănuia, ştia de ce se răzgândise.

Cu el pe o poziţie socială superioară, poate că avea nevoie să pună capăt aluziilor şi pur şi simplu să-i spună direct. Fără priviri ascunse, tachinări sau aluzii. Trebuia doar să-şi adune tot curajul pe care îl avusese vreodată şi să o facă. Cu siguranţă, el putea să facă întocmai.

Totuşi, nu acolo. Unul dintre ei sau chiar amândoi puteau sfârşi într-un leşin mortal pe podea. Curbându-şi buzele în sus, el privi în treacăt peste capul ei. Rycott şi Ebberling erau adânciţi în conversaţie. Nici unul

dintre ei nu părea fericit, iar logodnica marchizului era absolut nervoasă lângă ei. Ar fi fost fericită dacă logodnicul ei s-ar fi îndepărtat? Aştepta căsătoria cu nerăbdare? Avea idee ce se întâmplase cu adevărat cu prima Lady Ebberling?

– Îmi pare rău pentru ea, spuse Emily ca un ecou al gândurilor lui.

– Harriet Danders? Ar putea să fie în siguranţă cu el. Un bărbat nu ar trebui să fie atât de prost să omoare două soţii, până la urmă. Şi eu nu cred că Ebberling este prost. Arogant, da. Dar prost? Nu cred.

Ea dansa cu paşi prea exacţi; fără îndoială, făcuse un scop din învăţatul paşilor, chiar dacă nu crezuse vreodată că îi puteau folosi acele lecţii în public.

– Este lacom. Şi uneori aroganţa unui bărbat este suficientă să-l distrugă. Ea oftă. Am văzut asta de mai multe ori decât pot să număr la mesele de joc de la Tantal.

– Noi ne bazăm pe acea aroganţă, sublinie Nathaniel, fericit să se îndepărteze de întrebarea legată de ce avea de gând să facă după ce terminau cu toată mizeria aceea. Avea sentimentul că fosta sarcină fusese mai uşoară decât ce urma. Altfel, nu s-ar fi aşteptat niciodată să te găsească după o zi de la angajarea lui Rycott, adăugă el.

– Tu m-ai găsit într-o zi, îi aminti ea, un zâmbet uşor atingându-i din nou gura sub masca de bufniţă cu pene.

– La început, n-am fost sigur. Tu ai ştiut ceva ce nu ai vrut să spui, dar mi-a luat ceva să descopăr cu certitudine ce anume.

– Era singurul motiv pentru care ai mers cu mine la etaj? întrebă Emily, cu ochii pe jumătate ascunşi coborând spre gura lui.

– Aş putea să spun că da, răspunse el, întrebându-se dacă toţi oaspeţii de la petrecerea din sală ar fi fost scandalizaţi să ştie că un criminal dansa printre ei sau că o fată de la Tantal făcea asta. Ştia răspunsul, ceea

ce îl dezgustă. Dar ar fi o minciună, zise el și se aplecă mai aproape. Te doream.

Zâmbetul ei delicat păli.

– De ce am sentimentul că o să mă ajuți cu o problemă și o să provoci alta? întrebă ea blând.

Nate o strânse mai tare de mână.

– Ți-am spus deja că tu ești a mea, Emily. Nu am glumit.

– Nu cred că glumeai, Nathaniel. Dar am petrecut acești trei ani printre lorzi care veneau la Tantal să parieze. Unii dintre ei au amante de origine umilă, dar nici unul dintre ei nu le susținea public.

Ea nu continuă, dar el o auzi oricum. „Nici unul dintre ei nu s-a însurat cu o fată de origine umilă." Nu, nu făceau asta. Și dat fiind locul lui destul de nesigur în societate, să se însoare cu ea n-ar fi fost cea mai inteligentă alegere. Dacă făcea asta, se putea prea bine să fie ultimul bal la care participa vreodată. Și nimeni nu avea să-i mai ceară să găsească lucruri pierdute de vreme ce nu se mai putea uita la persoana lui scandaloasă.

– Tu ești Emily Portsman, draga mea. Nu cred că ți-am cerut vreodată altceva decât alegerea numelui tău. Restul nu contează.

Emily privi în jos.

– Poate că nu contează pentru tine. Nu acum. Dar o să conteze.

El o răsuci într-un cerc discret, încercând să nu uite să șchiopăteze.

– Acum este acum. Dacă o să câștigăm mai târziu, o să mai discutăm despre asta. De acord?

Clipe îndelungate, ea rămase tăcută.

– Ești un bărbat neobișnuit, murmură ea în cele din urmă, cu un oftat în voce. Sunt total de acord să amânăm cât putem de mult.

– Bun.

Mai rămânea o provocare - ea să supraviețuiască în acea noapte, iar el să se stăpânească și să-i permită cumva lui Ebberling să o atingă fără să-i taie o mână.

capitolul 16

- Pot să-ți pun o întrebare, Laurence? Laurie? întrebă Emily în timp ce fratele lui Nate se învârti în jurul ei.

Dansul country trecuse de jumătate, la fel aproape trei sferturi din seară, iar ea ajunsese să danseze cu Jack Rycott și chiar cu Francis Henning... chiar dacă picioarele încă îi erau nehotărâte. Dar următorul dans era *cel așteptat*, fiecare secundă îl aducea tot mai aproape, iar mâinile începură deja să-i tremure. Din moment ce ideea era să-l facă pe Ebberling mai curând să-i bănuiască identitatea, trebuia să-și liniștească demonul interior.

- Nu răspund la nici o întrebare, zise el cu o încruntare, luând-o de mână, apoi mișcându-se din nou în jurul ei. Mi-am învățat lecția blestemată. Afurisita lecție. Îmi cer iertare.

Ea se chinui să schițeze un zâmbet.

- Nu este nevoie de așa ceva. Am fost crupier la mesele de faro când jucătorii pierdeau sute de lire. Mă îndoiesc să existe ceva să nu știu.

Tăcu din nou când Stuart, Lord Dashton, o luă de mână drept răspuns, apoi o așeză în linie. Cel puțin credea că era Dashton - elanul cu coarne mari avea maxilarul lui, dar, asemenea vicontelui, nu fusese acceptat ca membru al clubului Tantal; doar vizita clubul din când în când, ca invitat al vreunui membru.

Când Laurence reveni, ea făcu o reverență și dansă de-a lungul liniei alături de el.

- Voiam doar să întreb dacă fratele tău se implică adesea în problemele femeilor scandaloase, spuse ea pe o voce scăzută.

Cumva, Rycott reuşise să-l ţină pe Ebberling la distanţă de dansul acela, dar nu era singurul care putea să o bage în bucluc în seara aceea. Îşi petrecuse seara evitând majoritatea conversaţiilor, fiind Danielle Flagg când cineva insista să se prezinte. Chiar dacă Emily Portsman nu ucisese pe nimeni, rămânea o fată de la clubul Tantal. Şi nici un aristocrat nu ar fi iertat pe nimeni care să fi permis prezenţa ei în rândul lor.

– Nu din câte ştiu eu, comentă el şi trimise o privire dincolo de umărul ei, în direcţia fratelui lui înalt şi subţire. Masca lui de tigru străluci în nuanţe de portocaliu şi de roşu în lumina candelabrului, în vreme ce se mişcă. Înaintea acestor câteva săptămâni, am vorbit în vacanţe – în unele vacanţe –, apoi în urmă cu două săptămâni, când a venit acasă pentru a-şi lua în primire titlul.

– Dar păreţi apropiaţi, exclamă ea surprinsă.

Remarca îl făcu să scuture din cap.

– Mă aflu în Londra doar pentru că am fost trimis acasă de la Oxford. Nate a fost... furios. Cred că se teme că o s-o iau pe urmele lui cu spionajul, aşa că îşi doreşte să excelez la studii şi să fiu fericit aici, în Anglia.

Se despărţiră, apoi se reîntâlniră.

– Totuşi, l-ai ajutat cu... problemele mele, continuă ea.

– Da, l-ai scuturat serios, ceea ce a permis ca afurisita lui armură să fie puţin mai uşor de fisurat. El zâmbi larg. Apropo, mulţumesc pentru asta! Este important să ai un frate mai mare.

Despre asta era vorba? Ea îi fisurase armura? De fapt, era un sentiment foarte plăcut, chiar dacă însemna că altfel nu i-ar fi permis să se apropie atât de mult de el. Poate că ar fi fost mai bine dacă nu deveneau atât de apropiaţi, dar ea nu se aşteptase niciodată să se îndrăgostească şi, indiferent cum se încheia totul, nu putea să regrete. Mai târziu, poate, dar nu acum.

– Te admiră, să ştii, spuse Laurence încet. Nate, vreau să spun.

– Şi ce anume admiră la mine? întrebă Emily. Mi se pare că am pierdut nespus de mult timp şi efort ca să fug de lucrurile din viaţa mea.

Zâmbetul lui era tânăr, strâmb şi molipsitor.

– Cred că te admiră pentru că l-ai surprins. Nu cunosc mulţi oameni capabili să facă asta. Eu nu reuşesc niciodată; şi n-ai nici cea mai vagă idee cât de enervant este când fratele tău ştie exact când minţi şi ştie care este adevărul.

Ei bine, era foarte plăcut să audă acel lucru. Şi, indiferent cât de mult l-ar fi surprins ea, el o surprinsese şi mai mult. Era un aristocrat cu cap şi cu ambiţia de a-l folosi, un bărbat cu moralitate, care părea dispus şi în stare să judece un om mai degrabă pe baza acţiunilor sale decât a obârşiei. Se întrebă dacă ştia ce specimen rar era. Avea să fie distrusă dacă îl pierdea. Totuşi, indiferent cât de corect putea el să o judece, semenii lui aveau să fie mai puţin înţelegători.

– Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama de asta, Laurie, spuse ea după o clipă, dar le-ai făcut faţă ducelui de Greaves şi lui Keating Blackwood. Şi lui Lord Haybury. Ai idee câţi bărbaţi de două ori mai în vârstă ca tine au fost distruşi de unul dintre cei trei? Mai mulţi decât cei care au reuşit cu brio să aibă o conversaţie cu ei.

De astă-dată, el coborî capul, obrajii întunecându-i-se.

– Îmi spui ceva al naibii de frumos, domnişoară Emily.

– Doar Emily, te rog. Sau Em.

– Atunci, Em, rosti el.

Arăta de parcă îşi dorea să adauge ceva, dar dansul se încheie cu un crescendo răsunător.

Nici măcar nu reuşi să se alăture aplauzelor. Aranjaseră astfel încât să nu fie Nathaniel cel de lângă ea înaintea dansului cu Ebberling, ceea ce avea sens. De asemenea, însemna că nu avea să fie vreun cuvânt de despărţire, care să-i amintească să fie curajoasă, care să o asigure că el urma să fie pe aproape sau că nu avea

să i se întâmple nimic rău. Dar ea știa toate astea. Sau, în orice caz, spera cu disperare să fie așa. Și era ceva ce trebuia făcut. Cu cât se gândea mai mult la toată povestea, cu atât ajungea mai iute la concluzia că nu putea fi niciodată liniștită dacă nu rezolva lucrurile cu marchizul de Ebberling. Își dorea numai să nu fi fost nevoie să aibă cel mai important rol de jucat. Dar apoi se gândi că nu avea cum să fie altcumva.

În vreme ce Laurie o însoți spre marginea ringului de dans, Ebberling ajunsese deja acolo și o aștepta. Logodnica lui stătea lângă el, cu o expresie deloc prietenoasă pe chip. Dacă domnișoara Harriet Danders credea că erau rivale de vreun fel, că Emily concura cu ea pentru favorurile logodnicului ei, fata nu avea cum să se înșele mai mult. Emily spera doar ca fiica bancherului să aprecieze, în cele din urmă, ce făceau și situația din care se putea să o salveze.

– Domnișoară Portsman, spuse tărăgănat marchizul, în vreme ce orchestra începu să interpreteze primele note ale unui dans country. Cred că e dansul nostru.

El întinse o mână.

Fu nevoie de toată voința ei ca să-și întindă mâna și să-și înfășoare degetele în jurul degetelor lui. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi că el ar fi putut să-și strângă prinsoarea, să o tragă după el din încăpere direct spre rândurile în așteptare ale polițiștilor și ale magistraților, dar el doar o privi preț de câteva clipe lungi, apoi se îndreptă alături de ea spre ringul de dans.

Ea putea să ducă totul până la capăt. Își ascunsese identitatea încă de la doisprezece ani. Acum o mai făcea o dată, cu încă un bărbat care își dorea ceva de la ea. Emily își ridică bărbia.

– Am fost surprinsă să aflu că ai vrut să dansezi cu mine, milord, spuse ea, în timp ce își ocupară locurile.

El făcu o plecăciune, ea o reverență, apoi începură să se strecoare prin linia formată de ceilalți dansatori.

– Eu şi Rycott suntem prieteni vechi, comentă el încet. Cum el este prieten cu Westfall, m-am gândit să le fac amândurora un bine.

– Un mare bine, i-o întoarse ea, observând că, prin masca strălucitoare de leu, privirea lui nu păru să o părăsească nici măcar o clipă pe a ei.

Cât de multe putea el să vadă? Gura, obrajii, vârful nasului ei. Era de ajuns ca să o recunoască? Nu credea... La urma urmei, guvernantele nu dansau la baluri mascate mărețe.

Desigur, nici fetele de la Tantal nu o făceau, dacă nu cumva își doreau să provoace probleme. Rachel Newbury nu-și dorise niciodată să facă asta. Își dorise numai să câștige decent, să trăiască într-o casă frumoasă și să nu fie nevoită să spele hainele altor oameni ori să doarmă cu bărbați ciudați în schimbul unui acoperiș deasupra capului. Era tot ce își dorise, iar clipa în care Ebberling își sugrumase soția, el distrusese viețile amândurora.

– De când lucrezi la clubul Tantal? întrebă el și se învârti în jurul ei.

Cu Laurie aplecându-se și învârtindu-se printre ceilalți dansatori, fusese un mod amuzant de a face conversație. Cu Ebberling, avea senzația că era un leu care se învârtea în jurul unei gazele, căutând o slăbiciune pentru a putea ataca.

– Am fost angajată la clubul Tantal înainte de deschidere, răspunse. Se presupunea că trebuia să-i dea indicii despre identitatea ei, iar cu cât spunea mai multe adevăruri, cu atât avea să-i fie mai ușor să-și amintească de povestea ei.

– Și asta a fost când... Acum patru ani?

– Doar acum trei ani, milord. Ea îi întâlni privirea, încercând să nu tremure. Ai vizitat clubul?

– Am fost acolo o dată sau de două ori. Este un loc de-a dreptul scandalos, serios. Dar îmi închipui că asta îl face atât de popular.

Ea se chinui să schițeze un zâmbet.

– Cu atât mai mult.

– Ce ai făcut înainte să lucrezi la Tantal?

– Oh, toate am făcut ceva ce nu ar fi trebuit să facem. O să găsești foste actrițe, guvernante, fete de lorzi faliți, doamne din familii bune compromise de scandal... de toate.

– Da, dar tu ce ai făcut? În mod concret?

Chinuindu-se să râdă, Emily se îndepărtă de el cu o piruetă.

– Atât de multe întrebări, milord! De ce ai vizitat clubul doar o dată sau de două ori?

Chiar dacă știa că fusese o singură dată, nu îi era de nici un folos să-l contrazică.

– Am lipsit din Londra o vreme. Soția mea a fost ucisă, iar eu l-am căutat pe ucigașul ei.

Chipul ei păli; nu s-ar fi putut controla nici dacă și-ar fi dorit, dar Nate își dăduse seama că stupoarea ei profundă nu ar fi făcut decât să ajute misiunea, după cum o numise. Pentru ea, părea mai degrabă o misiune suicidară, dar promisese să aibă încredere în el.

– Îngrozitor! exclamă ea într-un târziu. Ai găsit făptașul?

– Cred că se poate să-l fi găsit, spuse el încet. Mi-a luat mult timp, bani și eforturi, dar cred că am dat de urmele ei.

– Ei? repetă Emily cu un chițăit.

El încuviință din cap.

– Și dacă știe ce este bine pentru ea, pur și simplu o să mărturisească și o să ne scutească de corvoada unui proces.

Chiar asta își dorea cu adevărat? Ca ea să spună că o ucisese pe Lady Ebberling? Cu siguranță, aveau să o spânzure pentru asta, iar el ar fi fost liber să facă orice voia. Chiar să-și ucidă viitoarea soție.

- Cred, milord, că a te aştepta ca o persoană să mărturisească atunci când e în faţa unui călău n-ar fi deloc în interesul lui sau al ei.

- Ar fi dacă a-şi susţine falsa nevinovăţie n-ar face rău decât prietenilor şi familiei ei.

Fiorii neliniştiţi care o traversau pe Emily se opriră brusc, transformându-se în ceva mult mai întunecat şi mai furios. Deci avea să ameninţe clubul Tantal? Şi pe toate prietenele ei, familia pe care o găsise acolo? Pe Nate?

- Poate că un proces ar clarifica evenimentele spre mulţumirea tuturor, se auzi spunând cu o voce surprinzător de stăpânită.

- Oh, nicicum! i-o întoarse el. Există mai mulţi martori, inclusiv eu şi fiul meu, care o să depună mărturie în sensul vinovăţiei ei. Iar atunci actualii ei angajatori o să fie obligaţi să recunoască faptul că au angajat o ucigaşă. Ce scandal o să fie! Nu o să semene în nici un caz cu genul de scandaluri care îi fac pe bărbaţi să se înghesuie la clubul Tantal, de exemplu.

- Ei bine, mi se pare că ar trebui să-i spui ei toate astea, răspunse Emily, în cele din urmă. A fost arestată?

- Nu încă. Mâine, cred.

- Atunci poate că ar trebui să aştepţi până mâine ca să te lauzi că ucigaşa asta, după cum îi spui, o să facă exact ce susţii. S-ar putea să te lauzi prea mult, milord.

- Este doar o laudă dacă nu se dovedeşte că e adevărat. El îi luă degetele şi dansară spre mijlocul ringului, printre ceilalţi dansatori. Iar eu nu mă laud.

În următoarele minute, dansară în tăcere. Îl lăsă să creadă că încerca să se gândească dacă trebuia să fugă şi cum să scape ori dacă era mai bine pentru toţi cei implicaţi să mărturisească o crimă comisă de unul dintre membrii lumii bune şi să-i lase să-şi vadă de vieţile lor mult mai importante. Părea oarecum ironic că era prima dată când îşi dorea să ucidă pe cineva.

Dansul se încheie, dar când făcu reverența și dădu să se întoarcă, el o apucă de mâini.

– O să vin la Tantal mâine-dimineață. La zece. Ori mă aștepți afară, ori intru eu după tine. Și o să vin cu autoritățile.

Ea își eliberă mâinile cu o smucitură.

– Presupui prea multe, milord. Nu știu despre ce vorbești.

– Bănuiesc că o să descoperi adevărul mâine-dimineață.

Plecând cu câtă grație și demnitate putu să afișeze, Emily se îndepărtă de el. Își dorea să continue să meargă, să iasă pe ușă și să plece din Londra până la Dover, de unde putea să ia vaporul și să dispară pe continent sau în America. Dar asta însemna să renunțe la ce câștigase și să o ia de la capăt. În situația în care ea nu făcuse nimic rău. Și găsise, în sfârșit, ce își dorea.

O mână caldă se strecură în jurul brațului ei, îndemnând-o spre coridorul aflat dincolo de sala de bal.

– Pari pregătită să împuști pe cineva, se auzi tărăgănat vocea scăzută a lui Nathaniel, în vreme ce începu să meargă în urma ei.

– Ar fi mai bine pentru mine dacă aș mărturisi, murmură ea. Mai bine în sensul în care nici una dintre prietenele mele nu o să fie târâtă în vreun scandal și compromisă pentru că m-a ascuns.

– Te-a acuzat direct? întrebă încet lupul, deschizând o ușă și îndemnând-o să treacă pragul.

– Nu. Deși a fost foarte aproape. Mi-a spus direct că o să vină la Tantal mâine-dimineață la zece și că ar trebui să fiu pregătită să-l întâlnesc acolo sau o să trimită autoritățile înăuntru după mine.

Se lăsă tăcerea.

Emily se întoarse și văzu că Nate își scoate masca de lup de pe chip.

– Deci? Spune ceva liniștitor.

– Se mişcă mai repede decât mi-ar fi plăcut. Trebuie să fie foarte sigur că tu eşti Rachel Newbury.

– *Sunt* Rachel Newbury. Dacă pune să fiu arestată, o să fiu nevoită să mărturisesc că am ucis-o pe Katherine, iar el o să vadă cum Tantal şi prietenele mele sunt compromise. Şi cum adică *mai repede?* Te aşteptai să încerce să mă arunce în închisoare mai degrabă joi decât mâine?

– Ştiai că o să se ajungă la asta.

Privind-o atent o clipă, se îndrepte spre ferestrele din colţul îndepărtat al încăperii şi o deschise pe una dintre ele.

Ea îşi înghiţi în sec nelinişte amară care îi inundă pieptul.

– Nu sunt liniştită, Nate. Ştii că nu o să permit să se întâmple ceva rău clubului Tantal. Ele mi-au oferit un adăpost. Nu o să le răsplătesc pentru asta acceptând să se spună că au ascuns o ucigaşă.

Nate se întoarse din nou cu faţa spre ea.

– Vino aici!

El întinse o mână.

Emily traversă încăperea, iar el o cuprinse în braţe.

– Eu nu sunt o spioană, Nathaniel, şopti ea, cu lacrimi licărind în ochi când îl apucă de revere. Nu ştiu dacă pot să fac asta. Să fug este mult mai uşor, doar că...

Ea se opri brusc.

– Doar că...? insistă el şi îşi coborî chipul spre părul ei.

– Trebuie să ştii totul?

Pentru numele lui Dumnezeu, următoarele ore aveau să fie suficient de dificile dacă se gândea la ce se petrecea între ei şi la viitorul lor.

– În ceea ce te priveşte? Da, răspunse el.

– Ei bine, uită de asta.

– Femeie încăpăţânată!

Pentru o clipă îndelungată, ea rămase în mângâierea puternică şi neaşteptată a îmbrăţişării lui. I se păru atât

de bine pentru trupul şi mintea ei, încât o surprinse faptul că reuşea să-i ofere o asemenea linişte. Siguranţă. Nici nu-şi mai amintea cum era să se simtă în siguranţă şi să nu fie nevoie să priceapă nimic din ce se întâmpla în seara asta, dar aşa se simţea. Cu el, se simţea în siguranţă. Înflăcărată şi iubită.

În cele din urmă, el îşi puse un deget sub bărbia ei şi îi ridică faţa spre el.

- Trebuie să plecăm în noaptea asta.

- Ştiu.

O sărută încet, cu o gură caldă şi absolut deloc mângâietoare.

- În toată povestea, sunt mai multe în joc şi mi-aş dori... mi-aş dori să-ţi spun.

Ea zâmbi.

- Ştiu, ştiu. Spionii şi secretele tale. Mi-ai cerut să am încredere în tine şi am.

O privi vreme îndelungată, de parcă încerca să-i memoreze chipul. De parcă se aştepta să nu o mai revadă vreodată.

- Există un singur lucru pe care pot să ţi-l spun, chiar dacă probabil n-ar trebui. El trase aer în piept. Promite-mi că nu o să te împotriveşti, nu o să te cerţi, nu o să cumpăneşti şi nu o să-mi dai peste nas cu logica ta.

Ei bine, iată că suna interesant!

- Prea bine.

- Bine. Ridicându-i faţa, o mai sărută o dată încet, apăsat şi înflăcărat. Încă un sărut, pentru orice eventualitate, mormăi el, în vreme ce zâmbetul acela frugal şi senzual îi atinse buzele. Te iubesc, Emily, Rachel, Eloise, oricum te-ar chema. Te iubesc din tot sufletul!

Pentru câteva clipe, ea nu reuşi să vorbească.

- Cum... începu ea, apoi îşi drese glasul. Ei bine, ai o gândire aproape la fel de logică precum a mea, încercă ea a doua oară cu o voce tremurătoare, deci ştii cât de mici sunt şansele ca noi să găsim un final fericit.

El clătină din cap.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață fiind logic, Em, murmură el și își trecu degetul peste obrazul ei, ștergând o lacrimă de care nu era conștientă. Dar în dimineața asta mi-am dat seama că, în mod logic, ar trebui să fiu mort. Majoritatea spionilor nu supraviețuiesc până la sfârșitul unui război; știm prea multe lucruri pe care învingătorii ar prefera ca nimeni să nu le afle. Cât despre tine... în mod logic, viața ta nu te-ar fi adus niciodată la Londra, cu atât mai puțin la mine. Așa că, din partea mea, în noaptea asta logica poate să se ducă pe apa sâmbetei.

Un râset scurt îi scăpă printre buze înainte să apuce să și-l înăbușe.

– Ca să vezi! Cred că și eu te iubesc, Nate Stokes.

Ea se îndreptă de spate în brațele lui, îndepărtându-i o șuviță rebelă de pe frunte, apoi îl sărută. Pentru câteva fracțiuni de secundă, își permise să creadă că așa putea să fie tot restul vieții ei, într-o cameră liniștită, cu bărbatul pe care o adora strângând-o în brațe. Apoi, înainte ca imaginea aceea să i se imprime în minte și să rămână acolo, distrugând orice atingea, ea se eliberă din brațele lui și se ridică.

– Gata! Dacă trebuie să ne mișcăm mai cu spor, atunci bănuiesc că ar fi bine să trecem la treabă.

Lui Nate nu îi plăcea situația; încă o zi sau două le-ar fi acordat – lui și, mai important, lui Rycott – timp ca să mai așeze vreo câțiva jucători la masa de joc, să vadă dacă jocul avansa așa cum se așteptau. Dar, dacă Ebberling mersese atât de departe încât să anunțe că avea de gând să o vadă pe Emily intrată în închisoare la primele ore ale dimineții, atunci nu mai aveau timp.

– Mă duc eu primul, spuse el, urcându-se pe pervaz și trecându-și picioarele în afară, spre întunericul din grădină.

Își deschise ceasul de buzunar, vechi și ponosit, apoi verifică ora. Mai erau trei minute până la miezul nopții.

În trecut, preferase întotdeauna să lucreze în inima nopţii; să se strecoare fizic era mai uşor decât să o facă mental. În seara aceea, urmau să le facă pe amândouă şi, chiar dacă nu avea nici o îndoială că Emily era potrivită pentru asta, ea nu avea aceeaşi experienţă de a se descurca atunci când eşecul putea să însemne moarte. Acela era lucrul care îl tulbura. O greşeală putea să distrugă totul şi, chiar dacă lucrurile mergeau perfect, tot exista un preţ de plătit, pe care cel mai probabil ea nu-l luase încă în calcul. El îl luase şi era dispus să-l plătească – şi spera ca ea să nu îşi dea seama despre ce era vorba până nu era prea târziu ca să mai intervină.

Îi simţi mâna caldă pe umăr, apoi se aruncă de pe fereastră, apucând creanga ulmului bătrân, şi se avântă la pământ. Odată ajuns jos, el se întoarse şi întinse mâinile.

– Hai! şopti el.

Părea o săritură înfricoşătoare, dar Emily nu şovăi nici măcar o clipă. În schimb, se urcă pe pervaz şi se împinse cu acelaşi avânt ca el. Greutatea prinsă în braţe îl făcu să îngenuncheze, dar nici unul nu-şi rupse nimic, iar primul lui gând fu cât de mândru se simţea de ea.

– Bravo! spuse el cu răsuflarea întretăiată, ajutând-o să se ţină pe picioare şi ridicându-se odată cu ea.

– Iar acum?

– Mai aşteaptă o clipă, spuse el, verificând încă o dată ora. Încă o secundă şi...

– Acolo! se auzi vocea lui Rycott în aceeaşi clipă în care se aplecă pe fereastra de pe care îşi luaseră şi ei zborul.

Fără să se uite, Nate o apucă pe Emily de mână şi se avântară în întunericul Londrei la miezul nopţii. Sau cel puţin până la stradă, unde îi aştepta o trăsură neagră şi lucioasă, fără nici un semn pe portiere. O îndemnă pe Emily să urce, apoi o urmă. Portiera nici măcar nu se închise bine când o luară la goană.

– Foarte bine, spuse el, încuviinţând din cap spre franţuzoaica minionă aşezată în faţa lui. Am crezut că o să trebuiască să facem asta pe jos.

– Rycott mi-a trimis un bileţel acum o oră, cum că Ebberling este deja convins că ai găsit-o pe Rachel Newbury şi că avea de gând să acţioneze de dimineaţă. Am ajuns acum douăzeci de minute. Am înaintat cu scenariul nostru, da?

– Da.

– Dar cum rămâne cu toţi ceilalţi care trebuiau să ne aştepte la Newgate? întrebă Emily, împreunându-şi degetele cu ale lui. Dacă Rycott nu poate să-l întârzie pe Ebberling, atunci nu o să avem suficient timp. Dacă nu mă crede nimeni...

Ea părea îngrozită, iar el nu putea să o condamne.

– Jur că nu o să ţi se întâmple nimic, iubito, spuse el şi o strânse de mână. Dacă preferi să plecăm din Anglia, cred că pot să o conving pe domnişoara Martine să ne ducă la Brighton sau în Dover.

– Nu! Tu nu fugi din Anglia, Nate. Eşti conte, pentru numele lui Dumnezeu!

Privirea ei îi cercetă chipul, iar el se simţi recunoscător pentru anii pe care îi petrecuse învăţând cum să nu-şi trădeze emoţiile sau gândurile. Chiar şi aşa, îşi ţinu respiraţia până când ea se întoarse spre domnişoara Martine.

– Nu-ţi face griji pentru mine! îi răspunse el. Planul nostru o să funcţioneze.

– Nu cred că ai fi putut avea aliaţi mai buni decât bărbaţii aceştia, interveni Martine, chiar dacă privirea pe care i-o aruncă lăsă clar de înţeles ce anume credea despre faptul că o minţea pe Emily.

Totuşi, dacă Emily afla adevărul, tot adevărul, era în stare să facă ceva nespus de nobil precum a mărturisi o crimă pe care nu o comisese. Putea să moară pentru asta, iar el nu avea să permită aşa ceva. Niciodată.

Indiferent care erau consecințele pentru el. Se chinui să se relaxeze, se lăsă pe spate în trăsura confortabilă și o trase lângă el.

- Se spune că mărturisirea face bine sufletului. Îmi închipui că suntem pe cale să aflăm.

Și speră că ea reușea să-l ierte pentru restul.

Când se iviră zorile, umede și cenușii, Peter Velton, marchizul de Ebberling, era cufundat într-o furie neagră. Pentru ce naiba cheltuia mii de lire dacă blestematul Jack Rycott nu putea face un lucru simplu precum a găsi doi oameni pe care îi cunoștea deja? Nu putea să meargă pe urmele unui bărbat pe care îl antrenase în arta spionajului? Un bărbat care avusese doar avantajul unui singur pas înaintea lor?

Se plimba pe drumul din fața casei, refuzând ceașca de ceai cu care majordomul se tot împleticise în spatele lui în ultimele douăzeci de minute. Toată povestea trebuia să fie rezolvată până la prânz, altfel aveau să vadă cu toții cum un celebru spion făcea față unui pistol care se descărca din plin în pieptul lui. Plătise pentru rezultate, la naiba cu toate, nu pentru o urmărire idioată la țară, unde ea putea prea bine să găsească nenumărate persoane inimoase gata să o ascundă din nou. Rachel Newbury. Emily Portsman. Indiferent cum alegea să se numească, nimeni nu putea să se ascundă de el. El o dovedise o dată și putea să o dovedească din nou dacă era nevoie.

De pe strada de dincolo de reședința Velton, se auzi un zgomot de copite mișcându-se mult mai repede decât era permis în inima cartierului Mayfair. El se întoarse spre drum când Rycott se ivi în zare, în vreme ce calul lui răsufla din greu, asudând în aerul rece al dimineții.

- Spune-mi că ai găsit-o pe criminală! îi porunci Ebberling.

Cu cât o spunea mai repede, cu atât părea mai adevărat. Până în clipa în care intra în proces - dacă

nu reuşea să se ocupe chiar el de ea –, era convins că avea să creadă.

– Am găsit-o, îi răspunse spionul, alunecând pe drumul pavat şi zâmbind larg. Eram la jumătatea drumului spre Newgate şi am fost nevoit să trag în Stokes – adică în Westfall –, dar ea este teafără şi prinsă.

Ebberling simţi cum un fior rece şi neplăcut îi traversează şira spinării.

– Ai... ai împuşcat un conte? Credeam că Westfall era prietenul tău.

Rycott ridică indiferent din umeri.

– Prietenii trădează şi sunt trădaţi. Banii cumpără orice.

– Deci este... mort?

– Înainte să fi atins pământul. Nu este înţelept să-i dai lui Stokes şansa de a ridica pistolul.

Crezuse că Rycott arăta oarecum ca un filfizon, cu unghii îngrijite, îmbrăcat în cele mai recente şi mai scumpe haine la modă. Dar acum, când se uita îndeaproape, putea să-i vadă linia severă a maxilarului şi licărirea de amuzament din ochi, provocată de uciderea unui prieten. Nu era nimic de filfizon în modul în care arăta acum, ci numai moarte pe două picioare.

Se gândi mai serios la destinaţia pe care Rycott o menţionase.

– Se îndreptau spre Newgate? De ce Dumnezeu ar fugi într-o închisoare?

Spionul cu păr negru clătină din cap.

– Nu Newgate. Se îndreptau spre Old Bailey. Sau aşa a recunoscut ea când am întrebat-o frumos. Încercau să convingă vreun judecător că tu eşti cel care a ucis-o pe Lady Ebberling, iar domnişoara Newbury a fost martoră. Zâmbetul lui se adânci. Nate avea mereu o strategie în mânecă.

– Unde este ea acum?

– I-am găsit o cameră frumuşică şi tihnită la Newgate. I-aş fi făcut eu felul, dar ai spus că o vrei tu, apoi toate gărzile care au auzit împuşcătura au ieşit de-a valma pe stradă, aşa că am fost nevoit să o predau.

– Nu vreau un proces! strigă Ebberling, neliniştea lui adâncindu-se în mânie. Iar acum că ai ucis un membru al înaltei societăţi, cum dracului se presupune că pot să scap de ea discret?

Rycott îşi lăsă capul într-o parte, iar o şuviţă de păr negru coborî peste un ochi de un albastru intens. Un ochi de nebun, se gândi Ebberling. Angajase un nebun.

– Am unele... cunoştinţe aflate în poziţii strategice, spuse el tărăgănat după o clipă, unul dintre locurile acestea fiind Newgate. Ca pe un favor pentru mine, una dintre cunoştinţele astea a văzut-o pe domnişoara Newbury ascunsă într-o celulă mică şi întunecată din pavilionul bărbaţilor. Nimeni nu o s-o găsească acolo şi îmi închipui că o să fie bucuroasă să spună orice vrei tu numai pentru a revedea lumina zilei când o s-o scoată din închisoare.

Era evident că angajase un nebun deştept. Dar oricum, se gândi Ebberling, întotdeauna reuşea ce îşi propunea să facă.

– Când pot să o văd?

– De îndată ce ţi se înşeuează calul, milord. Deşi poate că ţi-ai dori să te îmbraci în ceva mai puţin frumos. Cred că acolo unde domnişoara aşteaptă vizita ta sunt şobolani şi apă rece. Rycott chicoti. Când am văzut-o ultima dată, avea ceva probleme în a-şi ţine fustele la distanţă de nebunii care se aflau în celula de lângă ea. Aproape un păcat, la cât este de frumuşică. El ridică din nou din umeri. Aproape.

– Aşteaptă aici, te rog! îi ordonă Ebberling, apoi intră cu paşi mari în casă.

Da, era mai bine dacă nu se îmbrăca elegant când o vizita pe domnişoara Newbury. Astfel, nimeni nu putea

să spună că o influenţase în vreun fel să mărturisească. Iar o mărturisire era cea mai bună soluţie pentru întreaga situaţie, chiar dacă să vadă cum se scurgea viaţa din mica insectă supărătoare ar fi fost mai satisfăcător.

– Nu te grăbi! Fata nu pleacă nicăieri.

Jack apucă iute ceaşca de ceai din mâinile majordomului, apoi îi făcu semn slujitorului să o ia pe urmele stăpânului său nebun. Luă o gură. Abia dacă mai era cald, dar era un soi scump, minunat şi aspru, exact pe gustul lui.

De îndată ce uşa de la intrare se închise cu zgomot, se întoarse cu spatele la casă. Numai atunci îşi permise să schiţeze un zâmbet sincer. Majoritatea oamenilor erau nebuni de legat. Nate încă părea să păstreze o urmă de speranţă că inimile şi minţile bune aveau să câştige la urma urmei, dar Jack paria de fiecare dată pe omul mai inteligent. Din fericire, dintre Stokes şi Ebberling, Nate era cel mai inteligent.

Zâmbetul îi dispăru din nou. Chiar şi oamenii inteligenţi trebuiau să plătească din când în când, iar Nate era pe cale să o facă. Jack spera doar ca afurisita femeie să merite. Cu siguranţă, prietenul lui părea să creadă că merita, dar, dacă se dovedea că Stokes se înşela în privinţa ei, era mort. Mort şi cu inima frântă era un mod al naibii de nefericit ca un bărbat să-şi petreacă restul vieţii.

capitolul 17

Un poet – numit ironic Lovelace[1], din câte îşi amintea – scrisese cândva că zidurile de piatră nu făceau o închisoare, iar barele de fier nu făceau o cuşcă, dar în clipa aceea Emily era nevoită să nu fie de acord. Se simţea de parcă era prinsă într-o cuşcă mică dintr-o închisoare

[1] În engleză, *lovelace* înseamnă crai, afemeiat

mare şi nici o promisiune sau vreo împotrivire nu puteau să o facă să se simtă altfel decât absolut îngrozită.

În sfârşit, cei din celula de lângă a ei încetaseră să urle, dar liniştea era şi mai apăsătoare. Picăturile care se scurgeau din tavanul umed şi plin de mucegai, zăngănitul de lanţuri şi zgomotul de bare... Dacă nu avea să mai doarmă niciodată fără să aibă coşmaruri, ştia exact de ce.

De cât timp se afla acolo? În mod logic, de vreo oră, dar, chiar şi aşa, se simţea de parcă trecuseră deja zile întregi. Se simţea ca o veşnicie. Cât timp aveau să aştepte? Şi dacă Ebberling pur şi simplu decidea să o lase să putrezească acolo? Ce avea să se întâmple atunci?

Uşa din capătul opus al vechiului pavilion cu tavan jos se deschise cu un scârţâit, şi urletele începură numaidecât din nou, mai tare ca înainte. Îşi dori să-şi acopere urechile când auzi scrâşnetele, urletele şi lătrăturile înfricoşătoare şi înnebunitoare. Măcar nu mai trebuia să simuleze nefericirea şi frica; îi era frig, era udă şi probabil că avea să piară fiind atât de aproape de lucrul, indiferent ce era, care putrezea în colţul celulei de lângă ea.

Sub pământ, nu existau nici măcar ferestre mici precum cele pe care le văzuse în drum spre acele celule uitate. O torţă portocalie, nesigură şi tremurătoare, era singura sursă de lumină când cei trei bărbaţi înaintară spre pragul uşii şi se apropiară de celula ei. Doi erau îmbrăcaţi simplu, în timp ce Jack Rycott încă purta hainele frumoase, chiar dacă răvăşite, de seară. De la peste şase metri îl recunoscu pe paznicul care o închisese mai devreme, dar toată atenţia ei se concentră asupra celui de-al treilea bărbat.

Lord Ebberling mergea de parcă era convins că tot felul de cadavre aşteptau chiar sub podea să se ridice şi să-l apuce de glezne, dar venise. Iar când o văzu ghemuită în colţul cel mai îndepărtat al celulei de fier,

încolțită de zidurile străvechi de piatră din închisoarea principală de sus, de jos și din spate, el zâmbi. Și nu era un zâmbet plăcut.

– Ei bine, Rachel, spuse el tărăgănat când cei trei bărbați se opriră în dreptul ușii de la celula ei, cine s-ar fi gândit vreodată că s-ar regăsi vreunul dintre noi aici? Eu sigur nu, și pun pariu că tu nici atât.

– Pleacă! spuse ea pe un ton scârbit, tremurând.

Ebberling făcu semn cu bărbia spre ușa din colț.

– Voi doi puteți să plecați. Vreau să vorbesc puțin cu ea.

Gardianul încuviință din cap.

– Atunci să bateți în ușă când vreți să ieșiți.

– Eu o să fiu chiar pe partea cealaltă, așteptându-mi plata, îl secondă Rycott, trimițându-i lui Emily un sărut înainte să plece agale. Ușa se închise după o secundă, cu un scârțâit și o bufnitură apăsată, care răsună în încăperea cea mare, ca înseși urletele infernului. Al cui infern, rămânea de văzut.

Marchizul se aplecă și se sprijini de barele care îi despărțeau – nu era pentru prima dată când Emily își dori să aibă o celulă mai mare. Se retrase spre piatra rece și umedă.

– Știu ce ai făcut, spuse ea pe o voce mai scăzută decât își propusese.

– Da, și eu știu, i-o întoarse el, aruncând o privire enervată spre gloata furioasă din celula comună, aflată lângă a ei. Se opresc vreodată din făcut gălăgia asta?

– Se liniștesc puțin când nu sunt gardienii aici, dar îngrozitorul ăla de Rycott a spus că sunt amuzanți. A zis că o să-mi țină de urât.

– Îmi închipui că pentru foarte mult timp, sărmane brute fără minte!

– Locul meu nu este aici, încercă ea din nou, ridicând vocea ca să fie auzită peste zgomotul infernal.

– Să-ţi spui asta cât de des şi de tare vrei, comentă marchizul, zâmbind. Mă îndoiesc că le pasă. Iar vocea ta pare să-i... excite.

Într-adevăr, mai mulţi dintre nebunii obsceni întindeau mâinile printre bare ca să ajungă la ea... sau la Ebberling.

– De ce îmi faci asta? îl întrebă ea şi se îndreptă hotărâtă pe picioare. N-am făcut nimic rău!

– Oh, ba da, domnişoară Newbury. Sau poate domnişoară Smorkley? Un nume foarte nefericit, serios dacă nu. Zâmbetul lui se adânci la vederea tresăririi ei. Se pare că ai fost foarte vorbăreaţă cu colonelul Rycott.

– Am sperat că o să mă asculte. Şi i-am spus totul ca să ştie cine a ucis-o pe Katherine. Lacrimile îi inundară ochii şi se prelinseră pe obrajii murdari când clipi. I-ai spus să-l ucidă pe Nate? El încerca doar să mă ajute să scap de tine! N-aş fi spus niciodată nimic dacă m-ai fi lăsat în pace!

– Habar nu aveam că pe Lord Westfall o să-l ucidă colonelul. În orice caz, cred că am stabilit deja că tu ai făcut-o. Întocmai cum o să recunoşti că tu ai ucis-o şi pe Katherine.

– Nu o să recunosc! urlă ea. Tu ai ucis-o!

– Gata, draga mea. Începi să pari la fel de nebună ca amicii tăi de aici. Se apropie şi mai mult de bare, iar ea se simţi recunoscătoare că el nu ceruse să i se permită să intre în celulă. Şi dacă nu vrei să-ţi petreci restul vieţii chiar aici, ai face bine să recunoşti ambele crime, Rachel. Sau cine eşti. Ai înşelat-o pe Katherine, nu-i aşa? Ai minţit şi i-ai spus că erai o guvernantă cu experienţă, iar ea te-a angajat. Ba chiar a crezut că eraţi prietene.

– Chiar eram prietene! răbufni Emily. Iar ea mi-a povestit cum îţi plăcea să o loveşti.

– Doar când se purta urât. Făcu un semn din cap spre ea. Cred că şi tu ţi-ai fi schimbat comportamentul după ce erai corectată într-o asemenea manieră.

– Corectată! repetă chicotind unul dintre nebuni, apoi se apucă să-și scoată din nou păduchii din păr.

– Ca să vezi, nu-i așa că este dezgustător? comentă Ebberling, făcând o grimasă și imitând un dans de maimuță spre nebunii murdari, apoi râse când doi dintre ei se întinseră printre bare spre el, după care râseră și ei.

– O loveai când se purta urât? întrebă Emily, făcându-l să revină cu atenția spre ea. Ce a făcut ca s-o împingi de pe cal și să o strângi de gât?

El ridică din umeri.

– M-a amenințat că-i spune tatălui ei. N-ar fi funcționat, pentru că nici un bunic n-ar fi tăiat fondurile menite să-l susțină pe nepotul lui. Dar m-a amenințat. Ce soț ar suporta ca soția lui să-i arunce asemenea mizerii și să nu reacționeze?

– A spus ceva cu care n-ai fost de acord, iar tu ai ucis-o? repetă Emily fără să-i vină să creadă. Nu a fost amenințarea în sine, ci faptul că te-a amenințat? În ultimii trei ani, crezuse că Ebberling se temuse de ce ar fi putut să facă socrul lui. Dar acum își dădea seama că tragedia se întâmplase numai pentru că soția lui îndrăznise să i se împotrivească. Și numai pentru că ea – Rachel – o încurajase să o facă. *Chiar* a fost vina mea, spuse ea pe jumătate pentru sine și cu un gol în stomac.

– Ah. El o privi o clipă. Atunci nu o să te superi prea tare dacă spui măcar atât în fața judecătorului. O să lași deoparte celelalte detalii și o să spui doar că a fost vina ta, dacă nu te deranjează. Sigur o spânzurare rapidă este de preferat unei vieți petrecute aici.

– Nu știu, i-o întoarse ea, auzind un scârțâit discret și ascuțit, în vreme ce ușa de la celula nebunilor se deschise încet. Ar fi? Asta este ceva ce trebuie să decizi tu, milord.

– Bine. Atunci cu siguranță trebuie să mărturisești, dra... Ebberling se opri când îi zări pe doi nebuni îndreptându-se spre el și ieșind din celulă. Doamne

sfinte, sâsâi el, retrăgându-se împleticit şi avântându-se spre uşa principală a pavilionului. Plecaţi de lângă mine!

Majoritatea nebunilor se aflau pe coridor, iar Emily văzu cât de liniştiţi deveniseră. Fusese atât de concentrată să-l convingă pe Ebberling să vorbească, încât nu observase până în clipa aceea. Bănuia că şi marchizul putea spune acelaşi lucru, dar nu mai părea să aibă chef de vorbă. Ci mai degrabă lovea cu pumnii în uşa din lemn, înjurând nebunii şi urlând ca Rycott să vină să deschidă uşa. Uşa din stejar, groasă de cincisprezece centimetri, nu se mişcă.

Dădu să-şi înfigă pumnul în cel mai apropiat dintre nebuni, dar bărbatul înalt şi zdrenţăros evită lovitura cu o viteză înşelătoare şi, în schimb, se aplecă pe sub braţul acestuia ca să-l prindă pe Ebberling de umăr şi să-l arunce cu faţa în uşă. Înainte ca marchizul să apuce să se îndrepte şi să se retragă, nebunul îi imobiliză braţul drept la spate şi îl fixă între el şi coloana lui Ebberling.

– Gata! interveni vocea slabă a lui Nate, aspră şi încordată.

– W... Westfall? Ce dracului... dă-mi drumul! Rycott! Ce se...

– Închide naibii gura, Ebberling! mârâi Nate. Cu toţii am auzit destul.

– Tu? Şi nebunii ăştia? Şi afurisita asta mincinoasă? Cui îi pasă ce aţi auzit voi? Nimănui! Exact nimănui! Rycott, deschide uşa!

Întinzând mâna pe la spate, Nate bătu în uşă de trei ori.

– Jack, deschide!

Cheia se răsuci în zăvor, iar uşa se deschise chiar când Nate îl împinse pe Ebberling înainte şi apoi într-o parte. Marchizul ar fi fugit prin deschizătură, dar Rycott se ivi acolo ca să-i blocheze calea.

– Nu aşa de repede, domnule, mormăi el cu accentul lui liniştit de scoţian.

Emily se întrebă dacă acela era accentul lui.

– Câţiva dintre domnii aceştia de seamă ar vrea să stea puţin de vorbă cu dumneata.

– Nu poţi să mă închizi aici! spuse Ebberling strident. Nimeni nu o să creadă o pereche de spioni şi o femeie de rând! Eu sunt marchiz!

– Iar eu sunt duce, răsună vocea scăzută a lui Greaves, în vreme ce, unul câte unul, nebunii începură să-şi dea jos hainele jerpelite, pălăriile şi perucile nebuneşti, toate înlocuite de ţinutele mult mai conservatoare şi de părul frumos aranjat de dedesubt. Eu câştig.

– Cred că un Wellington bate un Greaves, anunţă altă voce adâncă, iar Emily nu putu să nu zâmbească la vederea expresiei care se desenă pe chipului lui Ebberling când ducele de Wellington se descotorosi de o pereche de pantaloni zdrenţăroşi şi mult prea largi.

– Iar eu cred că un prinţ bate o pereche de duci. Prinţul George îşi scoase o haină mare, care dezvălui haina la fel de mare, de un albastru frumos, de dedesubt. Bravo, colonele Rycott! Nu m-am mai distrat aşa de tare de ani întregi.

El chicoti, apoi scoase un hohot de râs.

– Maiestate! Cred că mulţumirile ar trebui să fie îndreptate spre Lord Westfall. În cea mai mare parte, a fost ideea lui. Eu pur şi simplu mi-am oferit serviciile.

La braţ cu ducele de Greaves, prinţul George părăsi pavilionul, în timp ce restul martorilor, printre care şi un judecător din Old Bailey, domnul Danders, care urma să devină socrul lui Ebberling, şi Lord Garrity, fostul lui socru, îl împinseră pe marchiz dincolo de pragul uşii.

Îndată ce Wellington şi Rycott rămaseră în urmă, Nate luă cheile pe care i le întinse Jack şi se îndreptă spre celula lui Emily.

– Bravo, Emily! murmură el, apoi descuie uşa şi o deschise larg.

Ea se aruncă în brațele lui. Erau amândoi zdrențăroși, ciufuliți și murdari, dar nu-i mai păsa. El îi spusese că avea să o salveze și o făcuse.

– Prințul George? exclamă ea, apoi nu mai putu să spună nimic pentru că el o sărută.

– Tocmai mă întâlnisem cu el când am primit biletul lui Jack, spuse ducele de Wellington, în vreme ce schiță o plecăciune scurtă și rigidă. El a insistat.

– Îmi cer iertare, Excelență, mormăi Jack, dar nu prea am avut de ales.

– Când ai devenit scoțian? întrebă Emily și îl privi atentă pe colonel.

– Când m-am născut în Glengarry, răspunse el cu un zâmbet larg, apoi se uită dincolo de ea, spre ușa pavilionului. Vai, dar iat-o pe domnișoara Poof-Poof! spuse el și zâmbetul i se adânci.

Emily se întoarse cât putu, încă fiind în brațele lui Nate. Jenny trecu valvârtej de pragul ușii, apoi făcu o reverență elegantă spre Wellington.

– Excelență, n-am avut nici cea mai vagă idee că prostul de Rycott o să vă implice în toată nebunia asta.

– Le datorez prostului de Rycott și prostului de Stokes – Westfall – un ultim favor acum, draga mea, spuse el și coborî capul peste mâna lui Jenny. Iar Nate este pe punctul să-mi rămână mie dator cu unul.

Emily se uită de la duce la Nathaniel. Îi scăpa ceva ce nu surprindea pe nici unul dintre bărbați, dar după expresia de pe chipul lui Nate, își dădu seama că era ceva neplăcut.

– Despre ce vorbiți, Excelență? întrebă ea.

– O să fie nevoie să născocești alt nume, răspunse Nate și coborî mâna ca să-i cuprindă degetele într-ale lui. O să aibă loc un proces, pentru că altfel Ebberling nu o să-și piardă titlul, venitul și statutul. Nu are nici un motiv să mărturisească. Ceea ce înseamnă că tu...

– O să fiu nevoită să mărturisesc tot ce am văzut, încheie ea, în vreme ce în stomacul ei se trezi din nou la viață golul acela rece. Și să depun mărturie sub... numele meu. Cu toții o să știe că sunt o femeie obișnuită.

– Eu cred că nu există nimic obișnuit la tine, dragostea mea, spuse Nathaniel.

Ea se trase înapoi ca să-l privească.

– Încetează să-mi mai faci pe plac, Nathaniel! Chiar *sunt* un om obișnuit și o să fiu nevoită să plec de la Tantal. Nici un bărbat din lumea bună nu vrea să flirteze sau să joace cărți la o masă cu o femeie obișnuită. Își simți fața cuprinsă de lacrimi fierbinți, dar le șterse, supărată că plângea. Îl urăsc pe omul acesta! A distrus totul.

– Poate, răspunse Nate. Sau poate că nu. Am făcut o minune în seara asta. Poate că mai reușim să facem una.

Indiferent ce avea de gând, era mai degrabă în avantajul ei decât într-al lui.

– Ai făcut destule pentru mine, Nathaniel. Mai mult... mai mult decât îți închipui. Dar nu pot să rămân aici. Nu fără să-i rănesc pe oamenii care m-au ajutat. Pe toți oamenii care o iubiseră, fu cât pe ce să spună, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ducele de Wellington era acolo și o privea! Ea își drese glasul. Jenny, mă duci înapoi la Tantal? Trebuie să-mi strâng lucrurile și să găsesc un loc în care să stau până când se termină toată povestea asta.

– Em...

– Nu, interveni ea și își așeză degetele pe buzele lui. Pur și simplu oprește-te! Am încercat să supun realitatea în fața voinței mele, dar vremea aceea s-a dus. Am nevoie să accept cine și ce sunt.

Nathaniel s-ar fi dus după ea, dar Jack își înfășură o mână pe brațul lui și îl trase înapoi.

– Nu poți să faci nimic, îi spuse colonelul și se încruntă.

Ignorându-l, Nate privi până când ea se făcu nevăzută şi nu mai putu să-i audă paşii pe scările care duceau spre partea principală a închisorii. Îi ceruse să aibă încredere, iar ea cu siguranţă îi oferise încrederea. Singura protecţie pe care reuşise să o asigure fusese să o închidă într-o celulă a închisorii şi să promită că avea să rămână prin apropiere. Restul misiunii îi revenise ei şi, pentru numele lui Dumnezeu, ea îl făcuse pe marchizul de Ebberling să recunoască faptul că îşi ucisese soţia.

– Nu vreau să o pierd, spuse el, în cele din urmă. Ce trebuie să fac ca să rămân în viaţa ei?

– Eşti conte, Westfall, comentă Wellington şi o luă înainte spre scări. Ai o obligaţie faţă de statutul şi de semenii tăi.

– N-am cerut eu să fiu conte. Cer doar ca lucrurile să fie aşa cum ar trebui.

– Nate, Prinny şi alţii de aici o să se asigure ca toată lumea din Londra să vorbească despre ce s-a întâmplat azi aici. Despre tine, despre Emily şi despre modul în care un conte poate să ajute o fată obişnuită să bage la închisoare un marchiz. Ai mai avut duşmani. Ce crezi că o să se facă ei acum? O să ştie că bărbatul cu nume diferite şi chipuri diferite este, de fapt, Nate Stokes, colecţionarul de cărţi nu chiar atât de studios.

Wellington încuviinţă din cap.

– Ebberling are prieteni. Fiecare în parte ar fi mai mult decât încântat să arate spre tine, dacă vine cineva să te caute, cu un pumnal în mână. Dacă la asta se adaugă căsătoria cu domnişoara... cum o chema-o, nu o să mai poţi ieşi din casă fără să nu se arunce cu roşii stricate în tine.

– Dacă încerci să mă recrutezi din nou, răspunsul este nu.

Însă era convins de un lucru: dacă redevenea spion, distrugea ce mai rămăsese din el. Nu era precum Jack, care părea să fie în stare să-şi lase deoparte, cu o uşurinţă

îngrijorătoare, conştiinţa şi prietenii în favoarea slujbei lui. Fiecare parte din slujba aceea îi înghiţea sufletul, iar dacă nu ar fi fost Emily, nu ştia cât de mult ar mai fi rămas din el până acum.

– Iar tu crezi că soluţia este o schimbare? i-o întoarse Jack. O să fii un nimeni. Fără nimic.

– Asta este tot ce mi-am dorit dintotdeauna, Jack.

Încet, Wellington se apropie de el şi întinse mâna.

– Ştii că nu poţi să-i spui. Ea o să se afle în inima furtunii şi, chiar dacă s-a descurcat de minune azi, nu poate să inducă în eroare atât de mulţi oameni prea mult timp.

Lui Nathaniel nu-i plăcea deloc ce auzea. Emily avusese parte de multe lovituri în viaţa ei şi se considera vinovată pentru asta, aşa cum se considera vinovată pentru moartea lui Lady Ebberling.

– Cum rămâne cu fratele meu?

– Este doar un puşti, Nate. Nici el nu s-ar pricepe.

Frustrarea care îl rosese în ultimele câteva ore se înflăcără şi mai tare.

– Şi dacă aş decide cine ştie, ce ştie şi când o să afle, iar tu o să mă ajuţi doar pentru că, la naiba, este lucrul corect de făcut?

– Nate...

– Nu. Nathaniel îl întrerupse pe Wellington, atât de iute încât ducele închise gura. Şi o s-o ajuţi şi pe ea pentru că, de îndată ce se termină povestea asta, nu o să mai fie nevoită să-şi ia din nou viaţa de la capăt. Nu a făcut nimic rău şi ştiu că amândoi aveţi resursele necesare ca să faceţi un bine.

– Faci o greşeală, Westfall. Dacă nu rupi legăturile cu ea acum, o să fii obligat să rămâi cu ea.

Cuvintele acelea îl făcură să zâmbească.

– Da, ştiu, Jack. Spune-mi că o să dai o mână de ajutor!

Jack oftă.

– Nu mi-am dat niciodată seama că ești un sentimental, Stokes, asta este înmormântarea ta. Literalmente.

– Mulțumesc. Și dumneavoastră, Excelență?

– Am o slăbiciune pentru lucrurile imposibile. Totuși, dacă spui cuiva asta, o să am grijă să fii exilat în Rusia.

Și astfel, el dădu mâna cu cei doi bărbați. Apoi se duse să-și găsească fratele și dragostea – să le spună că avea nevoie să dispară din înalta societate. De astă-dată, pentru totdeauna.

capitolul 18

Când Emily își spuse povestea – pentru a doua oară –, era după-amiază târziu. Habar nu avea de ce simțea nevoia să-și repete povestea, cu excepția faptului că acum mai mulți oameni erau tentați să o creadă de vreme ce prințul George, Wellington, Greaves, judecătorul Mathers, Lord Garrity și domnul Danders puteau să confirme că tot ce spusese era purul adevăr. Dacă ar fi fost mai puțin ușurată, s-ar fi simțit insultată. După cum stăteau lucrurile, ideea că nu mai avea nevoie să se uite în urmă sau să fie gata să fugă în orice moment ar fi trebuit să o facă să leșine de ușurare.

Totuși, avusese nevoie doar de o privire aruncată spre mulțimea de bărbați înghesuiți pe treptele de la Old Bailey ca să-și dea seama că scăpase de un fel de primejdie doar ca să se arunce cu capul înainte într-un alt fel de probleme.

– Gazetari, prieteni de-ai lui Ebberling, șopti Jenny, interpunându-se între ei și Emily, în vreme ce coborâră treptele ca să ajungă la trăsura care le aștepta.

– Când ai știut că Lord Ebberling și-a ucis soția? strigă unul dintre bărbați.

– Să te ia naiba că ai îndrăznit să te răzvrătești împotriva celor care îți sunt superiori! urlă următorul, cu fața roșie și mânioasă.

– Sper că Haybury ştie ce trădătoare eşti!

– Nu-i lua în seamă, spuse scurt Jenny, conducând-o spre trăsură, apoi urcă, închise portiera şi trase perdeluţele. Ai făcut ce a fost necesar.

Emily nu era pe deplin sigură că era adevărat.

– Dacă nu s-ar fi întors după mine, cel mai probabil n-aş fi spus nimic niciodată, răspunse ea încet. Ce spune asta despre mine?

– Spune că îţi era frică să nu pierzi viaţa pe care ţi-ai croit-o. Aşa aş fi făcut şi eu dacă aş fi în locul tău.

– Dar nu eşti în locul meu, Jenny. Emily îşi coborî privirea în poală. Chiar trebuie să plec de la Tantal acum, nu-i aşa? Nici unul dintre membri nu o să mă dorească prin preajmă. Nu după ce am ajutat ca unul dintre ai lor să fie arestat. Şi cu atât mai puţin după ce am depus mărturie împotriva lui.

– Da, trebuie să pleci. Îmi pare rău, dar ştii care este adevărul, Emily. Nu cred că ai încercat vreodată să te minţi în toată povestea asta. Ar fi o decizie foarte neinspirată să începi să o faci acum.

– Crezi că Diane o să fie supărată? Nu mă refer la faptul că am minţit în privinţa originii mele. Ci pentru că o expun.

Jenny îi luă mâna şi o strânse.

– Unele dintre fete s-ar putea supăra, dar nu Diane. Şi nici eu. Dacă ai fi fost bărbat, ai fi putut să pleci în armată şi să câştigi onoruri pentru bravură şi curaj. Femeile au mai puţine opţiuni, iar tu ai găsit o cale prin care să-ţi schimbi destinul pe care nu multe ar fi îndrăznit să se aventureze. Admir asta.

Ea se chinui să zâmbească.

– Mulţumesc, Jenny. Totuşi, cred că o să fii în minoritate.

– Da, se prea poate. Nu te invidiez şi nu-l invidiez nici pe Westfall. Una este să te afli într-o ţară străină şi, prin acţiunile tale, să opreşti un om să mai facă rău, dar este

cu totul altă poveste să acuzi un membru al aristocrației de crimă, după ce ai acceptat să-l ajuți.

Emily se îndreptă de spate.

– Nathaniel a vrut doar să știe adevărul.

– Și, făcând asta, l-a trădat pe unul dintre ai lui. Genevieve bătu ușor degetele lui Emily. Rycott o să dispară la îndatoririle lui, nimeni nu știe despre rolul meu, al lui Greaves și al lui Haybury, dar toți știu despre tine și Westfall. Cineva trebuie să fie acuzat.

– Nu mă pot acuza pe mine! În orice caz, trebuie să plec. Nate n-ar trebui să... Nu este corect.

– Nu pot să te contrazic. Iar tu n-ar trebui să-ți pierzi timpul încercând să schimbi felul în care stau lucrurile.

Când se schimbase totul din ceva ce fusese nevoită să facă pentru a se elibera pe sine în ceva care distrugea acum cel puțin două vieți? Și nici măcar nu erau luați în considerare sărmana Harriet Danders, care putea fi în siguranță, sau sărmanul și tânărul George, care acum trebuia să-și piardă și cel de-al doilea părinte. Emily își dorea să urle, să plângă și să se ia la harță cu Cerurile... Dar cel mai mult își dorea să-l vadă pe Nate, să-i audă vocea și să-i simtă îmbrățișarea în timp ce spunea lucruri minunate precum „Te iubesc“ și „Nu o să ți se întâmple nimic rău“. Probabil știuse de la bun început că necazurile ei aveau să-l afecteze și pe el, dar oricum alesese să se implice. Iar de data asta nimeni nu îl mai putea numi erou. Nimeni în afară de ea.

Când se opriră în capătul aleii trăsurilor de la clubul Tantal și Diane deschise portiera trăsurii pentru ele, Emily știu că viața ei era din nou dată peste cap.

– Nu poți intra, spuse marchiza, cu ochi verzi sumbri și triști. Îmi pare rău, dar dacă intri, jumătate din membrii noștri o să se retragă. Chiar și cei care cred că Ebberling este un criminal detestă ideea că o persoană cu care flirtează ar putea să le trădeze încrederea. Și este cu atât mai rău faptul că nu ești de viță nobilă.

Emily încuviință din cap, simțind cum i se pune un nod în gât și cum ochii i se umplu de lacrimi.

– Înțeleg. Eu... O să găsesc un loc în care să stau. O să rogi să mi se trimită lucrurile?

– Da. Și ți-am găsit deja un loc. Îi întinse vizitiului o bucățică de hârtie. Harry, să ai grijă să ajungă acolo în siguranță, apoi să te întorci după lucrurile ei!

– Da, milady.

– Îmi pare rău, Em, spuse Diane, apoi se întinse ca să o ia de mână. Dacă totul ținea numai de mine, ai fi putut să rămâi cât ai fi vrut.

– Înțeleg. Ne ajuți pe toate atât de mult, Diane! N-aș compromite asta pentru nimic în lume! Mulțumesc mult pentru tot ce ai făcut!

Marchiza se îndreptă iute de spate și o mângâie pe obraz.

– Prostii! Sunt convinsă că o să ne revedem. N-ai fost abandonată. Ci mutată altundeva.

Emily știa că era o minciună, dar oricum era bucuroasă să o audă. Învățase să aprecieze minciunile amabile. Se întrebă pe care dintre ele intenționa să i-o spună Nate când avea să-și ia rămas-bun. Dacă nu cumva o făcuse deja.

Când Jenny o sărută pe obraz și coborî din trăsură ca să i se alăture lui Diane, Emily își încleștă pumnii ca să nu plângă. La un moment dat, crezuse că învățase lecția că putea să se bazeze doar pe sine și pe nimeni altcineva. Cei trei ani petrecuți la clubul Tantal o înmuiaseră, o făcuseră să decidă că prietenii erau un lucru bun, că viața ei era mai bună când putea să includă și alți oameni în ea. Măcar avea timp să învețe să fie din nou pe cont propriu. Și să își jure o dată pentru totdeauna că nu avea să mai uite acea lecție.

Trăsura ieși huruind din Mayfair și se îndreptă spre o căsuță de la marginea Knightsbridge.

– Am ajuns, Emily, strigă Harry, aplecându-se să coboare scărița și deschizând portiera.

Refuzând să șovăie, ea coborî pe strada pavată și ridică privirea. Era o căsuță frumoasă, văruită în alb, cu patru ferestre mari, care dădea spre Chesham Street de la cele două etaje ale sale. Se întrebă cine fusese nevoit să o lase să o folosească până când se încheia procesul lui Ebberling și cât de liniște era înăuntru.

Totuși, în vreme ce ajunse la ușa de la intrare, aceasta se deschise, iar Sophia, ducesa de Greaves, o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă.

– Oh, Em, exclamă ea, ar fi trebuit să-mi povestești totul!

Lacrimile mult reținute începură să se prelingă pe obrajii lui Emily.

– De ce ești aici? spuse ea printre sughițuri, răspunzând la îmbrățișare. Unde ne aflăm?

– Asta este reședința Reynolds. A aparținut unei dintre rudele lui Adam. Nici eu n-am mai fost niciodată aici, dar este foarte frumos înăuntru. Are și o grădină de trandafiri.

Greaves se afla în foaier când Sophia o trase înăuntru și închise ușa. Emily se uită în jur, dar nu văzu nici urmă de Nate. Poate că vorbele lui de rămas-bun de la Newgate fuseseră ultimele pe care le auzise vreodată de la el. Ultima dată când îl văzuse. Ultima. Încă un șuvoi de lacrimi o făcu să se cutremure.

– Oh, Dumnezeule! murmură ducele. Mergeți amândouă în salonul de zi. Eu vin cu whisky-ul.

Emily nu fusese niciodată vreo plângăcioasă, dar acum nu se mai putea opri. Când începu și Sophia să plângă, ea se simți și mai rău. Apoi sosi și Cammy la reședința Reynolds și toate trei începură să suspine.

– Iar acum Nate este implicat în povestea asta, nimeni nu o să-l mai aprecieze pentru că s-a întors împotriva lui Ebberling, iar lui oricum nu-i place să fie conte. Totul

s-a întâmplat numai din vina mea, spuse ea printre sughiţuri şi îşi îngropă faţa în umărul lui Camille.

– Nu este vina ta, răspunse hotărâtă doamna Blackwood, ştergându-şi propriile lacrimi. Este vina lui Lord Ebberling. Cu siguranţă, toată lumea o să-şi dea seama de asta, mai ales după proces.

– Este o ruşine, interveni ducele de Greaves din colţul cel mai îndepărtat în care el şi Keating Blackwood reuşiră să se aşeze. Chestiunea nu a fost rezolvată cu discreţie şi...

– Nu putea să fie rezolvată cu discreţie. Nu în condiţiile astea, îl contrazise Keating.

– Asta nu contează. Este o situaţie neplăcută, în care sunt implicaţi şi oameni obişnuiţi. O femeie obişnuită care a pretins că este deasupra poziţiei ei reale. Westfall o să fie exclus din oraş numaidecât. Ori se poate să fi fost deja exclus, căci nimeni din lumea bună nu o să-l mai întrebe nici măcar ce mai face. Şi toţi o să afle că nu este vreun nebun bâlbâit căruia să-i încredinţeze secretele lor. Oh, cu toţii o să deteste asta!

– Nu o să dureze prea mult, insistă Blackwood. Am primit invitaţii la patru petreceri anul ăsta, iar eu am ucis un om şi m-am însurat cu logodnica vărului meu.

– Da, să aşteptăm vreo zece ani şi s-ar putea să fie reprimit la Boodles. Ura!

– Nu eşti de nici un ajutor, Adam.

Expresia de pe chipul lui se îmblânzi când se uită la Sophia în felul în care inima lui Emily jinduia după Nathaniel.

– Îmi cer scuze, dragostea mea! O să-mi păstrez opiniile pentru mine.

Emily scutură din cap.

– Nu. Cu siguranţă, să minţim sau să păstrăm tăcerea nu o să schimbe viitorul şi aş prefera să ştiu adevărul.

– Dar nici a şti adevărul nu o să schimbe viitorul, Em. Camille se ridică şi se duse să ia tava cu ceai de la slujnica distrată – cel mai probabil menajera – care rămăsese în pragul uşii. Şi eşti bine-venită să vii să locuieşti cu mine şi cu Keating la Havard's Glen. Este în Shropshire, deci nu o să fii nevoită să dai ochii cu oamenii groaznici din oraş.

– Este o invitaţie minunată, Cammy, dar nu pot să fac asta. Tu şi Keating aveţi propriile probleme, iar prezenţa mea n-ar face decât ca revenirea în lumea bună să fie mai grea. Am bani pe care i-am pus deoparte şi o să plec undeva departe, sub un nume nou. Un alt nume nou. Poate în Scoţia. Mereu mi-am dorit să văd Scoţia. Aş putea să-mi deschid un magazin de rochii.

Nu era ceva atât de neînsemnat precum a fi spălătoreasă, dar era atât de aproape încât simpla idee o făcu să se cutremure. Chiar şi aşa, în lipsa altei opţiuni, ultimii trei ani o învăţaseră că ţelurile mai înalte o făceau o ţintă mult mai vizibilă.

– Dar tu ce *vrei* să faci? insistă Sophia.

Ce voia să facă? Îşi dorea să se mărite cu Nathaniel Stokes şi să nu-şi mai facă griji că oamenii aveau să dea de urma ei. Voia să ştie că Nate era în siguranţă şi că nimeni din trecutul lui nu putea să-l găsească după ce acţiunile ei făcuseră ca numele lui să fie rostit de toată lumea. Voia... Voia să fie fericită. Şi a fi fericită însemna să fie cu Nate. Iar acel lucru nu putea să se întâmple niciodată, astfel că restul nu mai avea nici o importanţă.

– Vreau să deschid un magazin de rochii în Scoţia, spuse ea, ştiind că prietenele ei aveau să accepte răspunsul pentru că astfel lucrurile puteau fi mult mai uşoare pentru toată lumea.

– Eşti sigură? întrebă Camille.

Ea încuviinţă din cap.

– Da. Sunt sigură. Şi o să mă asigur că o să aflaţi numele pe care l-am ales şi unde o să fiu, ca să veniţi

în vizită la mine dacă o să vreți. Și, firește, o să-mi scrii și o să-mi povestești despre bebelușul tău, Sophia.

– Desigur.

Când cineva bătu la ușa de la intrare, sunetul se auzi tare și răsună în toată casa. Emily tresări. Dacă era iar nevoită să se retragă înainte ca măcar să fi început procesul, nu avea nici cea mai vagă idee unde se putea duce.

Greaves se ridică.

– Mă duc eu.

O clipă mai târziu, Emily auzi ușa care se deschise și vocea scăzută a ducelui. O a doua voce, mai tare răspunse – voce pe care ea o recunoscu.

– N-ai dreptul să o îndepărtezi fără să-mi dai de veste unde se duce!

Nate nu părea deloc să fie în apele lui; de fapt, părea să fie supărat. Chiar furios.

O fracțiune de secundă după aceea, el se ivi în salonul de zi. Emily se ridică, iar el înaintă și nu se opri decât în clipa în care o cuprinse în brațe.

– Aici erai, murmură el. Am crezut că o să fiu nevoit să te caut din nou peste tot.

– A trebuit să plec de la Tantal.

– Acolo m-am dus să te caut. Afurisitul de Haybury putea să te bage pe ușa din spate. Nu trebuia să știe nimeni. Acolo este casa ta. N-ar fi trebui să fii nevoită să o părăsești.

– Nu. Cineva ar fi aflat. Acolo sunt și alte fete care nu au unde să se ducă. Nu o să le pun în pericol. Iar Greaves și Sophia mă lasă să stau în casa asta până când se termină procesul. O să fiu bine.

În cele din urmă, el își înălță capul, părând să-i observe și pe ceilalți prezenți în încăpere. Iar ea își dădu brusc seama că li se alătură și fratele lui, cu o expresie aproape la fel de nefericită ca a ei pe chip. Deci știa prețul social pe care Nate avea să-l plătească pentru că o ajutase.

– Trebuie să vorbesc cu Emily, spuse Nate. Între patru ochi.

– N-ar trebui să fie nevoită să stea aici singură, spuse Sophia.

– Nu o să stea singură.

Cu mai multă diplomaţie decât obişnuia să arate în general, Greaves îşi luă soţia de mână şi o trase spre uşă.

– Noi plecăm. O să-ţi trimit o trăsură simplă pe care să o foloseşti, Emily. Şi un vizitiu. Menajera este doamna Avery. Şi ea îţi stă la dispoziţie.

– Mulţumesc, Excelenţă. Îţi mulţumesc şi ţie, Sophia. O luă din nou în braţe pe Camille şi îl sărută pe Keating pe obraz. Sunteţi cu toţii nişte prieteni mai buni decât m-aş fi gândit vreodată că o să am!

Nate aşteptă, refuzând să-şi trădeze nerăbdarea, în vreme ce Emily îşi luă rămas-bun de la prietenii ei. Era norocoasă să-i aibă, deşi nu prea putea să înţeleagă cum ar fi putut vreodată cineva să reziste farmecului ei de îndată ce o cunoştea. În cele din urmă, uşa de la intrare se închise, iar menajera, Emily, el şi fratele lui rămaseră singuri.

– Laurie, te duci să te asiguri că este plină cămara, te rog? Şi închide uşa aici.

Fratele lui abia dacă scosese un cuvânt din zorii zilei, iar acum doar încuviinţă din cap şi părăsi încăperea, închizând uşa în urma lui. „În sfârşit!" Nate coborî capul şi sărută gingaş buzele lui Emily.

– Mult mai bine, murmură el.

– N-ar trebui să fii aici, spuse ea, în vreme ce el se îndreptă şovăitor de spate.

– De ce nu?

– Pentru că nu o să faci decât să înrăutăţeşti lucrurile pentru tine. Şi pentru Laurie.

El îi apucă mâinile.

– Vino aici! Stai lângă mine! Trebuie să vorbim.

- O să stau lângă tine pentru că-mi pari absolut irezistibil, dar nu trebuie să vorbim. Ştiu că ţi-am distrus viaţa. Nu încerca să faci ca totul să sune mai bine decât este.

Cuvintele ei îl făcură să zâmbească.

- Tu, cea atât de pragmatică! Foarte bine. Nu o să acopăr nimic cu zahăr sau miere. Dar trebuie să vorbesc cu tine.

Când el se lăsă pe spate pe canapeaua pufoasă, ea se aşeză lângă el şi îşi lipi silueta subţire de umărul lui. Pentru o clipă, el rămase tăcut, bucurându-se de faptul că o simţea alături. Dacă nu spunea ceva greşit sau dacă ea nu decidea că modul cel mai bun de a-l ajuta era ca amândoi să fie nefericiţi şi departe unul de altul, se putea bucura de acel lucru în fiecare zi. Putea să o aibă, să fie în viaţa ei, să o păstreze în viaţa lui pentru totdeauna. Şi era exact ce îşi dorea. Pe *ea*.

- Bârfele au răspândit deja povestea, începu el în cele din urmă. Despre tine, care eşti o fată de rând şi o fată de la Tantal, despre mine, care sunt un spion şi am minţit pe toată lumea în privinţa prezenţei mele pe continent în timpul războiului. Wellington a recunoscut. Jack a plecat deja să se ascundă. Nu este atât de uşor pentru mine să dispar. Acum sunt Lord Westfall.

- Îmi pare atât de rău! N-am vrut niciodată să te trag în toată povestea asta! N-am vrut niciodată să ţi se întâmple ceva rău.

El îi ridică bărbia şi o sărută din nou, simţind pe buze sarea lacrimilor ei.

- Eu am vrut să mă implic. O să mai dureze până când o să fac ceva împotriva voinţei mele, Em. El trase aer în piept. Există oameni din trecutul meu care acum ştiu sigur că i-am înşelat. Unii dintre ei o să fie foarte nemulţumiţi de asta. Se poate să vină să mă caute. Sau pot angaja alţi oameni care să mă caute.

Ea se îndreptă de spate, obrajii deja palizi devenind pământii.

– Nate! Trebuie să pleci din Londra. Dacă ţi se întâmplă ceva... Dumnezeule, de ce nu ai spus nimic? Niciodată n-aş fi...

– Nu m-ai fi lăsat în veci să te ajut. Ştiu. Nu m-ai fi lăsat niciodată să intru în viaţa ta. Ţi-am spus că sunt îndrăgostit de tine? Sunt obişnuit cu pericolul. N-am mai fost niciodată îndrăgostit.

Ea îl lovi în piept, suficient de tare încât să doară.

– Şi eu te iubesc! Şi asta te face să crezi că aş suporta să ştiu că ţi se întâmplă ceva rău? Dacă te ucide cineva?

El o privi vreme îndelungată, vrând să memoreze expresia profundă de grijă şi de frică de pe chipul ei, ca să se asigure că nu avea să se mai simtă niciodată aşa.

– Cineva *chiar* o să mă ucidă. O să mă asigur eu de asta.

Retrăgându-se brusc din îmbrăţişarea lui, Emily se ridică în picioare.

– *Poftim*? Cine? O să-l ucid eu înainte să apuce să pună un deget pe tine! Îţi jur, Nate! Nu-i este permis nimănui să-ţi facă vreun rău! Nimănui.

Nathaniel se ridică şi o apucă de încheieturi când ea dădu să-l lovească şi să se îndepărteze de el.

– Ascultă-mă! Ascultă, Em! Te rog! Nu o să mi se întâmple nimic rău. Îţi jur!

Ea se uită urât la el, cu lacrimi licărind în ochi şi prelingându-i-se pe obraji.

– Încetează să mai glumeşti cu mine!

– Am vorbit cu Wellington şi cu Jack, spuse el, hotărând că detaliile puteau să aştepte. Jack o să pretindă că mă ucide în public. Mâine. Apoi pot să dispar, lăsându-vă pe tine, pe Laurie şi pe toţi ceilalţi în siguranţă. Este o soluţie extremă, dar e cea mai bună.

– Tu o să fii în siguranţă, murmură ea, începând să se clatine pe picioare.

La naiba! Nate o prinse chiar când leşină, o ridică în braţe şi deschise iute uşa de la salon. O duse la etaj, iar menajera şi Laurie veniră în grabă după el.

– Deci şi ea a primit vestea la fel de bine ca mine, spuse Laurie.

– Taci din gură! Doamnă Avery, care este dormitorul principal?

– A treia uşă pe dreapta, milord. Oh, Doamne! Să mă duc să aduc sărurile?

– Nu. Nişte ceai de mentă şi coniac.

Menajera plecă fără alt cuvânt. Nate o plăcu imediat; nici urmă de şovăială, de plâns sau de nehotărâre din partea doamnei Avery. Era bună să o ai prin preajmă. Laurie trecu pe lângă el, deschizând uşa dormitorului şi trăgând grăbit cuvertura, apoi aşeză pernele şi deschise larg ferestrele. Fratele lui se maturizase, îşi dădu Nate seama. Avea să fie un minunat conte de Westfall – probabil unul mai bun decât el însuşi.

– Mulţumesc, Laurie.

Laurence ridică privirea, şovăi, apoi încuviinţă din cap.

– Te iubeşte. Eu am fost... O să fie bună pentru tine. Să nu fii atât de raţional încât să te întoarcă din drum, Nate. Şi să te asiguri că ştie cât de mulţi bani îţi dau. Şi să afle şi de donaţia din partea Coroanei sau cum Dumnezeu îi zice. O să fiu jos.

Nathaniel o aşeză delicat pe Emily pe pat. Totuşi, când dădu să se îndrepte, braţele ei îl cuprinseră pe după umeri şi îl traseră spre ea pentru un sărut.

– Să te întoarcă din ce drum? întrebă ea, cu chipul încă îngrijorător de palid.

– Aşteaptă o clipă!

Când doamna Avery se întoarse cu tava cu ceai şi o sticlă de coniac cu două pahare, Nate decise că avea să o ia din slujba lui Greaves, indiferent de costuri. Îi mulţumi,

o privi cum părăseşte din nou încăperea şi închise uşa în urma ei, apoi se aşeză pe marginea patului.

- Bun. Unde rămăsesem? întrebă el şi îi întinse un pahar lui Emily.

Ea se ridică şi sorbi din coniac.

- Jack Rycott o să te împuşte mâine, tu o să primeşti nişte bani, iar eu nu trebuie să te întorc din drum.

- Nu, nu o să mă întorci. El zâmbi larg şi o sărută din nou pentru că îi fu imposibil să nu o facă. O să fiu ucis, Laurie o să preia titlul, iar eu îmi voi lua o identitate de lacheu, majordom sau rândaş al tău câtă vreme tu rămâi aici. Luase acea hotărâre în ultimele secunde, dar avea sens şi putea să aibă grijă ca ea să fie departe de toţi cei care nu voiau ca o fată obişnuită de la clubul Tantal să depună mărturie împotriva unui marchiz bogat pentru o crimă la care fusese martoră.

Mâna ei rămasă liberă se împleti cu a lui.

- Nate, nu poţi să renunţi la un titlu. Nu pentru că ai fost atât de bun încât să vrei să mă ajuţi!

- N-am vrut niciodată să fiu conte. Şi, cu toată sinceritatea, Em, dacă aş rămâne conte, n-aş mai putea să fac asta. Încercând să-şi împiedice degetele să tremure, luă coniacul de la el şi îi ţinu ambele mâinile într-ale lui. Când ochii ei căprui îi întâlniră pe ai lui, el zâmbi. *Asta* este ce vreau. Vreau să fiu soţul tău. Vreau să mă însor cu tine. Vreau să am copii cu tine. Vreau să fii soţia mea. Vreau să fiu un nobil de la ţară şi să nu port ochelari ori să mă prefac că şchiopătez. Vreau să-mi aleg un nume şi să fie al meu pentru tot restul vieţii. Vreau ca tu să alegi cine vrei să fii şi să fii aşa cu mine. Te măriţi cu mine?

Preţ de o clipă apăsătoare, Emily se gândi că trebuia să fie adormită şi că visa. Dar mâinile lui tremurau şi erau atât de calde şi de reale în vreme ce le strângeau pe ale ei!

- Iată ce vreau *eu*, spuse ea, părând la fel de nesigură pe cât fusese el. Vreau să fiu iubită, îngrijită şi în siguranţă.

Vreau să fiu cine sunt, fără să mă mai prefac vreodată că sunt altcineva. Vreau să fiu cu tine tot restul vieţii. Da, vreau să mă mărit cu tine. Cu *tine*. Indiferent cine alegi să fii!

El îi prinse gura cu a lui şi o sărută până ce Emily simţi că nu mai poate să răsufle. Când se despărţiră ca să-şi tragă sufletul, Nate o împinse pe spate în pat şi începu din nou să o sărute – pe gură, pe obrajii umezi, pe urechi, pe gât – peste tot. Apoi mâinile lui descheiară cei trei năsturaşi de la rochie şi se strecurară înăuntru ca să-i dezmierde sânii.

Emily se ridică din nou ca să-i tragă haina peste umeri şi să-i descheie vesta, azvârlindu-le pe podea, în vreme ce el îi coborî rochia peste braţe şi până la şolduri. Când ea se ridică, el îi scoase rochia şi o aruncă într-o parte, urmată de pantofi.

– Te-ai gândit la un nume? întrebă el pe nerăsuflate, dându-i mâinile la o parte ca să se descheie la pantaloni şi să-i scoată. Împreună îl scăpară de cizme şi le aruncară pe podea, apoi pantalonii ajunseră şi ei pe lemnul lustruit. Cine vrei să fii?

– Am avut mereu o înclinaţie spre Isobel, răspunse ea, sărutându-l din nou, în vreme ce se lăsă pe spate în pat, dând la o parte pernele şi trăgându-l peste ea.

– Isobel, spuse el încet, rostind cuvântul de parcă îl degusta. Îmi place. Isobel. Împingându-şi şoldurile înainte, alunecă înăuntrul ei fierbinte, tare şi adânc. Isobel a mea!

Ea rămase fără suflare la fiecare senzaţie, la greutatea lui pe şoldurile ei.

– Şi tu? Tu cine o să fii?

– William. Este numele meu mijlociu şi mi-a plăcut dintotdeauna.

– Este un nume bun, puternic. La fel ca tine. William.

– Atunci eu, William, te cer pe tine, Isobel, de...

- McQueen, încheie ea, gemând în vreme ce el continuă să o pătrundă. Isobel McQueen.

- Deci o să fim scoţieni? Foarte bine, răspunse el şi râse. Isobel McQueen, vrei să te măriţi cu mine, William... Pinkerton?

- Da. Da, mă mărit cu tine, William Pinkerton. Dar... dar, de unde vine Pinkerton? Îmi sună cunoscut.

- De la afurisita aia de carte pe care o citeai. *Vărul scoţian.* Numele vărului este Bartholomew Pinkerton. Pare un nume scoţian bun, nu crezi?

Ea uitase de carte.

- Da, pentru fiul unui trubadur scoţian. Îmi place. Nate şi Isobel, oh, Pinkerton. Dar pot să-ţi spun Nate?

- Numai când suntem împreună în pat, iar eu sunt în tine.

Emily - Isobel - zâmbi larg.

- Da, Nate.

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „MIRESE SCANDALOASE"

Emily Portsman are un secret bine ascuns și decide că, pentru a nu fi descoperită, cel mai bine ar fi să se angajeze la Tantal, un club de jocuri de noroc din Londra, un loc bine-cunoscut și frecventat de gentlemenii din înalta societate. Dar, după trei ani de liniște și siguranță, în care nimeni nu a aflat că o fostă guvernantă este una dintre fetele de la Tantal, un bărbat din trecut amenință să-i distrugă prezentul.

Nate Stokes, noul conte de Westfall, este un fost spion care mai degrabă preferă aventura pe străzile întunecate ale Londrei decât sălile de bal strălucitoare. Cei din rândul aristocrației îl știu doar drept un erudit, care are talentul să găsească orice – sau pe oricine. Când marchizul de Ebberling îl angajează să o găsească pe cea care i-ar fi furat un colier și i-ar ucis soția, căutările îl duc pe Nate la clubul Tantal... și în patul lui Emily.

Prinși într-un joc în care nici unul nu este cine pare a fi și în care fiecare conversație este un test al încrederii, Emily și Nate ajung să împărtășească secrete care le-ar putea distruge reputația – dar care îi pot salva pe amândoi de la o viață lipsită de dragoste.

„Suzanne Enoch are un talent deosebit
să trezească interesul oricărui cititor."
Sun Journal

SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4568-5

